PATTY COPELAND

Numai despre Eve

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU

ALCRIS

Lui Margaret Watson, cu mulțumiri,
pentru documentația medicală veterinară.
Și lui John Lane, tatăl meu,
cel care a crezut primul în visul meu.

Prolog

Nu în fiecare zi se întâmplă să afli amănunte despre viața particulară a logodnicului tău trăgând cu urechea la toaletă. Eve Sutton își privea mâna stângă, cu degetul proaspăt eliberat de inel, încă tremurând după confruntarea cu Richard. Fostul ei logodnic. Înfofolindu-se și mai strâns în blana de sobol, se rezemă de spătarul canapelei din spate a limuzinei care străbătea traficul de pe Michigan Avenue, spre nord.

Cum putuse face o greșeală atât de îngrozitoare?

Eve privea prin ferestrele fumurii la cuplurile care se plimbau pe Magnificent Mile din Chicago. Când mașina se opri la un semafor, se uită spre vechiul Turn de Apă, unde luminițele italiene albe se legănau în copacii mișcați de vântul începutului de lună mai. Câteva trăsuri își așteptau pasagerii. Era o seară prea friguroasă pentru plimbările cu caleștile, dar Eve își amintea că în vara trecută Richard insistase că o asemenea plimbare era soluția ideală ca să-i alunge toate grijile. Vechea și familiara durere o înjunghie din nou, tăioasă.

Acela fusese începutul.

Eve fusese năucită de moartea neașteptată a tatălui ei. Nu putea face față situației. Richard, o stea în ascensiune din cercul interior de comandă al bătrânului Sutton, insistase s-o readucă în vâltoarea activității. Reușise s-o facă să râdă din nou. Devenise însoțitorul ei constant și, în cele din urmă, logodnicul ei. Eve își dădea acum seama că se lăsase atrasă în angajamentul unei vieți trăite alături de Richard. Ce părere ar fi avut tatăl ei despre acest tânăr blond dacă i-ar fi descoperit infidelitatea? Richard nu putuse nega, când se reîntâlniseră la garderobă.

Poate că ea era singura care nu știuse despre aventurile amoroase ale lui Richard. Privind ceafa șoferului cu păr alb, Eve se hotărî să atace problema frontal. Cine era mai potrivit ca să-l întrebe, dacă nu un om care o cunoștea de-o viață?

– Simms, astă seară am desfăcut logodna cu Richard.

Privirea șoferului se îndreptă spre ea prin oglinda retrovizoare, dar era prea îndepărtată și prea întunecată pentru ca Eve să-i poată descifra clar expresia.

– Spune-mi, ce părere aveai despre el? Cinstit.

Eve văzu în oglindă dinții albi ai lui Simms lucind într-un zâmbet.

– Păi, domnișoară Eve, cred că asta-i cea mai bună veste pe care-am auzit-o de-o lungă bucată de vreme. Zău așa!

– De ce, nu-ți place Richard?

– Păi... un om poate să-ți placă și așa, și așa, dacă-nțelegeți ce vreau să spun, domnișoară Eve. Tilly și cu mine nu l-am considerat niciodată destul de bun pentru dumneavoastră.

Clătină din cap, zâmbindu-i în oglindă.

– Hmmm! Stai numai s-audă Tilly!

În loc s-o înveselească, buna lui dispoziție o amăra și mai mult.

În timp ce mașina mergea spre nord, în direcția înstăritei suburbii Lake Forest, Eve încercă să se gândească la legăturile care o uneau cu Richard. Avea de contramandat diferite angajamente mondene – și ce putea face cu situația de la birou? Când Simms o lăsă în fața ușii, începutul durerii de cap devenise migrenă în toată regula, Eve dându-și seama cât de adânc se insinuase Richard în viața ei.

Eve accesă codul sistemului de alarmă și intră. Când ușa se închise în urma ei, se simți în sfârșit în siguranță. În siguranță. Cuvintele îi reverberau în cap, declanșând o reacție în lanț de gânduri, dar pulsația dureroasă din tâmple își mări ritmul. Masând zona cu degetele, Eve urcă încet la etaj și se prăbuși pe patul ei, în întuneric.

La auzul unui zgomot slab, nu peste mult, zări silueta umbrită a lui Tilly făcând pregătirile pentru culcare.

– Mă răsfeți, îi spuse Eve bătrânei, săltându-se în capul oaselor pe pat, dar asta mă face să te iubesc și mai mult.

– Ei, copilă, știm amândouă c-o fac cu plăcere, așa că liniștește-te și lasă-mă să-mi văd de treabă.

Tilly întinse o cămașă de noapte la picioarele patului și o ajută pe Eve să-și scoată mantoul și rochia.

– Simms mi-a spus despre logodna ta, așa că nu-ți face griji, nu mai e nevoie să-mi dai vestea.

Eve se dezbrăcă și, inexplicabil, ochii i se umplură de lacrimi. Clipind cu repeziciune, trase pe ea cămașa de noapte, hotărâtă să nu plângă. Ea nu plângea niciodată. Și știa că nu avea inima frântă, ci era doar furioasă. Al dracului de furioasă, pentru că fusese folosită. Din nou.

Începu să se relaxeze, în timp ce Tilly repeta ritualul din copilărie pentru migrenele provocate de stres, care-i luau

vederea. Fredonând o melodie liniștitoare în ritmul mișcărilor de masaj, menajera îi risipea durerea de cap cu vrăjile ei dintotdeauna.

Când dădu să plece, Eve se întoase pe-o parte și o luă de mână.

– Îți mulțumesc, Tilly. În primul rând, îți mulțumesc că-mi ești alături. Și ție, și lui Simms.

– Ei, da' unde-ai vrea să fim?

Tilly se așeză la loc pe marginea patului și o îmbrățișă, frecând-o pe spate liniștitor, cu o mână.

– Nu te frământa, copilă. Și nu-ți pierde vremea plângând după omul ăla, adăugă ea cu severitate. Nu era bărbatul potrivit pentru tine.

În pofida eforturilor ei, dintre pleoapele închise ale lui Eve se prelinseră lacrimi.

– Ce-o fi cu mine, Tilly, de nu mă poate iubi nimeni pentru ceea ce sunt? De ce trebuie întotdeauna să fiu dorită pentru banii mei?

Tilly o strânse la piept.

– Undeva, cândva, probabil când ai să te-aștepți cel mai puțin, un bărbat cu inima curată și ochii limpezi își va da seama ce ființă deosebită ești, dulceața mea. Iar pentru el nu va conta dacă ai ditamai averea, sau nici un sfanț.

O bătu pe umerii care i se zbuciumau, lăsând-o să plângă în liniște pentru a se calma.

– Iar până atunci, copilă, nu poți face altceva decât să fii tu însăți.

Capitolul 1

Eve inspira mirosul acrișor de pământ proaspăt răscolit de la fermele din jur, în timp ce mergea cu mașina prin sudul statului Wisconsin. Ajunse pe culmea colinei, iar în fața ei se așternu încă o vale. Ultimele raze de lumină ale asfințitului se stingeau cu repeziciune, scăldând în tenebre frumoasa priveliște de primăvară.

Părăsise autostrada netedă și dreaptă de la nord, în favoarea unei șosele mai vechi, șerpuitoare, cu patru benzi de circulație, care trecea prin mijlocul Wisconsin-ului. Mai avea o oră până la cabana familiei, ascunsă pe malul unui lac, dar timpul nu mai conta.

Eve zâmbi în întuneric, amintindu-și de expresia uluită a lui Tilly, în aceeași dimineață, când îi mulțumise pentru că-i dăduse ideea marii evadări. Desigur, interpretase cuvintele bătrânei în stilul ei propriu. Nu se rezuma la a fi doar ea însăși; urma să fie Evelyn Sutton, o femeie fără beneficiile avuției și puterii care însoțeau în mod normal numele ei de familie.

Mașina tuși, iar zâmbetul se șterse de pe buzele Evei.

– Hai, fetițo, spuse ea bătând cu palma în bord. Nu mă lăsa baltă!

Privind cadranele, Eve nu văzu nici o luminiță de avertizare aprinsă și, întrucât nimic altceva nu se mai întâmplă, începu să se relaxeze din nou. Se întreba ce-ar fi spus unchiul Rob despre ideea ei de a alege o mașină veche. Nici ei nu-i prea plăceau abțibildurile de pe bare, dar bănuia că le putea șterge cu puțină vaselină. Nu conta decât că era mulțumită de propia ei decizie. Și că o pusese în aplicare singură, în cadrul planului ei de a se descurca prin forțe proprii.

Mașina se smuci și tuși iar, sughiță de câteva ori, apoi motorul se opri. Eve coti spre acostament. Stingând farurile, așteptă un minut interminabil, apoi răsuci cheia de contact. Motorul mârâi un moment dar nu se ambală. Eve numără până la o sută și încercă din nou. Nimic.

În jur se lăsa un întuneric tot mai dens. Eve își aminti că trecuse pe lângă un semn indicator, ceea ce însemna că undeva, în față, trebuia să existe o intersecție. În oglinda retrovizoare apărură două puncte luminoase, crescând constant, iar Eve se rugă ca la volanul autovehiculului care venea să se afle vreo cucoană vârstnică și cumsecade. Mașina trecu pe-alături, ca vântul. Era clar: trebuia să coboare, ca să le atragă atenția celorlalți șoferi.

În următoarele cinci minute, în compania serenadei unui greiere singuratic, cu piele de găină pe brațe, văzu numai mașini care treceau în direcția opusă. Începu să se plimbe cu pași vioi prin fața mașinii, frecându-și brațele, în timp ce frigul serii de primăvară se infiltra treptat prin jacheta ei subțire din piele de căprioară.

Chiar când se gândea că cel mai bine ar fi fost să pornească pe jos spre intersecție, zări o strălucire luminoasă pe o colină îndepărtată. Eve așteptă ca mașina să apară pe culme, dorindu-și să fi avut măcar o lanternă cu care să semnalizeze. Treptat, lumina farurilor creștea. De astă dată, nu-i mai păsa dacă salvatorul era bărbat sau femeie, numai să se oprească.

Farurile mașinii o orbiră pe Eve în timp ce păși pe marginea șoselei, sărind în loc și dând din brațe. Un scrâșnet de frâne îi răsplăti eforturile.

În timp ce mașina trecea prin dreptul ei, încetinind, Eve observă că era un fel de camionetă. Șoferul băgă în marșarier și reveni până în spatele mașinii ei. Apoi deschise portiera și coborî, în timp ce Eve stătea luminată de farurile camionetei.

Primul lucru pe care-l distinse Eve dincolo de aura orbitoare fu silueta unei cizme, urmată de un trup masiv și un cap acoperit cu o pălărie Stetson. Nu putea deslușii detaliile, omul care venea spre ea fiind luminat din spate, dar observă că era înalt. Foarte înalt și masiv.

– 'Seara...!

Glasul lui profund o făcu să tresară, în timp ce omul se oprea lângă mașina ei.

– Aveți probleme?

Așteptă cu răbdare, ținându-și mâinile proptite în șolduri, peste buzunarele blugilor. Eve își umezi buzele, mulțumită că bărbatul păstra distanța. Ca să fie sigură, se retrase spre acostament, în partea opusă a mașinii. Imediat se mai liniști, când îi văzu clar trăsăturile. Era el înalt, dar cel puțin nu părea amenințător. Jumătate din față îi era luminată, însă Eve nu-i putea descifra expresia, întrucât gura îi rămânea ascunsă sub

umbra mustății. Întrebându-se cum arăta și restul înfățișării lui, își opri la timp gândurile; își jurase să nu se mai preocupe de bărbați.

* * *

În timp ce o privea pe femeie cum se retrăgea prin fața mașinii, buzele lui Adam Wagner tresăriră. Dar în fond, ce naiba, nu-i putea găsi nici o vină. Arăta pe jumătate cât el și era speriată ca un iepuraș. Exact asta-i mai lipsea, la sfârșitul unei zile atât de grele. Oftă. Măcar această femeie părea să aibă într-adevăr nevoie de ajutor.

Amintindu-și cât timp pierduse la Hartwig Farms din cauza unei puștoaice bogate și răsfățate, Adam se indispuse din nou. Iar tăcerea îl irita și mai mult.

– Ce are mașina?

Glasul lui o făcu din nou să tresară. Pierzându-și răbdarea, Adam înjură printre dinți și-și rezemă mâinile pe capota sedanului.

– Ascultați, doamnă... Puteți sta liniștită. Singurul pericol care vă paște sunt nervii mei, fiindcă sunt obosit și mor de foame.

Cuvintele lui părură să-și facă efectul, căci umerii femeii se relaxară, iar fața, însuflețindu-i-se, deveni aproape drăguță.

– Serios? Știți, cred că și mie mi-e foame.

Femeia porni din nou spre portiera mașinii, iar Adam putu distinge în lumina farurilor trăsăturile cu ten deschis ale unei tinere și haloul părului blond. Nu știa la ce se așteptase, după

ce-i zărise câteva dintre sloganurile lipite pe bare, dar în nici un caz la vocea joasă și cultivată care în sfârșit îi răspunsese.

– Nu știu ce-are motorul, continuă ea oprindu-se în fața lui. S-a oprit și nu vrea să mai pornească.

Adam se încruntă.

– Sunt complet necunoscut pentru dumneavoastră. Cum de mă credeți pe cuvânt când spun că nu vă voi face nici un rău?

Tânăra își înălță sprâncenele, iar el le coborî pe ale lui.

– Știu că v-am liniștit eu însumi, dar nu vi se pare că sunteți puțin cam prea încrezătoare?

– Recunosc că pare inexplicabil dar, cumva, am impresia că presimt...

Ridicând din umeri, femeia se schimbă din nou la față: acum zâmbea.

– Și-n plus, dacă vă prezentați, nu veți mai fi străin.

Adam era intrigat, deși naivitatea ei îi cam punea nervii la încercare. Folosea cuvinte ca „inexplicabil“, iar pe bare avea abțibilduri cu inscripții ca „Bancherii și-o trag cu dobândă“ și „Blondele-s moi da' țapene!“ Își reaminti că mai fusese o dată făcut de râs în aceeași zi, așa că-și folosi nervozitatea pentru a-și înfrâna interesul față de acea femeie paradoxală care insista să se comporte ca o țicnită.

– Și de ce, pentru numele lui Dumnezeu, dansați pe șosea, în loc să aprindeți luminile de avarie?

– Care lumini de avarie?

Adam deschise smucit portiera mașinii și, aplecându-se înăuntru, apăsă pe buton, aprinzând luminile intermitente de semnalizare.

– Ooo...!

Acel „ooo...“ surprins, abia murmurat, explica multe. Cu dificultate, Adam se așeză la volanul mașinii și, bombănind o înjurătură neauzită, trase de maneta care debloca scaunul. Îl împinse înapoi și răsuci cheia de contact, dar nu se întâmplă nimic. Gândindu-se cu jind la cina care-l aștepta, se întrebă cât timp avea să mai rămână blocat acolo, jucând rolul Bunului Samaritean.

– Dacă mă duceți până la prima intersecție, sunt sigură că voi găsi un garaj de unde vor trimite pe cineva ca să-mi tracteze mașina.

Adam se uită spre tânăra care-l privea prin portiera deschisă, ținându-și mâna stângă rezemată pe marginea geamului.

– Ascultați, domnișoară...

Se întrerupse iritat.

– De fapt, cum vă numiți?

După ce stătu un moment cam încurcată, tânăra răspunse:

– Evelyn Sutton.

– Ei bine, domnișoară Sutton, mă tem că degeaba vă faceți speranțe. Sâmbăta seara la ora asta, nici chiar în Brighton n-o să găsiți un service deschis.

Se ridică de la volan și închise portiera.

– Dar mai încolo? Eventual la următoarea intersecție?

– Posibil, dar nu prea probabil.

Adam își împinse în lături poalele scurtei de doc și-și propti mâinile în șolduri, zâmbindu-i.

– Înțeleg să sunteți de la oraș, domnișoară Sutton, dar acum vă aflați la țară. Pe-aici, toate se închid foarte devreme.

Și-n plus, chiar dacă am reușit să găsim pe cineva la telefon, sunând din mașina mea, ar trebui să așteptați mai mult de o jumătate de oră până să ajungă. Și, cum spunea bunicul meu, mie deja mi s-a lipit burta de spinare.

– Vă asigur, domnule... iertați-mă, nu mi-ați spus cum vă numiți.

– Adam Wagner. Doctor Adam Wagner.

– Vă asigur, domnule doctor Wagner, că dacă putem... găsi pe cineva la telefonul din mașina dumneavoastră, sunt absolut capabilă să aștept aici singură. Vă puteți continua drumul, mâncând de cină mult mai curând.

Încă înainte ca Eve să fi terminat fraza, Adam începuse să clatine din cap.

– În nici un caz nu pot pleca, lăsându-vă aici singură în așteptarea unui camion care să vă tracteze mașina. Asta, presupunând că am găsi unul...

Se întoarse, pornind spre bena camionetei sale.

– Vă mulțumesc pentru bunăvoință, domnule doctor Wagner, ar...

Adam se opri brusc, iar Eve, care îl urma grăbită, încercând să țină pasul cu el, îl lovi din spate. Trupul lui musculos era atât de dur, încât avu impresia că se ciocnise de latura camionetei. Dimpotrivă, mâinile îi erau blânde, când o apucară de brațe ca s-o sprijine, deși expresia, atât cât se vedea în întuneric, îi era nemulțumită.

– Al dracului să fiu dacă am de gând să stau treaz la noapte, întrebându-mă ce s-o fi întâmplat cu dumneata!

Eve îl privi consternată.

– Preocuparea dumitale e lăudabilă. Dar mă întreb, domnule doctor Wagner, pacienții nu se plâng niciodată de felul cum vorbești cu ei?

Încet, pe chipul lui încruntat apăru un zâmbet.

– N-am observat până acum.

– Probabil le e o frică de moarte de dumneata.

Zâmbetul lui Adam se lăți.

– Totul e să știi cum să-i iei. „Moale, da' țapăn"!

Eve înțelese la ce făcea aluzie; aruncă o privire înapoi spre mașina ei și oftă. Categoric, trebuia să scape de abțibildurile acelea cu proxima ocazie.

– Știu că nu arată prea grozav, dar măcar e mașina mea. N-aș vrea să rămân doar cu caroseria și motorul.

– Unde, aici, la țară? Nu e nici un pericol, dar n-o vom lăsa singură.

Adam porni din nou spre camionetă.

– Pe lângă cabinetul medical, mai am și o fermă măricică. Asta înseamnă că trebuie să fim pregătiți pentru orice, inclusiv tractarea mașinilor agricole stricate, de pe câmp.

Coborî tăblia din spate, apoi găsi o lanternă și o aprinse.

Când Eve veni lângă el, Adam îndreptă lumina lanternei în jos, prevenind-o:

– Fii atentă să nu te lovești cu piciorul de cârlig.

Desprinse o bucată de metal fixată pe camionetă, apoi îi dădu Evei lanterna.

– Luminează-mi și mie până-l agăț de bara din față.

* * *

Peste nici zece minute, doctorul Wagner își aruncă pălăria pe banchetă, între ei, și porni camioneta. Încotro? se întrebă Eve. Tocmai voia să se intereseze, când Wagner își scoase telefonul celular și apăsă pe un buton.

– Sudie, mă gândeam să-ți spun că s-ar putea să întârzii puțin. M-am oprit să ajut pe cineva care rămăsese în pană cu mașina. Îi vom lăsa mașina la Schneider, apoi voi veni acasă la cină. Și, apropo, peste noapte va sta la noi.

– Domnule doctor Wagner...

Privirea lui se abătu un moment spre Eve, dar trecu peste întrerupere și continuă convorbirea.

– Mda, o tânără, așa că n-ar strica...

Râse, ca răspuns la un comentariu al celeilalte persoane, și adăugă:

– Ne vedem peste vreo douăzeci de minute.

– Îți mulțumesc pentru amabilitate, spuse Eve, când Adam închise telefonul, dar dacă mă lași la cel mai apropiat motel, îmi pot petrece noaptea acolo.

– Dacă aș face asta, domnișoară Sutton, aș întârzia cu încă o oră la masă. Cum spuneam, suntem la țară...

– Știu, oftă Eve. Nu vreau să par nerecunoscătoare. Te-am deranjat și-mi pare rău.

Privi spre profilul doctorului Wagner, luminat de razele reflectate ale farurilor. Pentru un om cu asemenea griji alimentare, părea remarcabil de bine dispus.

– Foarte frumos din partea soției dumitale că e de acord să mă găzduiască peste noapte.

– Nu sunt căsătorit.

– Atunci, cu cine ați vorbit?

– Sudie e menajera mea.

– Aha...

Ușurată că avea să mai fie prezentă încă o persoană, Eve se rezemă de spătar. Oricum, doctorul Wagner nu părea un Barbă-albastră, dar Eve își reaminti că și în privința lui Richard se înșelase. Ceva o îndemnă să clarifice situația lui Sudie.

– Înțeleg că locuiește în casă cu dumneata...

– Nu.

Eve se îndreptă de spate ca un vătrai, făcând Stetson-ul să cadă pe podea. Își privi lung presupusul salvator.

– Stai puțin...

Zâmbetul enorm care se întindea sub mustață o făcu pe Eve să înțeleagă că Wagner se distra copios pe seama ei. Străduindu-se să-și păstreze calmul, îl întrebă pe cel mai dulce ton cu putință:

– Ce-ar fi să-mi explici care vor fi condițiile de dormit, domnule doctor Wagner?

Wagner chicoti.

– Pentru o fată de la oraș, prinzi repede.

Îi aruncă o privire, zâmbind, și continuă:

– Probabil ar trebui să mă scuzi pentru că te-am speriat, dar era o ocazie prea bună de a-ți da o lecție pentru că ești atât de încrezătoare, ca s-o ratez.

Semnaliză dreapta și încetini.

În timp ce camioneta se oprea, Eve păstră o tăcere înghețată. După ce semnaliză din nou și se asigură, Adam o privi drept în față, înainte de a traversa intersecția.

– Bine, îți prezint scuzele mele.

Ridică din umerii săi masivi.

– În plus, sincer să fiu, probabil că mă descărcam pentru un lucru întâmplat mai devreme, care n-are nici o legătură cu dumneata.

Eve privi afară pe fereastră și, mai îmblânzită, recunoscu:

– Totuși, ai dreptate, domnule doctor Wagner. Sunt, într-adevăr, mult prea încrezătoare. Dar, adăugă ea cu hotărâre tăioasă, mă ocup și de problema asta.

Când întoarse capul, îi zări privirea pătrunzătoare. Încet, își zâmbiră unul altuia, cu o expresie de scuză.

– Dacă-mi vei fi musafiră, mai bine obișnuiește-te să mă numești Adam.

Cu gândul la zâmbetul lui, Eve abia dacă-i auzi numele.

– Numai dacă și tu îmi spui mie Eve.

– Bine, Eve. Ca să fii mai liniștită, Sudie s-a oferit să rămână peste noapte, când a aflat că aduc o domnișoară în casă. Întrucât e destul de bătrână ca să-mi poată fi mamă, ține la convenții mai mult decât mine. Trebuie să-ți spun, totuși, că se gândea mai mult să-mi apere mie reputația decât ție.

La auzul tonului lui amuzat, Eve întoarse capul și văzu un nou zâmbet întinzându-se sub mustață.

– A, da. Bunul doctor. Mă rog, murmură ea răutăcioasă, măcar din punctul ăsta de vedere pot s-o liniștesc.

Felul cum lui Adam i se pleoști mustața fu aproape comic dar, înainte ca Eve să comenteze, camioneta încetini și intră în parcarea unei stații service slab luminate. Descriind o curbă largă, Adam îi potrivi mașina și o împinse cu spatele lângă altele. Cu lanterna în mână, Eve covorî pentru a-l ajuta să desprindă cârligul.

Peste câteva minute, Adam aruncă tija de tractare în camionetă și-i spuse lui Eve să-și ia bagajele din mașină, în timp ce el căuta o hârtie și ceva de scris.

– Pune-ți valizele lângă tăblie. Am să le ridic eu în camionetă, după ce las un mesaj.

Singura ei valiză era destul de ușoară, căci Eve plănuise o vacanță simplă la cabană, așa că se hotărî s-o ridice chiar ea în camionetă. Păși între cele două autovehicule, cu valiza ridicată, pregătindu-se s-o lase dincolo de tăblia benei, și se lovi cu piciorul stâng de cârligul din spate.

Valiza căzu în camionetă, cu o bufnitură, acoperindu-i exclamația de durere, în timp ce Eve se ghemuia ținându-se de locul lovit. Închise strâns ochii, gemând încet. Nu-l auzi pe Adam Wagner apropiindu-se, dar îi simți mâna pe umăr când se aplecă lângă ea.

– Unde-i lanterna? întrebe el cu un glas calm și blând.

– Nu știu. Am scăpat-o când... când m-am lovit la picior.

– Bine, stai locului. Rezolvăm imediat.

Eve deschise ochii și îl văzu pe Adam căutând pe pipăite lanterna.

– Am găsit-o.

O aprinse și se lăsă pe vine lângă Eve.

– Ia ține-o, ordonă el punându-i lanterna în mână, cu lumina îndreptată spre picior.

Eve văzu pata întunecată pe pantalonii ei de lână bej, iar în același timp simți ceva cald prelingându-i-se pe picior. Adam îi întinse piciorul, cu călcâiul rezemat pe asfalt, și-i ridică ușor tivul pantalonului, până sub genunchi. Pe gambă se formase o umflătură despicată de o rană care sângera abundent.

– Nu e atât de grav pe cât arată, deși sunt sigur că te doare îngrozitor.

Adam o privi, iar Eve își desprinse dinții de buza inferioară pe care și-o mușcase încordată.

– Ți-ai mai revenit?

– Da. Ce proastă sunt...

– Nici o grijă. Așteaptă să-mi aduc trusa și vom pune un bandaj provizoriu, până ajungem acasă. Acolo am s-o pot examina mai bine, dar nu cred că vei avea nevoie de copci.

Adam o părăsi pentru un moment și reveni cu o geantă neagră mare, pe care o puse lângă ea.

– Am o idee. Poți să-mi luminezi cu lanterna într-acolo, spre colțul clădirii? întrebă el, arătând direcția.

Și, căutându-se prin buzunare, porni spre colțul respectiv, unde lumina lanternei mânuite de Eve descoperi un automat de înghețată. După ce introduse câteva monede, Adam reveni cu o pungă de plastic pe care o puse lângă piciorul Eve. Scotoci prin geantă, aruncă pe jos câteva pachețele, apoi îi dădu din nou lanterna în timp ce deșuruba căpăcelul unei sticle.

Rupse un pachet, scoase din el un pansament de tifon și îl îmbibă cu lichid din sticluță.

– Asta-i betadină. O să te usture de mama focului, dar e necesară.

Eve inspiră întretăiat, în timp ce Adam îi dezinfecta piciorul, lăsând niște dâre maronii-gălbui. Simți o răcoare calmantă, când doctorul îi făcu vânt cu mâna peste rană. Apoi Adam rupse încă un pachet de tifon, îl împături și-i spuse să-l țină peste tăietură, în timp ce el lua lanterna și cotrobăia iar

prin trusă. Scoase o mănușă de plastic, o apucă între dinți și desfăcu punga cu înghețată. Turnă puțină în mănușă, întinse capătul acesteia și îl înnodă.

– Hocus-pocus, și-avem o pungă cu gheață! anunță el zâmbind.

Cu mare grijă, ridică mâna Evei de pe pansament, aplică punga improvizată și începu să înfășoare tifon în jurul piciorului.

– Bun, acum poți să iei mâna.

Termină bandajul și o privi.

– Te ții ușor pe picioare?

În ciuda durerii sfâșietoare, Eve reuși să zâmbească.

– Foarte ușor, mulțumesc. Și retractez ce-am spus despre felul cum te porți cu pacienții.

Mustața lui Adam se arcui peste un zâmbet, dar singurul răspuns fu:

– Stai cuminte până strâng.

Adună ambalajele pansamentelor și punga de înghețată și plecă, iar peste un moment Eve le auzi căzând într-o ladă de gunoi. Adam reveni, își închise geanta și o puse în camionetă.

Oprindu-se din nou în fața ei, îi spuse:

– Acum am să te iau de mâini și-am să te ridic. Lasă-ți toată greutatea pe piciorul drept. Pe urmă, te iau pe sus și te așez în camionetă.

Eve îl lăsă s-o ridice în picioare dar, când Adam îi dădu drumul, îl opri proptindu-i o mână în piept.

– Sunt sigură că pot șchiopăta și singură până la cabină, ca să urc.

Își răcea gura de pomană. În clipa următoare, se pomeni luată pe sus. Încă un bărbat care știa mai bine decât ea ce-i folosea și ce nu.

– Te asigur că mă descurc fără nici o problemă...

– Da, dar de ce-ai face-o? Relaxează-te. Mâine vei putea fi din nou fata emancipată și independentă de la oraș. Deocamdată, urmezi sfatul medicului, care spune să stai la un loc și să-i lași pe alții să te ajute.

Eve îl privi consternată, apoi oftă. Strânsă la pieptul lui, îl apucă de umăr cu un braț, apoi își rezemă fruntea de acesta, ascunzându-și fața, ca să nu se vadă că-și mușca buza de durere. Dar nasul îi ajunsese la doar câțiva centimetri de gulerul descheiat al lui Adam, de unde se simțea un miros foarte plăcut de bărbat, tutun și loțiune de ras.

În timp ce mergea cu grijă printre cele două mașini, Adam își lăsă bărbia în jos, ca să vadă pe unde călca, iar Eve îi simți obrazul atingându-i buzele, cu țepii seducători ai bărbii și firele moi ale mustății. O străbătu un fior, declanșându-i în trup un surprinzător val de căldură. Era mirată că putea reacționa fizic față de un bărbat, mai ales după trădarea lui Richard.

Adam îi simți mâna încordându-i-se pe umăr în același moment în care o strângea mai bine în brațe. Se opri involuntar. Privirea i se îndreptă o clipă spre buzele ușor despărțite ale Evei. Ar fi fost de ajuns să aplece puțin capul, ca să guste aroma divină ce-i invada simțurile.

Cu un efort, își desprinse privirea de buzele ispititoare ale Evei și se strădui să-și miște picioarele.

Se opri lângă portiera din dreapta, unde fu nevoit să-și dreagă glasul înainte de a avea încredere să vorbească.

– Trage de clanță și atât. Dacă încerci să deschizi portiera, ai să te lovești la picior, așa c-o voi deschide eu, cu cotul.

Eve îi aplică instrucțiunile fără să-l privească. Dacă momentele petrecute în brațele lui îi produseseră o dulce tortură, aceasta era o nimica toată pe lângă ceea ce urmă după ce o puse pe scaun. Fu nevoit să-și tragă mâinile de sub trupul ei și s-o aranjeze cu piciorul stâng ridicat, sprijinit pe bord.

În sfârșit, Adam se așeză ușurat la volan, bucuros că putea ține în mâini ceva mai solid decât un trup de femeie moale și parfumat. Moale, parfumat și senzual, se corectă el. Porni cu grijă, aruncând o privire spre Eve.

– Stai bine?

– Perfect.

Observă că încă nu-l privise și se blestemă în sinea lui. Eve era într-o situație destul de dificilă, fără a mai adăuga și poftele carnale. Încercând să-i distragă atenția și să revină la normal, întrebă:

– Când ți-ai făcut ultimul vaccin antitetanic?

În sfârșit, capul ei se întoarse spre el.

– Cam acum un an. În primăvara trecută, mai exact.

– Bine. Dacă vei avea totuși nevoie de copci, după cină te duc la urgență.

– Nu mi-ai putea face singur vaccinul? Ca să nu mai pierdem atâta timp. Îți plătesc cu plăcere.

Adam o privi, încruntându-se un moment, pentru a-i da de înțeles câtă nevoie avea de banii ei, înainte de a reveni cu privirea la drum.

– Cred că da, dar ar fi mai etic să ți-l facă un doctor adecvat.

– De ce, care e specialitatea ta?

– Specialitatea mea, cum spui, constă întâmplător în lighioanele cu patru picioare, nu în cele bipede.

Capitolul 2

– Ești veterinar?

Zâmbind, Adam aruncă o privire spre expresia scandalizată a Evei.

– E o meserie absolut onorabilă.

– Da, știu, dar tocmai mi-ai tratat piciorul și...

– O tăietură tot tăietură rămâne, indiferent dacă e pe un picior din două sau din patru.

– Bine, dar...

Adam chicoti. Nu se putea abține. Protestele ei amuțiră pe loc. Când o privi din nou, văzu că se uita la el cu suspiciune.

– Ce? întrebă Eve.

Străduindu-se să-și stăpânească zâmbetul care nu-i mai dădea pace, Adam recunoscu:

– Piciorul tău arată mult mai frumos decât ale tuturor cailor pe care i-am îngrijit vreodată.

O secundă domni tăcerea. Adam întoarse capul tocmai la timp pentru a vedea expresia rigidă a Evei destinzându-se într-un surâs pe care nu și-l putea stăpâni.

– Cred că ar trebui să mă simt măgulită, spuse ea. Vreau să spun, până acum n-am mai fost comparată favorabil cu un cal.

Adam râse.

– Toate au un început.

– Presimt, domnule doctor Wagner, că mândria mea ar putea avea de suferit dacă stau prea mult timp prin preajma dumitale, replică Eve pe un ton de amuzament răutăcios.

– Adam, îi reaminti el, cu privirea drept înainte.

Iar mândria ei nu putea suferi mai mult decât a lui. Comentariul Evei dinainte continua să-l zgândărească. Prezența lui Sudie elimina orice risc de compromitere a reputației – pentru oricare dintre ei. Dar, fir-ar să fie! Eve vorbea de parcă nu s-ar fi simțit atrasă de el suficient de mult pentru ca așa ceva să intre măcar în discuție.

Eve nu era prea sigură ce se întâmplase, dar salvatorul ei nu mai părea la fel de amuzat. Ba chiar, din cât putea să vadă în penumbra cabinei, arăta de-a dreptul nefericit. Poate că într-adevăr credea că-i luase profesiunea în derâdere. Nimic nu putea fi mai departe de adevăr, desigur. Fusese doar surprinsă și atâta tot.

Fără a sta să se întrebe de ce o interesau părerile lui Adam Wagner, Eve încercă să-i aducă din nou un zâmbet pe buze.

– Și ce fel de animale tratezi? Animale domestice?

– Mari și mici. Sunt singurul veterinar pe o rază destul de întinsă. Vizitez fermele pentru a examina animalele mari, dimineața, iar după-amiaza primesc animale mici la clinica mea din oraș.

– Și cele de casă?

Adam zâmbi.

– În meseria noastră, alea se numesc „animale mici“.

– Aha...

Fără să-și piardă curajul, Eve spuse pe negândite:

– Nu mă așteptam ca un veterinar să lucreze la o oră atât de târzie, mai ales sâmbăta.

Dându-și seama că întrecea măsura, se grăbi să adauge:

– Scuză-mă. Poate că nici n-ai fost chemat ca medic, în fond...

– Cică era o urgență. A reieșit că fusese mai mult o invitație de curtoazie.

Adam își însoți cuvintele cu o ridicare din umeri, dar Eve își dădu seama că cele întâmplate nu-l mulțumiseră deloc.

Întrucât nu mai adăugă nimic, îl lăsă cu gândurile lui. Privi pe fereastră în timp ce se apropiau de capătul orășelului pe care-l traversaseră. Un felinar lumina o intersecție, după care reîncepea câmpia întunecată.

Aproape trecuseră de intersecție, când Eve conștientiză numele pe care-l văzuse scris pe tăblița străzii. Chicoti.

– De ce Dumnezeu ar boteza cineva o stradă „Aleea Sângelui“?

– Ia să vedem dacă-mi mai amintesc...

Mustața lui Adam dansă unduitor, în timp ce-și strângea buzele, adâncindu-se în gânduri.

– Mi-ar plăcea să-ți spun că numele i se trage de la un schimb de focuri din anii 1800, dar de fapt a fost numită după o familie de vază.

– Din anii 1800? repetă surprinsă Eve. Doamne sfinte, cât de vechi e orașul ăsta?

– Cea mai mare parte a zonei a fost colonizată cam în același timp cu orașul Chicago, deci aș spune că de prin 1830, îi zâmbi Adam. Dacă Aleea Sângelui ți se pare ciudată, ce zici de Intrarea Broaștei?

Eve râse.

– În valea mea, există o baltă care se numește Lumea Cealaltă, continuă Adam.

Zâmbind, Eve îl întrebă:

– În valea unde locuiești, vrei să spui? Și de ce i se spune Lumea Cealaltă?

– Da, locuiesc în vale, dar sunt și proprietarul ei, explică Adam, ridicând nepăsător din umeri. Cât privește motivul, balta e într-o mlaștină. Pe vremuri, oamenii credeau că luminile care dansau uneori acolo erau stafii. De unde și „Lumea Cealaltă". Desigur, savanții din zilele noastre ne spun că sunt efectele gazelor de mlaștină. Într-un fel, i-a pierit tot farmecul.

Impresionată, Eve se interesă:

– Și toată valea e proprietatea ta?

– Aproape, sau, altfel spus, cea mai mare parte din ea. Banca și cu mine avem în comun titluri de proprietate pentru vreo două parcele, și au mai rămas câteva care le aparțin unor oameni din afara orașului.

– Dar de ce vrei să fii proprietarul unei văi întregi?

– Uneori, și eu îmi pun aceeași întrebare.

Când o privi, zâmbetul lui era nostalgic.

– Pe vremuri, toată valea a aparținut familiei mele. Străstră-străbunicul meu a venit și s-a stabilit aici cu soția lui, în 1830. Bunicul a trebuit să vândă unele porțiuni, în perioada crizei, iar tata... a mai vândut câteva, înainte de a muri. Pe urmă, bunicul și-a dedicat tot restul vieții răscumpărării acelor proprietăți. Când a murit și el, anul trecut, reușise să recupereze toate terenurile, mai puțin unul dintre cele vândute de el și trei pe care le-a vândut tata.

Ridică iar din umeri, cu acea mișcare lenește pe care Eve începuse s-o recunoască.

Eve avea atât de multe întrebări să-i pună, încât nici nu știa de unde să înceapă. Dar, deși când Adam vorbea despre proprietate în glasul lui se simțea mândria, percepuse totuși și o notă de tristețe. Se întreba cât de mult vânduse tatăl lui și dacă nu cumva subiectul era cam delicat. Căutând să pună o întrebare cât mai puțin ofensivă, în cele din urmă spuse:

– Cât de întinsă e valea asta a ta?

– Cam trei mile lungime pe două lățime, având aproximativ o mie patru sute de acri. De când am ieșit de pe șoseaua principală, suntem pe proprietatea mea.

Pentru prima oară, Eve își dădu seama că urcau. Așteptă în liniște până ajunseră pe creasta colinei, iar atunci oftă dezamăgită. Era prea întuneric ca să vadă altceva decât luminițele unei case, la o oarecare distanță, într-o latură a văii. Începură să coboare, cu farurile luminând pâlcuri de copaci și o pustietate neagră unde probabil se ascundeau terenuri cultivate. Ajunseseră cam pe la jumătatea văii, când trecură de o curbă și lumina farurilor dezvălui o casă.

– A cui e casa asta?

– I-a aparținut unuia dintre acei oameni de la care a răscumpărat bunicul meu. Prin toată valea erau răspândite mai multe case, dar pe majoritatea le-am demolat, ca să scăpăm de impozite.

Își continuară drumul pe serpentine, prin fundul văii. Ici și colo, Eve vedea plantații. Se întrebă cum își găsea Adam timp și pentru agricultură, când își petrecea aproape toată ziua lucrând ca veterinar. În cele din urmă îl întrebă.

– Tocmai asta e problema, că nu-mi ajunge timpul. Dar am un administrator și câțiva lucrători. De fapt, continuă el privind-o, Carl, administratorul, care supervizează toate

fermele și livezile noastre, este soțul lui Sudie. Și ei locuiesc tot aici, în vale. Pe lângă ferma noastră, mai este una locuită și lucrată, pe care a vândut-o bunicul meu. Una e folosită de cineva din afara văii, iar două stau degeaba. Pe proprietar nu-l interesează să le valorifice.

Evei i se păru firesc să-l întrebe dacă nu cumva erau de vânzare. Totuși, lăsă întrebarea nerostită. Fie Adam nu-și putea permite să le răscumpere, fie pur și simplu nu erau scoase pe piață. Oricum, era convinsă că inaccesibilitatea acelor două ferme îl rodea.

Începură să urce aproape imediat după o cotitură strânsă, pe un alt drum, cu serpentine accentuate. Treptat, panta se mai îmblânzi. Pe culme, drumul continua, dar Adam coti pe o alee mărginită de garduri vii. Eve se așteptase să vadă o casă cu etaj, lângă un hambar enorm. Când colo, descoperi un adevărat mamut de piatră, în fața căruia erau parcate o mașină și încă o camionetă. Parcară lângă o a treia mașină, în garajul de lângă casă.

În timp ce oprea motorul, Adam spuse:

– Soțul lui Sudie, Carl, e și el aici, la cină. Stai pe loc, până ocolesc eu ca să te iau.

Își lăsă pălăria Stetson pe scaun.

Eve simți fluturi palpitându-i în stomac, fără a fi sigură dacă la gândul că Adam urma s-o ducă iar în brațe, sau pentru că urma să-i întâlnească pe necunoscuții Sudie și Carl.

Acesta o scoase din mașină și, ca să risipească tăcerea, Eve întrebă:

– Sudie îți gătește în fiecare seară?

– Nu. De obicei îmi lasă mâncare pe care s-o reîncălzesc, dar azi am avut de degajat un teren. Trebuind să gătească pentru atât de mulți oameni, Sudie a folosit bucătăria de-aici. E mai mare decât a ei.

Tocmai ajunseseră la ușa casei, când aceasta se deschise. O femeie scundă, trupeșă și roșie în obraji îi privi surprinsă.

– Phii, Maică Precistă! Ce s-a întâmplat? întrebă ea, dându-se la o parte pentru ca Adam să poată intra cu Eve în brațe.

Trecând prin spălătorie, Adam o duse pe Eve într-o bucătărie imensă și o așeză la masa pe care erau puse două tacâmuri. Un bărbat mai vârstnic, aproape la fel de înalt ca Adam și la fel de bine clădit, se ridică în picioare la vederea lor. Eve, însă, nu avea ochi decât pentru omul care o adusese înăuntru. Încerca să-l studieze cât mai discret și avu la dispoziție câteva momente, în timp ce Adam îi ridica piciorul și i-l sprijinea pe un scaun.

Mișcându-și cu blândețe mâinile uriașe, îi potrivi mai întâi piciorul, apoi și scaunul, concentrat s-o așeze cât mai confortabil. Primul lucru pe care-l observă Eve fu acela că Adam era bronzat, iar părul lui șaten era decolorat de soare în creștet, până la o culoare aproape aurie ca mierea. Mai mult, vedea lumina becului din tavan reflectată în firele aurii ale mustății. Părul de la ceafă i se cârlionța peste guler, fiind mai lung decât se obișnuise să vadă la funcționarii corporației.

Simțind pe neașteptate că mâinile care-i țineau piciorul se încordau, Eve ridică privirea spre chipul lui Adam. O priveau doi ochi căprui, cu punctișoare verzi și aurii. La colțurile ochilor i se adânceau riduri mărunte și, când Adam se mișcă puțin, Eve îi observă mustața care ascundea parțial un zâmbet.

– După cum vă uitați unul la altul, s-ar zice că nu v-ați mai văzut niciodată.

Sudie se amuză pe seama propriilor ei cuvinte, dar fu uimită când Adam răspunse:

– Păi, acum ne vedem pentru prima oară bine, având în vedere că afară e întuneric beznă.

Își lăsă privirea s-o cutreiere pe Eve, cu o expresie admirativă.

– Sudie și Carl, ea e Eve Sutton. A avut o mică ciocnire cu cârligul camionetei, după ce i-am lăsat mașina la service. După ce mâncăm, am să-i examinez încă o dată rana.

Făcu un gest spre cei doi de lângă masă.

– Sudie și Carl Bergen.

Carl înclină capul și atât, Sudie părând să fie purtătoarea de cuvânt a amândurora.

– Încântați de cunoștință, Eve. Îmi pare doar rău că în seara asta ai asemenea probleme.

Își înfipse mâinile în șoldurile cărnoase, clătinând din cap.

– Hai să-ți dăm ceva de mâncare și poate-o să-ți mai vină inima la loc. Adam, du-te să te speli, iar Evei am să-i dau un prosop umezit.

Eve luă recunoscătoare prosopul, amuzată de mișcările menajerei, repezi ca ale unei păsări. Probabil că, în comparație cu fețele bronzate ale celorlalți, părea cam palidă, ceea ce o îngrijorase pe Sudie.

– Noi am mâncat, bineînțeles, o informă Sudie în timp ce stingea un ochi al aragazului, dar cina voastră va fi gata cât ai bate din palme. Carl, stai și tu jos să mai răsufli. Am să-i țin de vorbă câteva minute, după care vin cu tine acasă ca să-mi iau lucrurile pentru la noapte.

Adam reveni tocmai când Sudie punea pe masă paharele de ceai cu gheață, întrebând-o pe Eve:

– Și, de unde ești?

– Din Chicago.

Abia îi scăpaseră aceste cuvinte, când Eve își dădu seama, după expresia de așteptare a menajerei, că Sudie aștepta să audă mai multe despre viața ei.

Cerule! Ce putea să spună? În nici un caz nu voia să le vorbească despre Evelyn Sutton și nu avusese timp să se gândească ce era dispusă să spună despre noua Eve. Sorbi în grabă din ceaiul cu gheață, ca să mai câștige un moment de gândire.

Înclinând capul într-o parte, Sudie se interesă:

– Vizitezi pe cineva din zonă?

– Ei, Mamă, îi puse Carl o mână pe braț, nu se cuvine s-o pisezi cu întrebări.

– O pisez? Cine pisează pe cine? Dacă nu pui nici o-ntrebare, de unde să știe că te interesează viața ei?

Privirea de pasăre a lui Sudie reveni spre Eve.

Acesteia îi era imposibil să se supere pe cineva care arăta ca o prigorie dolofană și iscoditoare. Zâmbi ușor, dând de înțeles că nu avea nimic împotrivă, și spuse primul lucru care-i trecu prin minte:

– Mi-am luat un concediu fără plată, pentru o lună.

Măcar atâta lucru era adevărat.

Adam întrerupse interogatoriul cu o întrebare a lui proprie:

– Ai vrea să telefonezi cuiva ca să anunți că întârzii? Dacă da, poți folosi telefonul fără probleme.

Eve clătină din cap.

– Nu, dar îți mulțumesc oricum. Sunt sigură că mâine am să pornesc mai departe.

– Ei, cât despre asta...

Rezemându-se cu un cot de masă, Adam își frecă absent mustața cu degetul.

Privirea Evei urmări mișcările încete peste firele mătăsoase. Apoi clipi din ochi, dându-și seama că ezitarea lui nu era deloc de bun augur pentru planurile ei. Cu un ușor geamăt, își aminti.

– Suntem la țară, așa e?

– Așa e, răspunse el, zâmbind spre Sudie și Carl. Pentru o fată de la oraș, prinde repede.

Dar zâmbetul îi deveni nostalgic când întoarse din nou capul spre Eve.

– Mă tem că stația service e închisă duminica. Pe-aici, oamenii respectă cu sfințenie litera Cărții.

– Dar nu pot abuza de ospitalitatea...

– Nu abuzezi de nimic.

– Și nici pe mine nu mă deranjează să înnoptez aici, interveni Sudie. E plăcut să mai am și eu o femeie cu care să schimb o vorbă. Și-n plus, îi zâmbi ea cu obrăznicie lui Carl, nici lui n-o să-i strice să mai scape puțin de mine.

Carl roși, ascunzându-și un zâmbet. Sudie se întoarse iar spre masă, și făcu ochii mari.

– Maică Precistă! Eu stau aici și turui, și vouă vi se răcește mâncarea! Ia dați încoace farfuriile alea!

În fața Evei fu pusă o grămadă de tocană aburindă. Când începură să-i plutească pe la nări aromele delicioase de morcovi, cartofi, țelină, roșii și carne de vită, Eve își dădu seama că era lihnită de foame. Ungându-și din greu cu unt o felie de pâine, începu să se înfrupte cu poftă, în timp ce Carl îl informa pe Adam despre ce se mai întâmplase în lipsa lui. După ce discutară despre plantările de pe noua tarla, Sudie le puse tuturor felii enorme de plăcintă cu mere și cești cu cafea.

Căldura din bucătărie, burta plină și nesomnul din noaptea trecută o făceau pe Eve să moație. Tresări când Sudie pocni din degete pe neașteptate.

– Era să uit! Trebuie să găsesc pe cineva în locul lui Alice Rasmussen, mâine, la târg.

Văzând expresia nedumerită a lui Adam, începu să-i explice:

– S-a tăiat la mână, sărăcuța de ea, azi când pregătea cina. A avut nevoie de copci. Deși, unde-am să găsesc eu o artistă la ora asta, nu știu...

– O artistă? întrebă Eve, îndreptându-se în scaun, dezmeticită de-a binelea; dacă exista vreo cale de a-i răsplăti pentru bunătatea lor... Pentru ce ai nevoie de o artistă?

– E târgul de primăvară. Alice se oferise să picteze copiii pe față. Știi, curcubee și alte drăgălășenii pentru fetițe, iar pentru băieți, păianjeni și alte alea.

Eve zâmbi ușurată. Fără îndoială, o asemenea sarcină nu era prea dificilă pentru ea. La întâlnirile cu agenți de publicitate și public relations, putuse întotdeauna să le schițeze pe hârtie ideile, pentru a le definitiva apoi cu un grafician al agenției.

– O înlocuiesc eu cu plăcere, dacă mă primiți. Numai că, adăugă ea cu zâmbetul pălindu-i puțin, nu știu cum am să ajung acolo, din moment ce mașina mea nu merge.

Sudie chicoti.

– Asta se rezolvă. Ne ducem cu toții la târg. Am s-o sun pe Alice ca să-i spun că trecem pe la ea mâine dimineață, să luăm vopselele. Și-ți mulțumesc, ne-ai salvat.

Se ridică și începu să strângă masa, în timp ce Eve replica:

– Eu ar trebui să vă mulțumesc tuturor. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu trecea cu mașina domnul doctor Wagner.

– Adam, îi reaminti el.

Eve își schimbă poziția pe scaun, dar când încercă să-și miște piciorul, se strâmbă.

Sudie, care tocmai aduna ceștile și farfurioarele, îi observă expresia.

– Dacă mâine te mai supără piciorul, Carl îți oferă serviciile ca să te plimbe prin târg.

– Nu va fi necesar, interveni Adam cu un zâmbet. Mi s-a format un mare talent la a o duce în brațe de colo-colo. Am s-o fac eu.

Eve se foi din nou pe scaun, stânjenită de privirea amuzată pe care i-o aruncase menajera. Fu recunoscătoare pentru schimbarea de subiect, când Carl întrebă:

– Ce s-a-ntâmplat azi după-amiază cu Dans-în-Vânt?

Amintindu-și cum alergase după cai verzi pe pereți, lui Adam îi pieri zâmbetul de pe buze.

– Nimic ce să nu poată fi lecuit de-o bătaie la fundul lui Jane Hartwig, din partea lui taică-său.

La vederea expresiei surprinse a lui Carl, în timp ce Sudie țistuia a reproș de la chiuvetă, le explică:

– De-asta am întârziat atât de mult. Jane a spus c-o lăsase pe Dans-în-Vânt pe o pajiște îndepărtată, ca să n-o mai mute. Ar fi trebuit să știu că era ceva necurat la mijloc. Emery Hartwig nu și-ar fi lăsat unul dintre cei mai prețioși cai pe orice pășune. Pur și simplu nu m-am gândit.

Rezemându-și un cot pe masă, își frecă mustața cu un deget, în timp ce încerca să-și stăpânească furia.

– Oricum, am mers cu mașina până acolo, numai Jane și cu mine. Când n-am găsit nimic în neregulă, ea s-a prefăcut

surprinsă că iapa își revenise atât de repede. Am insistat să-mi descrie simptomele și a început să se împiedice în afirmații contradictorii.

Oftă.

– Mă tem că mi-am pierdut cumpătul și am confruntat-o cu micul ei vicleșug. Așa mi-a trebuit: Jane a plecat val-vârtej cu camioneta mea, lăsându-mă să mă întorc pe jos.

Câteva momente domni tăcerea. Carl părea îngrijorat. Apoi Sudie, cu mâinile încă umede și calde, și le puse pe umerii lui, cu prosopul de vase.

– Adam, începu ea nesigură, Emery Hartwig e un om puternic prin partea locului. Știu că Jane îți stă ca un cui în cap, dar nu crezi c-ar trebui...

– Nu, Sudie. În nici un caz n-am de gând să mă slugăresc în fața omului ăstuia. Nici într-a fiicei lui. M-am săturat ca Emery și alții ca ei să se tot grozăvească, de parcă averea le-ar da dreptul să facă tot ce le trăsnește prin cap.

Se lăsă o tăcere stânjenită, dar nu lipsită de înțelegere.

– Haide, Carl, o risipi Sudie, strângându-l de umeri. Adu-i trusa, ca să se ocupe de piciorul Evei.

Și plecă, începând să pună vasele și tacâmurile la loc.

– Pari îngrijorată, observă Adam, privind-o pe Eve. Ce s-a întâmplat?

Eve își lăsă capul în piept, cu părul lung și blond ascunzându-i o parte a feței.

– Tocmai mi-am dat seama că nu știu nimic despre oamenii pe care am să-i întâlnesc mâine. De fapt, despre toată zona asta nu știu nimic. Poate că m-am pripit oferindu-mi ajutorul. Poate că nu mă voi ridica la înălțimea așteptărilor.

– N-ai de ce să-ți faci griji. Singurii oameni pe care trebuie să-i mulțumești au vârste de cel mult zece ani. Vor fi fericiți că se dau în spectacol.

Încurajarea lui o făcu pe Eve să ridice capul, iar Adam îi citi în expresie o ușoară destindere a tensiunii. Totuși, ceva încă o mai deranja, așa că, după ce se gândi puțin, adăugă:

– Oamenii sunt un amestec de fermieri și localnici care lucrează la Madison, Milwaukee și în alte orașe, făcând naveta. Nu sunt decât niște oameni ca oricare alții. Nu-ți vor pretinde să pictezi ca Michelangelo.

Zâmbi.

– Și-n plus, nici de la Alice nu s-ar fi ales cu așa ceva.

– Dar oamenii ca domnul ăsta Hartwig al tău?

– Nu e al meu. Nu mi-e nimic, și nici să-mi plătești nu l-aș vrea.

– Voiam să spun... Sudie a zis că e destul de important în zonă. Cu ce se ocupă?

– Pe lângă că e proprietarul unei mari părți din comitat, mai este și președintele băncii locale.

Când vorbea despre Hartwig, Adam nu-și putea stăpâni o ușoară încordare a umerilor; nu-l plăcea, niciodată nu-l simpatizase. Ochii limpezi și albaștri ai Evei îi sfredeleau pe ai lui, dându-i senzația că-i putea citi gândurile. Încercând să-i distragă atenția, continuă:

– Singura legătură a lui Hartwig cu târgul e aceea că înmânează cocardele la curse și în cele din urmă predă un cec din câștiguri la F.F.A.

Fața Evei era ca o carte deschisă. Nedumerită de inițialele menționate, își arcui sprâncenele. Adam uita mereu că era orășeancă.

– Future Farmers of America*, îi explică el.

Carl intră tocmai când Sudie termina de șters vasele și venea lângă Eve. Se așeză și el la masă, punând geanta neagră jos lângă scaunul lui Adam, și o cuprinse pe Sudie cu un braț pe după umeri.

– Vrei să-ți aduc eu lucrurile?

– Nu, mulțumesc. Dacă mi le iau singură, durează mai puțin. Am să mă întorc înainte ca Adam și Eve să fi termi...

Cu o expresie stupefiată, Sudie se întrerupse, întorcând capul ca să se uite mai întâi la Adam, apoi la Eve. Izbucni într-un râs vesel.

– Maică Precistă! exclamă ea bătându-se pe piept. Dar e minunat! Adam și Eve!

Și începu să râdă din nou, iar Adam i se alătură și el. Până și rezervatul Carl fu auzit chicotind. Treptat, fața Evei se relaxă într-un ușor zâmbet.

Sudie râdea în continuare. În timp ce ieșea pe ușă, cuvintele sale reveniră până la ei:

– Adam și Eva!

---

* – Viitorii Fermieri ai Americii (n.tr.)

Capitolul 3

Când Sudie și Carl plecară, Adam încă mai zâmbea, deși se gândea că ar fi trebuit să fie mai atenți cu glumele lor. Nu voia ca numele lui și cel al Evei să fie asociate în feluri stânjenitoare.

– Mai bine-ți examinez piciorul înainte ca punga asta improvizată să-nceapă să curgă, spuse el.

Și, luând un bol plin cu apă caldă și câteva prosoape de hârtie, le puse pe masă și-și aduse trusa lângă Eve.

– Va trebui să te trag puțin de lângă masă, ca să am mai mult spațiu.

Adam îi schimbă poziția și se așeză pe un scaun alăturat. În timp ce-și căuta foarfecele prin geantă, admiră curba expusă a piciorului Evei, sub pantalonul suflecat deasupra bandajului. Pachetul era mic, dar avea un conținut ireproșabil.

Pentru a-i risipi orice neliniști, în timp ce-i desfășura bandajul începu să vorbească.

– Ai fost foarte amabilă să te oferi pentru mâine. Cu asta te ocupi? Vreau să zic, cu artele plastice?

– Nu, deși cred că s-ar fi putut s-o fac, dacă mi se permitea să studiez ce voiam eu în colegiu.

– Și până la urmă ce-ai ajuns să faci? Stai, lasă-mă să ghicesc...

Ridică privirea, cu mâinile oprindu-i-se un moment, în timp ce privea în ochii albaștri care-i aminteau de lobeliile violete-albăstrii ce-i plăcuseră atât de mult bunicii lui. Cu o expresie foarte serioasă, spuse:

– Conduci o firmă de importuri specializată în pești tropicali, pentru că există o mare cerere de pești exotici ca să umple toate acvariile alea ale tineretului în ascensiune.

Când o auzi chicotind, se încruntă.

– Nu? Hmmm...

Își aminti de pătrățelul alb de pe luneta mașinii ei, în care recunoscuse o cerere pentru schimbarea numărului de înmatriculare. Întrucât cumpărase o mașină folosită, era clar că nu prea avea bani. Se întrebă din ce trăia, dacă-și permitea să-și ia un concediu fără plată de-o lună.

Luă mănușa de cauciuc, plină acum numai cu lichid rece. Îmbibă cu apă caldă pansamentul plin de sânge închegat care-i acoperea rana și continuă la fel de glumeț:

– Întrucât trăim în epoca feminismului, ce zici de asta? Ești o afaceristă de succes, care câștigă munți de bani și-și învârtește directorii pe degete.

Încordarea mușchilor Evei îl înștiință că nu nimerise prea departe de țintă, dar continuă să-și privească mâinile în timp ce desprindea ușurel pansamentul. Răsucindu-i piciorul dintr-o parte în alta pentru a vedea cât de mult se umflase, încheie prin a spune:

– N-am ghicit, hmm? Bine, mă predau. Spune-mi cu ce te ocupi.

– Nu-i mare lucru, te asigur.

Eve vorbea rece și cam sacadat.

– Sunt doar o rotiță neînsemnată în angrenajele unei mari firme de electronice. Avem cel puțin o duzină de oameni la fel de capabili ca mine.

Adam scoase din trusă sticluța de betadină și alte pansamente de tifon.

– Și de ce n-ai putut studia artele plastice în colegiu, așa cum voiai?

– Fiindcă tatăl meu voia să mă pregătesc pentru lumea reală, cum o numea el.

Adam deschise sticla de antiseptic, aruncând o privire spre Eve.

– Înțeleg că n-ai avut frați pe care să se bazeze?

Eve clătină din cap, făcând ca șuvițele mătăsoase de păr să i se legene în jurul umerilor.

– Mă rog, presupun că nu strică să te poți întreține singură. Desigur, întrucât nu ți-a dat posibilitatea să afli singură, n-ai să știi niciodată dacă te-ai fi realizat sau nu ca artistă. Sau, poate, pictezi în timpul liber? întrebă el, în timp ce-i dezinfecta piciorul.

– Nu, niciodată n-am destul timp.

– Mare păcat. Lumii nu-i strică niciodată un mic supliment de frumusețe.

Un timp, Adam lucră în tăcere, întrebându-se cum o putuse considera pe Eve neinteresantă prima oară când o văzuse. La lumină, nu încăpea nici o îndoială că Eve Sutton era extrem de atrăgătoare – mai ales când zâmbea.

– Voi avea nevoie de copci?

– Nu, am să folosesc pansamente-fluture ca să țină marginile rănii unite. Desigur, asta înseamnă că va trebui să-ți ții piciorul ăsta ridicat și să nu circuli, cel puțin mâine.

Adam apropie cu grijă marginile tăieturii și fixă primul din câteva pansamente mici.

– Îți va rămâne o mică cicatrice care va avea nevoie de câtva timp ca să dispară.

– Cred că n-o să-mi afecteze iremediabil farmecul, zâmbi Eve și, după felul cum ridică din umeri, Adam știu că nu punea prea mare preț pe propria ei frumusețe.

După ce termină de aplicat micile fâșii de plastic în formă de fluture, se ridică și-și strânse lucrurile.

– Ce-ai zice să te transport până în living? E destul de rece ca să aprindem focul și cred că un pahar de vin te-ar ajuta să te relaxezi.

Întorcându-se dinspre coșul de gunoi în care aruncase bandajul vechi, îi surprinse zâmbetul.

– Ce te amuză așa? întrebă el, în timp ce se apleca s-o ia în brațe.

– Tu mă amuzi, răspunse Eve, pe când îl cuprindea cu brațele pe după gât, dându-și seama cât de robust era ca s-o poată ridica atât de ușor, fără nici un efort. La început mă păcăliseși cu... expresiile tale colocviale, dar am descoperit că le folosești ca paravan.

Adam o privi cu o sprânceană arcuită și o expresie de... de ce anume? Jenă că-l descifrase atât de exact?

– Ei bine, așa e, insistă Eve cu un zâmbet. Dacă vrei să joci rolul medicului de țară – pardon, al veterinarului de țară –

atunci trebuie să-ți rămâi în personaj, nu să ai scăpări - din-astea care-i fac pe oameni să descopere că ești informat la zi.

Adam o depuse ușurel pe una dintre cele două canapele din fața unui uriaș șemineu de piatră.

– Mi-ai ghicit jocul, hmm?

– Te-au dat de gol acvariile alea ale snobimii.

Zâmbindu-i, Adam își propti mâinile în șoldurile suple – sau, mai bine zis, suple proporțional cu dimensiunile lui de ansamblu. Văzând cum își îndoia un picior, Eve îi urmări conturul coapsei musculoase, în jos peste genunchi și gambă, până în vârful cizmei. Tocurile cizmelor de cowboy îi sporeau înălțimea cu un deget, dar și fără ajutor Adam atingea peste un metru optzeci.

Dându-și seama că-l privea cam lung, Eve își mută privirea și-și coborî la loc pantalonul suflecat, rezemându-și piciorul pe canapeaua decolorată.

Între timp, Adam se duse la un bar vechi și scoase o sticlă de vin. Privind în jur, Eve observă restul mobilelor. La fel ca sofaua, cele mai multe piese și draperiile erau puțin cam decolorate, ar tonurile lor ruginii și aurii palide nu făceau decât ca interiorul să arate și mai primitor. Era o mobilă scumpă care rezistase destul de bine.

Cizmele lui Adam bocăniră pe podele, până ajunse din nou pe covor. Îi întinse Evei o cupă de cristal masiv și plumb, plină cu vin rubiniu, și-și puse propriul lui pahar pe măsuța joasă masivă dintre canapele. Fără un cuvânt, aprinse surcelele de sub bușteni din șemineu. Nu peste mult, flăcările începură să joace vesel, sporind lumina portocalie din cameră.

Adam își luă paharul și se așeză pe cealaltă canapea. Ridicându-l în semn de salut, sorbi din vinul sec și cam acrișor, apoi își propti pe burtă piciorul cupei, rezemându-se de spătar.

– Și ce vei face în luna de concediu?

– Mai nimic.

Eve învârti cupa în mână, privind cu plăcere cum se reflecta lumina flăcărilor în fațetele cristalului.

– Am să mă odihnesc doar, încercând să hotărăsc ce voi face de-acum înainte cu viața mea.

– Pare o sarcină cam grea pentru „mai nimic". Vrei să-mi spui mai multe?

– N-am vrut să pară atât de complicat, răspunse Eve ridicând din umeri. Tatăl meu a murit acum un an și, întrucât tocmai am desfăcut logodna, cred că încerc să-mi găsesc o nouă direcție.

Privind spre foc, continuă:

– Viața pe care mi-a orânduit-o tatăl meu e lipsită de... împlinire, cred, în lipsa altui cuvânt, mai potrivit.

Îi aruncă o privire lui Adam, zâmbind.

– Așa că mi-am acordat permisiunea de a încerca să descopăr ce anume m-ar face fericită.

Spiritul ei de libertate îi plăcea lui Adam, care o întrebă:

– Și unde ai să faci asta?

– Într-o cabană de pe malul unui lac, cam la o oră de-aici, spre nord.

Adam mai bău puțin vin și-și dădu seama că era gata să facă tot ce putea pentru a o convinge pe Eve să mai rămână un timp la ferma lui. Îi venise o idee, dar nu voia să pară prea insistent.

– Să-ți spun ceva. Ce-ar fi ca mâine să vezi cum îți place zona? Dacă te încântă, ai putea sta în casa bunicului meu. E puțin mai încolo, pe drum.

Zâmbind pentru a-și ascunde nervozitatea neașteptată, continuă:

– De ce să plătești chirie, când poți locui pe gratis? Doar dacă nu cumva, desigur, ai achitat un avans.

Eve clătină din cap dar, din felul cum îi ocolea privirea Adam, își dădu seama că era prudentă. Și, în fond, de ce n-ar fi fost? Se cunoscuseră doar cu două ore în urmă, iar el încerca deja s-o rețină. Deși se bucurase să afle că nu avea obligații romantice, ultimul gând îl determină să fie mai precaut.

– E doar o sugestie. Nu e nevoie să te hotărăști pe loc. Și-n fond, continuă el, amintindu-și, nici nu știu ce anume s-a stricat la mașina ta. S-ar putea ca oricum să fii reținută aici câteva zile, în funcție de problemă.

Eve îi zâmbi, făcându-l să se relaxeze din nou.

– Casa bunicului tău e mai mică decât asta?

– Mult mai mică, așa că nu va trebui să-ți pierzi vremea cu curățenia. Cine știe, poate-ți vei putea petrece timpul pictând. Dacă vrei, adică. Iar dacă ai chef să înoți, în capătul văii e și un mic lac.

Adam mai luă o înghițitură de vin, gândindu-se cu ce alte lucruri ar fi putut-o ispiti să rămână.

– Călărești? Îți pot oferi un cal.

– Da, dar în ultimii ani n-am prea avut timp.

Înclinându-și capul într-o parte, Eve privi în gol, gânditoare.

– Tu cu ce te distrezi?

Adam puse picior peste picior, în timp ce-și învârtea vinul în pahar.

– Probabil n-ai să mă crezi, dar cu rarele ocazii când îmi găsesc câteva momente libere, îmi place să navighez.

– Pe lacul tău, sau pe Michigan?

– Pe Michigan. Am un mic cuter cu care mă mai învârtesc de colo-colo...

Părea o speranță prea îndrăzneață, dar o întrebă totuși:

– Te tentează?

– Aproape că am copilărit pe apă. Tatălui meu îi plăcea la nebunie navigația.

Apoi îl privi cu curiozitate.

– Și cum de a descoperit plăcerile iahtingului un fermier-veterinar legat de pământ?

– În adolescență, am câștigat o iolă, la un concurs. Așa că am folosit lacul nostru ca poligon de antrenament.

– O mai ai?

– Mda, mai e pe-aici. O țin în hambarul bunicului. Poate că o scoatem într-o zi, cât timp ești aici, dacă nu găsim altceva mai bun de făcut.

Adam tocmai se pregătea să exploreze alte posibile zone de interes comun, când din bucătărie se auzi un urlet vesel. La vederea privirii surprinse a Evei, o liniști:

– Nu te speria, e Sheba, cățeaua mea.

Și se duse să-i deschidă ușa unei frumoase cățele collie, cu blana crem pătată cu maro și negru, care scoase un lătrat emoționat, gudurându-se pe la picioarele lui.

Adam îi găsi în blană câțiva ciulini și o certă:

– Iar ai alergat după pisici, așa-i? A, nu, nici să nu te gândești!

Sheba își lăsase deja nasul în pământ, pregătindu-se să se repeadă afară, în timp ce Adam lua peria.

– Mai întâi o să-ți facem toaleta. Nu poți face cunoștință cu o domnișoară când arăți de parcă ar fi măturat cineva curtea cu tine. Stai cuminte!

După ce fu periată, Sheba se apropie de canapea. Deși nu era foarte prietenoasă cu străinii, se vedea clar că o simpatiza pe Eve. Adam considerase întotdeauna că animalele judecau caracterele mult mai bine decât majoritatea oamenilor; se bucură să vadă că impresia lui despre Eve era confirmată. Cățeaua se așeză cuminte și întinse o labă.

Imediat ce Eve i-o strânse, Sheba se cocoță lângă ea pe canapea, împingându-și nasul lung și aristocratic sub mâna Evei.

– O, ce frumoasă ești! o lăudă Eve mângâindu-i capul cu blană ca satinul. Imediat, o limbă lungă și roz începu s-o lingă, iar Eve se aplecă să îmbrățișeze animalul.

– Pare dragoste reciprocă la prima vedere, comentă Adam de pe canapeaua de vizavi, cu mustața arcuită peste zâmbet.

– E minunată.

Eve își trecu degetele prin gulerul pufos de blană crem al lui Sheba.

– Ce...

Cățeaua scoase un lătrat slab, în momentul când prin cameră trecu lumina unor faruri. Adam își lăsă paharul pe masă și se ridică spunând:

– Sudie trebuie să fie. Merg să aduc valizele, iar ea te va pregăti pentru culcare. Pari frântă de oboseală.

Sheba rămase lângă Eve, chiar și după ce Adam reveni și-i duse valiza la etaj. Sudie năvăli în cameră, oferindu-i o gustare înainte de a se retrage.

– Nu știu unde ar mai încăpea, răspunse Eve, mângâind blana lucioasă a lui Sheba. Îți mulțumesc pentru cina delicioasă.

Vesela menajeră își propti mâinile în șolduri:

– Hai că asta le întrece pe toate! Niciodată n-am mai văzut-o pe Sheba să se atașeze așa de cineva. În afară de Adam, vreau să zic...

Cățeaua alese tocmai acel moment pentru a-și rezema capul pe perna de lângă Eve, privind-o cu ochi plini de adorație, în timp ce dădea încet din panașul cozii.

– Se pare că ți-ai făcut o prietenă pe viață, comentă Adam, apropiindu-se; o dădu pe Sheba la o parte și se aplecă spre Eve. Ora stingerii!

O luă în brațe înainte ca Eve să poată protesta și porni cu ea către ușă, în timp ce Sheba alerga în jurul lor, lătrând surescitată.

– Taci, fată! Culcat!

Cățeaua se supuse imediat comenzii, dar continuă să scâncească privindu-i cum se îndepărtau.

Cu ochii plini de amuzament, Adam comentă:

– Cred că e geloasă.

Urcară cu toții scara, Adam cu Eve în brațe, urmați de Sudie, care chicotea, iar la urmă de tot Sheba, spășită. Adam o

așează pe Eve pe pat, într-o cameră cu aspect plăcut, și încercă să alunge cățeaua, dar Sheba se culcă pe covorul împletit, fără să-i ia în seamă ordinele.

Mângâind-o pe cap, Eve spuse:

– Nu mă deranjează dacă rămâne aici. Ai ceva împotrivă?

– Nu, e-n regulă.

Din ușă, Adam se mai întoarse o dată spunând:

– Cred că Sheba a fost geloasă fiindcă tu i-ai dai ei mai puțină atenție. Apropo de mușcatul mâinii care te hrănește!

Scărpinând-o între urechi, Eve zâmbi:

– Noi, femeile, trebuie să fim unite.

– De-asta mă temeam.

Și, cu un zâmbet glumeț-amărât, Adam închise ușa.

Chicotind, Sudie scoase din valiză cămașa de noapte și halatul Evei și le puse pe pat. O ajută să se ducă la baie, iar când Eve își termină toaleta, o găsi pe Sheba culcată de-a latul patului.

– Cred că n-o s-o putem desprinde de lângă tine, spuse Sudie. Lasă-mă să te ajut.

Eve încercase să nu șchiopăteze, dar după ce stătuse un timp în fața chiuvetei piciorul o durea îngrozitor. Servitoarea o ajută să înainteze până la pat și să se culce.

Înainte de a-i pieri curajul, Eve îi spuse:

– Sudie, voiam să te întreb despre un lucru menționat mai înainte, dar... n-aș vrea să par indiscretă.

Terminând de pus hainele în ordine, menajera se întoarse spre pat, cu un zâmbet încurajator.

– Îți răspund cu plăcere la orice întrebare. Relaxează-te și s-auzim!

Destul de roșie în obraji, Eve începu:

– Nu e treaba mea, dar mă gândeam la omul acela, Hartwig. I-a făcut lui Adam ceva, ca să-i stârnească o asemenea dușmănie, sau Adam îi antipatizează, din vreun motiv sau altul, pe toți oamenii bogați?

Expresia lui Sudie deveni gânditoare.

– Cred că de-acum Adam a ajuns să-i asemene pe toți bogătașii cu cei ca Hartwig. Și cred că are el motivele lui...

Oftă.

– Deși în seara asta m-am întrebat dacă nu întrece măsura. De obicei e mai înțelegător și iertător, dar cum spuneam, când e vorba de Hartwig...

Câteva momente, menajera păru să se lase furată de amintiri. Apoi înclină capul într-o parte, întrebând:

– Nici n-ai crede că sunt rude, nu-i așa?

Eve se îndreptă de spate.

– Poftim?

– Mă rog, prin alianță. Mama lui Adam a murit înainte ca el să înceapă școala, iar tatăl lui, Drew, s-a gândit să se recăsătorească, pentru binele băiatului. Îl atrăgea sora lui Emery și, până să clipească din ochi, s-au și pomenit logodiți. Ei, ca să n-o mai lungesc, Frances semăna cu nepoata ei, Jane, prin aceea că era la fel de răsfățată. Nici de-o lună nu erau căsătoriți, când a și început să se plângă, ba că-i prea înghesuită casa, ba că nu-i place să umble cu camionul, ba una, ba alta... Iar Emery nu-i ajuta cu nimic. Poate fiindcă familia Wagner era stăpână pe toată valea, așa că-și imagina că era la fel de bogată ca familia Hartwig.

Clătină din cap.

– Și nu erau deloc bogați, bineînțeles. Cei mai mulți bani erau reinvestiți în agricultură și livezi, iar când au putut, au răscumpărat proprietatea pe care bătrânul Ramsey – bunicul lui Adam – trebuise s-o vândă în timpul crizei. Așa că, fără să datoreze nimănui nici un cent, au ajuns să aibă cea mai avansată fermă și cele mai moderne mașini, în timp ce trăiau tot mai strâmtorați, iar Drew se adâncea în datorii ca să-i satisfacă lui Frances toate moșturile.

Plimbându-și privirea prin cameră, continuă:

– I-a construit casa asta mare... Până la urmă, a împrumutat de la bancă, garantând cu valoarea proprietății, ca să plătească decorațiunile, mobila și multe alte lucruri despre care Frances și Emery insistau că erau obligatorii ca să fie fericită.

Aproape temându-se să deschidă gura, Eve întrebă:

– Și ce s-a întâmplat? Pe drum încoace, Adam mi-a explicat că unele porțiuni ale văii sunt în proprietatea altora, așa că...

Se întrerupse, înțelegând dintr-o dată.

– O, nu! Tocmai am făcut legătura. Adam mi-a spus că Hartwig e bancher, și... Să nu-mi spui că era banca lui!

– Nu numai că era banca lui, răspunse Sudie, cu expresia însăprindu-i-se, dar tot el a fost și cel care a înhățat ipotecile când împrumuturile au devenit scadente.

– Dar de ce?

– Fiindcă, după ce Frances a murit într-un accident de mașină, n-a mai avut nici un motiv să continue prelungirea creditelor.

Pesemne că pe fața Evei se citea groaza, căci Sudie întinse mâna și o bătu ușurel pe picior, prin pătură.

– Nu numai că și Drew a murit în același accident, dar a fost începutul unui șir întreg de ghinioane. În vara aceea, un lucrător la fermă a fost grav rănit, iar Ramsey a descoperit că Drew nu reînnoise asigurarea. A suportat prețul a două operații grele, ca să salveze piciorul omului. Pe urmă am avut câțiva ani de ierni aspre, alternativ cu doi ani de secetă. Bătrânul nu putea face mai mult decât a făcut.

Cu o voce înverșunată, adăugă:

– Dar lovitura de grație a venit când Emery a vândut totul, mai puțin două ferme. Atâta vreme cât le deținea titlurile, mai exista o șansă de a le răscumpăra. Pe Emery Hartwig nu-l interesează agricultura. Pentru el nu era decât o investiție. Dar ceilalți... ei bine, proprietatea putea fi predată familiei proprietarului, iar Wagnerii nu mai aveau nici o șansă s-o recupereze. Și tocmai asta s-a întâmplat cu o fermă. Familia Stoffel era numeroasă, iar ferma a trecut de două ori în seama rudelor.

Așezată cu brațele în jurul genunchilor, Eve spuse:

– Pariez că Hartwig e proprietarul celor două terenuri despre care Adam a spus că stau degeaba, nu-i așa?

– Da, deși Adam a făcut câteva oferte ca să le răscumpere. Dar Emery nu pare deloc grăbit să scape de ele. Ramsey și Adam au putut lega relații cu ceilalți proprietari, ca să aibă prioritate la licitație, când fermele au fost scoase la vânzare. Frankelii, care locuiesc aici, în vale, sunt gata să-și facă bagajele. Copiii lor sunt împrăștiați prin toată țara și, ca pe mulți tineri din zilele noastre, nu-i interesează agricultura. Așa că ei nu pun nici o problemă, ba chiar și Stoffelii au acceptat să-i

acorde lui Adam prioritate, dacă se hotărăsc vreodată să vândă. Emery e singurul care se lasă greu. Nu se învoiește la nimic.

– Pare un om foarte antipatic.

Eve strâmbă din nas. Spera ca a doua zi să nu-l întâlnească pe Emery Hartwig. Nu știa dacă ar fi fost în stare să-și ascundă antipatia. Înăbușindu-și un căscat, spuse:

– Îți mulțumesc că mi-ai explicat totul.

Sudie se ridică, chicotind.

– Carl zice c-aș fi în stare să-i îndrug la povești și piciorului dinapoi al unui catâr. Mi-a făcut plăcere, dar acum ar fi timpul să mă duc...

Netezi cuvertura de pe colțul patului, unde stătuse așezată.

– Voi avea mult timp să-ți povestesc, înainte de plecare, și despre alții pe care ai să-i întâlnești mâine. Acum dormi.

În timp ce Sudie ieșea, Eve stinse lampa, apoi se rezemă de perne. Oboseala îi încețoșa orice gând la cele spuse de menajera lui Adam, iar ochii i se închiseră încet, în timp ce se gândea la faptul că se afla în casa lui.

Adam. Adam și Eva. Chicoti în întuneric, amintindu-și cum o amuzase pe Sudie potrivirea dintre numele lor.

Probabil era mai bine că lui Adam nu-i plăceau oamenii bogați. În viața Evei nu exista loc pentru un bărbat. Avea alte lucruri, mai importante, de făcut.

Capitolul 4

A doua zi dimineața, Eve se trezi încet, dezorientată, fără să recunoască încăperea. Totuși, imediat ce-și mișcă picioarele, memoria îi reveni. Se săltă în capul oaselor, savurând farmecul camerei. Razele soarelui se infiltrau printre jaluzele, luminând tapetul decolorat.

Privi spre picioarele patului, dar cățeaua nu mai era acolo. Cineva îi deschisese ușa să iasă.

– A, bun, spuse Sudie, privind prin crăpătura ușii. Te-ai trezit.

Eve zâmbi, dând la o parte pătura.

– E târziu? întrebă ea, în timp ce-și cobora încet pe podea piciorul rănit.

– Dumnezeule, nu!

Sudie intră grăbită, aducând pe o tavă o cafetieră mică de porțelan, care mirosea a cafea proaspătă. O puse pe scrin, adăugând:

– Dar nu voiam să te grăbești. Ai nevoie de ajutor?

Rezemându-se de noptieră, Eve se ridică pe piciorul nevătămat.

– Să vedem cum mă descurc singură.

Când făcu primul pas, o duru. Se aplecă și-și ridică poalele cămășii de noapte. Piciorul părea să arate și mai rău.

– Niște culori de toată frumusețea, ca ale curcubeului: albastru, vânăt, verzui, galben...

– Stai să vezi numai când o s-apară și restul curcubeului, chicoti Sudie, ajutând-o să se îndrepte spre baie.

După ce Eve făcu repede un duș și se întoarse în cameră, menajera îi îngrămădi pernele la spate și-i ridică picioarele pe patul făcut între timp. Apoi îi aduse tava și-i turnă o ceașcă de cafea.

– Avem și frișcă și zahăr, dacă vrei. Afară e cam răcoare încă, așa că aș zice să-ți iei niște pantaloni, o bluză și un pulovăr, pe care ți-l poți scoate mai târziu, dacă se face prea cald. Eu mă duc să termin în celelalte camere. Când ești gata, să mă strigi.

Eve își alese ultima pereche bună de pantaloni de lână, mulțumindu-i menajerei pentru ajutor. Nu-și luase haine elegante pentru perioada de singurătate la cabană.

Privindu-și fața palidă reflectată în oglinda mesei de toaletă, Eve și dori ca natura să fi fost mai generoasă cu ea. Începu să se fardeze, spunându-și că avea fruntea prea înaltă, nasul o idee cam lung, iar bărbia prea lată, ca să se poată considera o frumusețe. Singurele calități care compensau aceste trăsături erau ochii albaștri, mari și expresivi, cu sprâncene și gene de o culoare mult mai închisă decât a părului ce se situa undeva între șatenul cenușiu-deschis și blondul închis. Iar gura, deși Eve o găsea în sinea ei prea lată, părea să echilibreze restul fizionomiei.

În timp ce-și contura buzele, își spuse că măcar avea dinți frumoși și un ten sănătos. Apoi își dădu cu peria prin păr, recunoscătoare pentru ondulațiile naturale ale acestuia, și șchiopătă până în capul scării.

Ca să n-o mai deranjeze pe Sudie, se hotărî să coboare singură. Ușor de zis, dar cam greu de făcut, chiar și sprijinindu-se de balustradă. Se așeză pe prima treaptă, apoi își coborî posteriorul pe următoarea, continuând tot așa, până la parter.

– Maică Precistă! exclamă Sudie apărând în ușa bucătăriei, după ce auzi pașii neregulați ai Evei pe hol. Hotărâtă se vede că mai ești!

– Doar flămândă.

– Ei, stai jos și-am să mă așez și eu cu tine la o cafea.

Menajera tocmai bătea niște jumări, apoi scoase din cuptor șuncă, pâine prăjită și castane coapte, începând să le pună pe toate pe masă.

În dimineața aceea, Eve nu auzise glasuri bărbătești, iar Adam și Carl nu se vedeau nicăieri. Întrucât pe masă era pus doar un tacâm, întrebă:

– Toate astea sunt numai pentru mine? Unde-s ceilalți?

– Adam a lăsat un bilet că l-au chemat Jensenii, înainte de crăpatul zorilor. Vaca lor de mare preț a fătat recent și se pare că e ceva în neregulă cu ea. Iar Carl își face rondul, verificând unele și altele. O să apară curând. Dacă Adam nu vine la timp, ne descurcăm noi și fără el.

Eve ignoră cu deliberare micul junghi pe care i-l provocaseră cuvintele lui Sudie. Nu fusese perfect conștientă ce însemna o viață de veterinar, își dădu ea seama, în timp ce trăgea încă un scaun pe care să-și rezeme piciorul. Deși nu

văzuse niciodată o vacă în carne și oase, vestea dată de Sudie îi sugerase imaginea unui animal blând, cu ochi mari, ca de căprioară. Gândul că un asemenea animal avea dureri o tulbura.

– O să moară?

– Nu, dacă Adam o poate ajuta cu ceva, răspunse Sudie, așezându-se în fața ei.

Mai liniștită, Eve continuă:

– Se întâmplă des să fie chemat în toiul nopții?

Menajera chicoti.

– Zorii zilei nu-s chiar în toiul nopții, dar imediat ce vine primăvara, Adam e foarte des trezit din somn.

Văzând cu câtă poftă mânca Eve, zâmbi.

– Mă bucur că ți-e foame. Mie îmi pari cam slăbuță. Poate că, dacă stai aici câteva zile, punem ceva cărniță pe tine.

Deși ochii i se îndreptară spre silueta bine căptușită a lui Sudie, Eve nu răspunse. În schimb, îi ceru să-i vorbească despre târgul de primăvară și cei pe care avea șanse să-i întâlnească acolo.

– Păi, ia să vedem. Întâi și-ntâi, ai s-o cunoști pe Alice Rasmussen, când trecem să-i luăm vopselele.

Măsurând-o cu privirea, menajera adăugă:

– Aș zice că-i cam de-aceeași vârstă cu tine. E o scumpă, deși cred că s-ar putea să se fi întins mai mult decât îi ajunge plapuma. Imediat după ce-a deschis magazinul, a descoperit că era gravidă, așa că acum nu-și mai vede capul de-atâtea treburi: învățatul, afacerile, și-un copil mic pe deasupra. Tăietura asta la mână o să-i dea peste cap tot programul, chiar și cu ajutorul lui Gladys.

– Cine-i Gladys?

– Gladys Kopfman. O ajută pe Alice după-amiaza, la magazin, și stă și cu ochii pe copil până termină Alice de predat la școală, pe la ora trei.

Cu foamea oarecum mai potolită, Eve împinse farfuria la o parte, ascultând.

– La târg va veni tot orașul. Oameni pe care-i cunoaștem de-o viață și care ne sunt prieteni. Connie Hummel e decoratoare de interior, iar soțul ei, Jim, conduce agenția locală de asigurări. Clarel Krpan e contabilă. Soțul ei e nu știu ce conțopist la o corporație din Milwaukee. Otto Niehoff e proprietarul supermarketului local. Soția lui, Frieda, face parte cam din toate comitetele din oraș, la fel ca și Caroline, soția lui Emery Hartwig. Între ele două are loc o luptă continuă, ca să vadă cine reușește să prezideze cele mai importante evenimente.

Își mișcă sprâncenele, făcând-o pe Eve să zâmbească, și continuă s-o amuze în timp ce înșira mai departe numele localnicilor, cu câte o descriere sumară pentru fiecare. Vorbea fără răutate; viața în vale o ajutase să-i privească pe orășeni cu o anumită detașare. Eve comentă cu privire la numărul mare de nume germane.

– Asta-i fiindcă zona noastră a fost colonizată la început de fermieri nemți și yankei. Pe urmă au venit norvegienii, plus o doză sănătoasă din alte neamuri europene, înainte de sfârșitul secolului. Acum, avem construcții noi care răsar în jurul nostru precum ciupercile, și devenim o amestecătură de toată frumusețea.

Oftă.

– Cum spuneam și aseară, familiile se împrăștie în toate cele patru vânturi. În zilele noastre, majoritatea tinerilor se mută. Nu pot spune că le găsesc vreo vină. Nici chiar o fermă mai mărișoară nu poate fi de-ajuns acum pentru mai mult decât o familie. Așa că, atunci când nu mai rămâne nimeni care să se ocupe de ele, fermele se scot la vânzare.

Eve încercă să găsească și unele aspecte pozitive.

– Cred că e neliniștitor să vezi atâtea schimbări în jur dar, cu siguranță, toate posibilitățile noi de cazare le oferă șanse firmelor solide? Ca să nu mai vorbesc de antreprenori și oamenii de afaceri aflați la început de drum.

Sudie nu părea prea convinsă.

– Firmelor solide, poate. Totuși, încă n-am văzut nici un semn că noii veniți vor îmbogăți prea mult comunitatea. Pe lângă legea fiscală pentru o școală nouă, bineînțeles. În viața mea n-am mai văzut atâția copii!

– A, înseamnă că azi voi avea mult de lucru!

La auzul cuvintelor ei, expresia menajerei se înveseli, iar Eve îi ceru hârtie și creion.

– Vreau să fac o listă a subiectelor pe care le-aș putea picta pe fețele copiilor și, dacă-mi rămâne timp, să-ncerc să schițez câteva idei.

Sudie îi aduse o hârtie, spunând:

– Timp e destul. De vreme ce-n dimineața asta nu mergem la biserică, nu-i nici o grabă.

– O, îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că nu te poți duce din cauza mea.

– Nici o grijă. Pastorul n-o să se supere.

Începu să strângă vasele de la micul dejun.

– Primăvara, e obișnuit să aibă puțini enoriași. La fel și-n perioada recoltei.

Eve, care se deprindea tot mai mult cu dezinvoltura lui Sudie, nu-și mai făcu griji și începu să-și scrie lista.

* * *

Scoțându-și geaca de doc, Adam intră în bucătărie.

– Te pregătești pentru munca de azi?

Aproape ajunsese la masă când Eve ridică în sfârșit capul, clipind din ochi, ca și cum abia atunci i-ar fi observat prezența.

– Bună. Scuză-mă, n-am fost atentă. Mă absoarbe prea mult ceea ce fac, încât nu mai remarc nimic din tot ce se întâmplă în jurul meu.

– Unii o numesc concentrare.

– Zi-i cum vrei. Numai așa reușesc să muncesc enorm de mult.

Se încruntă ușor.

– Atâta numai că nu lucrez.

Coborî privirea spre hârtia din fața ei, iar creionul pe care-l ținea între degete se înclină când strânse pumnul. Părea surprinsă de ceea ce vedea.

Câteva linii groase conturau trupul lui Sheba, culcată pe podea, cu o mulțime de liniuțe scurte sugerând blana.

– Pot să arunc și eu o privire?

– Da, te rog, îl invită Eve, împingând hârtia pe masă. E doar o schiță rapidă, nu prea reușită, teamă mi-e.

Impresia lui Adam se confirmă de la prima privire, după care studie schițele și mai sumare ale capului cățelei pe care Eve le făcuse pe aceeași coală.

– Nu sunt expert, desigur, dar trebuie să spun că-mi pot recunoaște propriul câine.

Puse hârtia la loc pe masă, arătând spre desen.

– Nici nu-ți pot spune de câte ori am văzut expresiile astea pe fața ei. Cu botul pe labe, privindu-mă pe sub gene de parcă ar spune: „Cine, eu?“ De obicei, când o cert pentru câte o boroboață.

Eve râse.

– Probabil e cu conștiința încărcată. Când a venit, am întrebat-o unde erai și cu răspunsul ăsta m-am ales.

Priviră amândoi spre Sheba, care dădu din coadă, mulțumită că i se acorda atenție.

Dacă Eve putuse surprinde personalitatea cățelei într-o schiță atât de sumară, oare ce era în stare să realizeze când își dădea osteneală? Adam se uită din nou spre masă.

– Ai ceva împotrivă s-o păstrez? întrebă el, arătând spre foaie.

Obrajii palizi ai Evei se înroșiră ușor.

– Nu, n-am nimic împotrivă, dar... Dacă pot cumpăra un bloc de desen, în dimineața asta când trecem să luăm vopselele, îți voi face una mai reușită. Diseară, în caz că mașina mea va fi gata mâine.

– Mulțumesc.

Lui Adam nu-i plăcea senzația de gol pe care i-o dădea referirea ei la plecare. Avea de gând să-și găsească timp pentru a sta de vorbă cu Schneider, ca să afle măcar ce era în neregulă la mașina Evei și cât timp dura reparația. Nu voia ca a doua zi, la întoarcerea acasă, să descopere că Eve plecase.

– După cum se vede, pe copii îi așteaptă un regal! comentă el arătând spre celelalte coli, pe care se recunoșteau diverse personaje preferate ale copiilor. Tatăl tău nu și-a dat seama cât de talentată ești?

– Drăguț din partea ta că o spui, dar...

– Nu sunt drăguț, sunt sincer.

Văzând că în ochii Evei apăruse aceeași expresie îndurerată ca în seara trecută, când vorbise despre tatăl ei, se uită la ceas, schimbând subiectul.

– Mai bine s-o chemăm pe Sudie și să mergem. Unde e?

– Aici sunt, răspunse din hol servitoarea.

Adam o cuprinse afectuos cu brațul pe după umeri, aducând-o în bucătărie.

– Iar încerci să restaurezi opera naturii? Azi, Carl și cu mine le vom însoți pe cele mai drăguțe femei din tot târgul.

Sudie îl privi cu drag, alungându-i gluma cu un gest, dar Eve simți cum i se încălzea inima. Imediat, însă, își aminti ce-și spusese înainte de culcare. Se ridică în picioare, simțind că-i amorțise spatele după atâta stat pe scaun.

– Ce-ți mai face piciorul? o întrebă Adam.

Eve se frecă pe fund, cu jale.

– Când mi-l voi simți din nou, am să-ți spun. Cum se simte vaca?

– Când am plecat, era încă ametită, dar se ținea pe picioare.

– O să-și revină?

Adam dădu din cap, iar Eve continuă, curioasă:

– Ce avea?

– Hipocalcemie. Febra laptelui. Se întâmplă adesea, după fătat.

Nu însemna prea mult pentru Eve, dar probabil că nu era momentul pentru un curs intensiv de medicină veterinară. Ușurată că animalul nu era în pericol, spuse doar atât. Adam îi zâmbi:

– A, ar fi trebuit să mă aștept. Ești o adevărată iubitoare de animale.

Drept răspuns, Eve zâmbi automat, dar clătină din cap.

– Nu știu, niciodată n-am avut nici un animal. Și nu le-am văzut niciodată mai de aproape decât la grădina zoologică.

– Vrei să spui că în copilărie n-ai avut nici o pisică sau un câine?

Când Eve clătină din cap, Adam păru uimit.

– Mă rog, poate că ai avut o copilărie plină de lipsuri, dar acum ai ajuns în locul – și la omul – potrivit ca să îndrepte lucrurile.

Gândindu-se la viața ei, Eve își spuse că se putea ca Adam să aibă întrucâtva dreptate. Afecțiunea necomplicată a lui Sheba, în seara trecută, fusese minunat de reconfortantă. Nedorind să se lase furată de amintiri dureroase, și le împinse înapoi în tainița unde le era locul și se uită în jur, în căutarea altor priveliști interesante.

Părăsiseră deja valea lui Adam și goneau pe șosea. În depărtare păștea alene o turmă de vaci. Păreau înalte cam de trei degete.

Nu peste mult, intrară în orășelul unde lăsaseră mașina de cu seară. Case mari, cu un etaj și verande întinse, construite din cărămidă și lemn, se aliniau pe proprietățile spațioase, la umbra copacilor. Când opriră la un semafor, Eve întoarse capul și privi în lungul străzii înguste, pentrua vedea că era intersectată de altele, perpendiculare pe ea. În depărtare se înălța turla unei biserici, dintre mașinile parcate în jur. Cu excepția cântecului unei păsări, purtat pe aripile adierilor, domnea o liniște desăvârșită.

Apoi, Adam ambală motorul și porni spre magazinul cu produse de artă plastică.

Magazinul, plin cu articole pentru grafică, era la fel de surprinzător ca proprietăreasa lui, Alice Rasmussen. Iar aceasta, în loc de a arăta ca o versiune mai tânără a lui Sudie, era vivace și foarte șic. Avea păr șaten lung, strâns pe lângă cap, și ochi imenși, de un căprui cald.

Când îi strânse mâna, Eve observă că o avea bandajată.

Tânăra și-o privi cu un zâmbet amărât.

– Durează puțin până mă obișnuiesc. Nici nu-ți pot spune cât de recunoscătoare-ți sunt pentru că mă ajuți cu problema asta. Mă simt îngrozitor de prost că am putut avea un asemenea accident.

– Cunosc sentimentul, recunoscu Eve, dar de-asta se numesc „accidente", nu? În fond, nu ne rănim de bunăvoie.

Zâmbetul mâhnit al lui Alice reapăru, când norvegiana îi văzu vânătaia umflată de la picior.

– Mă rog, îmi pare bine că întâlnesc o tovarășă de suferință. Și-ți sunt de două ori mai recunoscătoare pentru ceea ce faci.

Se întoarse, pornind spre tejghea.

– Acum, că știu despre accidentul tău, pot să mă relaxez.

– Ce vrei să spui? întrebă Sudie, urmându-le ca să examineze cutia de carton plină cu materiale.

– Numai că Gladys a reușit să-și sucească glezna pe niște pietre, în curtea bisericii, azi dimineață. Și-a luxat-o. De când a dat telefon soțul ei ca să-mi spună că cel puțin o săptămână va umbla în cârje, o țin pe Karen ca pe ouă, de frică să n-o scap. Și, cum necazurile vin întotdeauna câte trei, asta înseamnă că Gladys e a treia, deci pot sta liniștită.

Îi zâmbi Evei, cald și prietenos.

– Karen e fiica mea.

– Maică Precistă! exclamă Sudie îngrijorată. Și ce-ai să te faci, și cu ea, și cu magazinul...?

– Bună întrebare. Mă gândeam să întreb azi pe la târg, să văd dacă nu găsesc pe cineva care să mă ajute pentru câteva săptămâni. Chiar și după ce Gladys va scăpa de cârje, nu va putea să umble prin magazin, sau să alerge după Karen. Lasă, că rezolvăm noi cumva. Și-acum, reluă ea cu însuflețire, ia să vedem de materialele astea.

În timp ce reținea lista de articole, Eve nu-și putea alunga îngrijorarea. Prima ei reacție fusese aceea de a se repezi să-și ofere serviciile. Dar se stăpânise. În fond, trebuia să se concentreze asupra propriilor ei probleme. Și-n plus, probabil că mașina urma să fie gata cel mai târziu a doua zi după-amiază, astfel încât putea porni la drum. Totuși, cumva, în timp ce Alice descria unele dintre subiectele pe care băieții le ceruseră spre a le fi pictate pe fețe, izolarea cabanei nu i se mai părea la fel de ispititoare ca în urmă cu două zile.

Probabil Alice îi simțea frământarea, căci scurtă explicațiile și se interesă:

– Ai vreo întrebare?

– Despre pictura facială nu, dar... Știu că magazinul e închis, însă n-aș putea să cumpăr un bloc? I-am promis lui Adam că i-o desenez pe Sheba, pentru ospitalitatea lui.

– Servește-te cu tot ce ai nevoie. Măcar atâta pot face și eu în schimb.

– O, îți mulțumesc pentru ofertă, dar nu e necesar.

– Din partea mea, este. Poftim, să-ți arăt ce am și poți să alegi.

Alice insistă să-i dea mai multe creioane de cărbune și o gumă de șters, precum și blocul cu coli. Eve văzu și alte câteva lucruri pe care și le-ar fi dorit, dar se hotărî să aștepte până a doua zi. Altfel, probabil că Alice i le-ar fi dat și pe acelea.

Când bărbații se apropiară, Alice îi dădu cutia lui Adam, adăugând:

– Carl, lângă ușă mai sunt niște lucruri. Nu vrei să le încarci și pe alea?

Apoi îi zâmbi Evei:

– Doar câteva mărunțișuri, ca să vă facă ziua mai suportabilă.

În câteva minute, porniseră din nou la drum. Când trecură prin fața bisericii pe care o văzuse mai devreme, Eve întrebă:

– Apropo, de fapt unde anume mergem?

– Pe locul de târg. Nu e departe.

Adam o studie în timp ce privea peisajele. Părea mai relaxată decât în ajun.

– Cred că n-ai văzut niciodată un rodeo, nu-i așa?

– Într-adevăr. Azi are loc și un rodeo?

Luminița de interes din ochii ei albaștri îl făcu să râdă.

– Nu, dar la sfârșitul zilei se va ține o demonstrație de călărie. Destul de simplă, în comparație cu un rodeo, dar interesantă de văzut.

– Participi la rodeouri?

– N-am mai fost de ani de zile. Pun prea mult preț pe pielea mea. Și-n plus, n-am fost niciodată prea bun, și e greu să te lupți cu o vacă sau un cal bolnav, când ai coastele bandajate.

Apoi o întrebă, curios:

– Cum ți s-a părut Alice?

– Pare foarte mulțumită de viața ei și de propria ei persoană.

Adam reflectă la răspunsul Evei. Mulți oameni ar fi spus ceva mai convențional, cam în genul „pare o femeie drăguță", dar Eve își exprimase deschis sentimentele. După cele spuse în seara trecută, răspunsul ei de acum îi reflecta dilema actuală. Cât timp trecuse de când îi stârnise interesul și altceva decât agricultura și animalele?

– O cunoști de mult?

– Pe Alice?

Eve dădu din cap, iar Adam zâmbi.

– Din leagăn, efectiv. Mai mult, la un moment dat, în adolescență, vederea mi s-a îmbunătățit brusc și am făcut o pasiune pentru ea. Dar n-a durat mult. În vara aceea, m-a învins la cursele cu butoaie, iar orgoliul meu era prea sensibil ca să suporte o asemenea lovitură.

– Așa că s-a măritat cu altul.

– Cu unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, de fapt. Cred c-o să-ți placă și Fisk.

– Dar tu? Ai fost însurat vreodată?

Hmm... să fi fost doar o simplă curiozitate, sau un semn de interes?

– Nnț. Sunt încă liber.

Și-i plăcea libertatea. Sau, cel puțin, așa crezuse până în seara trecută, când o anumită fată de la oraș îi sfidase orgoliul.

Capitolul 5

Adam hoinărea prin puhoiul de lume, ocolind copii care se zbenguiau, plimbăreți singuratici și clienți avizi după cumpărături. Aroma de hamburgeri și crenvurști fripți care-i plutea pe la nări făcea să-i lase gura apă. Dacă socotise bine timpul, Eve trebuia să fie gata pentru o gustare.

Gemu aproape sonor când văzu șirul de copii care stăteau la coadă în jurul ei. Din urmă cu o oră, când îi adusese o limonadă, coada devenise de două ori mai lungă. Sub umbrela pe care i-o oferise Alice, trei copii stăteau agățați de umerii și scaunul Evei, iar alții trei se buluceau în jurul ei, în timp ce picta fața lui Jamie McKenzie. Adam, însă, observă că erau atenți la piciorul ei rezemat pe alt scaun.

Eve comenta încontinuu, în timp ce de sub pensula ei prindea contur un liliac. Băieții îi criticau lucrarea, dar Eve nu părea să se supere. Înmuie penelul într-un borcan cu apă, șterse cu el o linie, apoi tamponă fața lui Jamie cu un prosop de hârtie. Apoi își înmuie pensula în borcănașul cu vopsea și trasă mai departe conturul negru.

– Mda, așa e, comentă Ted Remson, dând din cap aprobator.

Când conturul fu gata, Eve schimbă pensulele și începu să-l umple cu culoare.

– Și ce-o să faceți luna viitoare, băieți, după ce terminați școala?

Jamie deschise gura să răspundă, dar când Eve ridică pensula rămase tăcut, oftând doar. Ted se și repezi:

– Eu, primul lucru, am să mă duc la pescuit.

Adam zâmbi, amintindu-și cum îi învățase pe băieți să pescuiască.

– Domnul doctor Wagner are-o baltă formidabilă și ne dă și barca lui cu vâsle. Când se face prea cald, ne și scăldăm.

– Și eu mă duc la pescuit! precizează sora mai mică a lui Jamie, privind-o pe Eve cu adorație.

Totuși, fețișoara de nouă ani a Melissei se înnoură când, desprinzându-se din mâna Evei care-l ținea pe loc, Jamie replică:

– Ba n-ai să vii!

– Ba am să mă duc! Mami a zis că-n vara asta-s destul de mare ca să vin și eu cu voi!

Înainte ca Jamie să răspundă, Eve lăsă pensula jos, arcuindu-și sprâncenele. Băiatul se supuse fără o vorbă, mulțumindu-se să se încrunte la sora lui. Clătindu-și pensula, Eve spuse:

– Vă duceți tocmai până în valea domnului doctor Wagner ca să pescuiți?

– Locuim în partea cealaltă, răspunse Melissa.

– Nu-i așa de departe, adăugă Ted, fin'că putem ajunge acolo, din oraș, pe-un drum de biciclete.

Eve schimbă borcănașele cu culoare.

– Mă gândeam că poate mergeți cu caii.

– Eu n-am cal, o informă Ted. Câteodată, domnul doctor Wagner ne lasă să-i călărim pe ai lui.

– Ce drăguț!

– Mda, și el e-un tip destul de drăguț. Totuși, când e vorba de îngrijit animalele de casă, e groaznic de strict.

Cuvintele lui Ted îl făcură pe Adam să-și muște buzele.

– Toți aveți animale acasă?

Începu să fie bombardată cu diverse nume și descrieri de animale. Înainte ca Adam să-și dea seama ce se întâmpla, Jamie se ridică de pe scaun, iar Melissa se așeză în locul lui. Fără a pierde o clipă, Eve își clăti pensula și începu conturul unui fluture, în timp ce pomelnicul câinilor și a pisicilor continua. Încă doi copii se așezară la coadă.

Adam se strecură în grup, ușurat să vadă picturi gata terminate pe fețele care se înghesuiau în jurul Evei.

– Bună, copii. Ia uite, ce desene frumoase!

După ce examină vreo două și comentă, spuse:

– Ce șanse credeți că ar avea domnișoara Sutton ca să mănânce ceva?

Nu auzi proteste, deși se vedea clar că erau nemulțumiți. Se grăbi să continue:

– Oricât de mult îi place domnișoarei Sutton să vă picteze, mai trebuie să ia și câte o pauză din când în când.

Trăgând-o de codițe pe Suzie Jefferson, adăugă:

– Doar nu vreți să obosească atât de tare încât să nu-și mai poată ridica pensula, nu-i așa?

Suzie, care era următoarea la rând, dădu solemn din cap, dar alți câțiva chicotiră.

În timp ce-și clătea pensula, Eve spuse:

– Tu vei fi prima mea clientă când mă întorc, la ora...

Se uită la ceas.

– Peste o oră, i-o luă Adam înainte. Spune-i mamei tale că trebuie să te întorci la unu și jumătate, da?

– Iar eu sunt a doua! declară sora lui Suzie.

Se dezlănțui un cor de voci, strigând numere.

– Nu-i rea ideea, fu Adam de acord. Stabiliți-vă numere și țineți-le minte. Dacă cineva întârzie, următorul poate trece în locul lui, iar rândul se păstrează. Ne-am înțeles?

Se întoarse spre Eve, care-și spăla mâinile de vopsea, amuzată.

– Te descurci foarte bine cu copiii, comentă ea.

– Am avut un profesor excelent. Bunicul meu nu mi-a vorbit niciodată de sus.

Îi întinse mâna, ajutând-o să se ridice, apoi așteptă câteva momente până i se dezmorțiră picioarele.

Pe drum, îi tot opreau prieteni dornici să stea de vorbă cu Adam. După a patra interpelare, acesta își dădu seama că-i atrăgea frumoasa domnișoară de la brațul lui, iar torentul întrebărilor începu să se dirijeze spre ea.

Înțelese că vestea se răspândise, când își văzu asistenta repezindu-se spre ei.

– Bună, Martha. Ai mâncat?

– Da, de ce?

– Fiindcă mai avem doar un sfert de oră până când Eve trebuie să se întoarcă pentru a mai picta niște fețe, și o doare piciorul. Așa că, dacă vrei s-o interoghezi, va trebui să vii cu noi.

– S-o interoghez, auzi acolo!

Femeia se încruntă la Adam, dar imediat întoarse capul spre Eve și, preocupată, se grăbi s-o sprijine din partea cealaltă.

– Sărăcuța de tine. Te-a lovit vreunul dintre huliganii ăștia?

– Nu, mă tem că numai eu am fost de vină.

Înainte ca secretara-recepționeră-asistentă să se repeadă și cu alte întrebări, Adam spuse:

– Eve e musafira mea.

O așeză pe o bancă, apoi o cuprinse pe Martha cu brațul pe după umeri, făcând prezentările:

– Martha Diehl, mâna mea dreaptă. Conduce clinica... și pe mine.

Apoi o întrebă pe Eve ce voia să mănânce, îi spuse Marthei că-i cumpăra și ei ceva de băut și le lăsă singure. Bănuia că, în următoarele zece minute, Martha avea să smulgă de la Eve toată povestea vieții ei, capitol cu capitol.

Nu fu prea surprins când, la întoarcere, găsi masa înconjurată de prieteni. Eve se trase într-o parte, făcându-i loc lângă ea. Privind în jur, Adam comentă:

– Nu știam că ai o asemenea popularitate.

Îi făcu cu ochiul, adăugând:

– Sau încerci să mă traduci pe terenul meu propriu?

Obrajii Evei se înroșiră, în timp ce Jim Hummel îl întreba pe Adam când observase primul semn că ar fi fost înșelat.

– Eu, unul, n-am avut niciodată nevoie de ajutor ca să găsesc o femeie drăguță. Mărturie stă frumoasa mea nevastă, aci de față.

După ce soțul ei îi depuse câteva sărutări pe dosul mâinii, Connie și-o retrase și, râzând, se întoarse spre Eve.

– Când îi apucă să se poarte ca niște țânci de cinci ani, singura soluție e să nu-i bagi în seamă, spuse ea, întinzându-se totuși să-l sărute pe Jim pe gât.

Apoi, cu ochi strălucitori și plini de interes, întrebă:

– Ai avut timp să te uiți prin jur, sau te-au ținut prea ocupată micii monștri?

La auzul țistuitului scos de Martha, care se încruntase, adăugă:

– Îmi pot permite să vorbesc așa, pentru că unul dintre micii monștri e al meu.

Eve îi zâmbi și ea.

– Am fost ocupată cu ei. Pe drum încoace, am văzut niște pături populare foarte frumoase. Poate apuc să le mai arunc o privire, la întoarcere.

Din partea cealaltă, Clarel Krpan întrebă:

– Te-a interesat vreuna anume? Ți-am putea-o lua, de vreme ce, probabil, după masă vei fi asaltată de copii. Am văzut ce fluture frumos i-ai pictat pe față Melissei McKenzie. Culorile alea iridiscente sunt superbe.

– Mulțumesc. Și pentru ofertă îți mulțumesc, dar nu am nevoie de nici una anume. Totuși, pătura era foarte frumoasă.

De lângă soția lui, Dan Krpan comentă sec:

– Noi n-avem nevoie nici de jumătate din lucrurile pe care le-am luat în dimineața asta. Dar, așa cum îmi tot amintește Clarel, e o cauză nobilă.

Conversația se orientă spre diversele cumpărături făcute de unii și alții. Ascultându-i, Eve ajunse la concluzia că Sudie era o foarte bună judecătoare de caractere. N-o surprinseseră decât vârstele diverselor cupluri, în majoritate de-o seamă cu Adam.

După ce-i fu prezentată lui Fisk Rasmussen, Eve se ridică să plece înapoi la lucru, când Martha o întrebă pe Alice dacă găsise pe cineva în locul lui Gladys.

– Încă nu. Dar mă poți ajuta, dacă dai sfoară mai departe.

Eve ezită un moment, cu gândul la liniștea de la cabană. Apoi, amintirea activităților din aceeași dimineață o făcu să-și dea seama că, stând singură o săptămână, s-ar fi plictisit de moarte.

– Alice, nu-s sigură cât corespund cu ceea ce cauți, dar aș dori să mă ofer.

Știu că procedase bine când pe fața tinerei femei se așternu ușurarea.

– Mi-ai salvat viața. Sincer, Karen nu e dificilă. Trage un pui de somn imediat după masă, așa că nu e trează decât o oră înainte de a mă întoarce eu.

Un moment, Eve avu o senzație de gol în stomac. Uitase că Gladys vedea și de copil, nu numai de magazin. Dar, în fine, cât de greu putea fi?

– Nici o problemă.

Alice se aplecă înainte, îmbrățișând-o grăbită.

– Îți mulțumesc. Mi s-a luat o piatră de pe inimă. Voi trece să iau vopselele, când termini, pentru ca tu și Adam să nu vă mai complicați cu ele. Atunci vom discuta și despre program.

Adam îi zâmbi Evei cu o expresie aprobatoare. Surâsul lui cald făcu să i se risipească ultimele îndoieli. Uitându-se la ceas, Adam adăugă:

– Hopa, hai că-ntârziem. Regretăm, oameni buni, dar pe Eve o așteaptă un cârd întreg de copii.

Celelate perechi porniră agale după ei. Connie spuse:

– Mă bucur că rămâi aici, Eve. Voi trece mâine să-ți dau bună ziua.

– Și eu, interveni Clarel. Uite, acolo sunt păturile. Ce-ar fi să mi-o arăți pe cea care te interesează, și-am să ți-o aduc eu. Sunt sigură că fetele n-au să se supere.

Eve se apucă din nou de treabă, cu un sentiment de căldură plăcută care se intensifică pe măsură ce timpul trecea și diverși localnici veneau la ea să se prezinte. Unul dintre aceștia fu Roy Schneider, care-i spuse că avea să se uite la mașina ei a doua zi dimineața la prima oră, urmând s-o anunțe ce problemă avea. Cel mai surprinzător era faptul că un număr de prieteni de-ai lui Adam îi aduseră răcoritoare, stând și la taclale cu ea pentru câteva minute fiecare.

Singura notă discordantă se produse spre sfârșitul după-amiezii, când Eve simți că cineva o privea lung. De astă dată, percepu un sentiment de nemulțumire și, ridicând privirea dinspre pictura pe jumătate terminată, văzu o femeie zveltă și brunetă privind-o încruntată de la marginea mulțimii. Nu-și amintea să-i fi fost prezentată. În orice caz ar fi reținut hainele femeii, întrucât erau vizibil scumpe.

Se simțeau clar niște vibrații ostile. Nedumerită, Eve zâmbi ezitant. Expresia ei prietenoasă fu întâmpinată cu o privire de-a dreptul feroce, înainte ca tânăra să se întoarcă și să dispară printre oameni.

Fetița la a cărei față lucra se mișcă nerăbdătoare, iar Eve, ridicând din umeri, uită imediat de tânăra cea misterioasă.

Când termină în sfârșit de pictat, Adam o luă într-un tur al târgului. Voia s-o ducă în brațe, dar Eve refuză, spunând că avea nevoie să facă mișcare.

Totuși, nu putu ignora plăcerea pe care o simți când Adam insistă să se rezeme de antebrațul lui musculos.

– Ordinul medicului, spuse el.

– A, da? Dar eu nu-ți sunt pacientă. Am numai două picioare.

– Să nu crezi că nu le-am observat. E o schimbare agreabilă pentru mine.

Peste un moment, când apărură câteva clădiri joase, Adam îi spuse zâmbind:

– Hai să-ți arăt niște clienți mulțumiți.

Porniră pe culoarul dintre boxele de unde răsunau țipete de animale, acoperind glasurile oamenilor. Eve începu să alinte mieii drăgălași și purcelușii cu cozi ca tirbușoanele, care stăteau printre paie și rumeguș.

Intrară în următoarea clădire, unde Adam spusese că erau găzduiți unii dintre foștii lui pacienți. Eve văzu un animal enorm, în primul staul, și făcu un pas înapoi, când vietatea scoase capul peste ușă, la apropierea lor.

– Asta-i o vacă?

Adam o privi nedumerit.

– De ce, ce s-a întâmplat?

– Păi e destul de mare ca să pui șaua pe ea!

– Dacă pe cucoanele astea le găsești mari, râse Adam, așteaptă numai să vezi taurii.

Își trecu mâna peste capul vacii, mângâind-o cu afecțiune.

– Haide, n-o să-ți facă nimic.

Când vaca întoarse capul spre Adam, frecându-și botul de el, Eve prinse curaj și o bătu pe o latură a gâtului lucios. Vaca se apropie și mai mult de Adam, îndesându-și capul sub brațul lui, iar Eve zâmbi, gândindu-se ce efect avea Adam asupra femelelor de orice specie.

Sub îndrumarea lui, deveni mai încrezătoare în relațiile cu animalele și descoperi că-i făceau mare plăcere. Vacile acelea imense și cuminți aveau ceva care o înduioșa.

Când încercă să exprime acest lucru în cuvinte, Adam zâmbi.

– Animalele astea au fost tratate bine și au încredere în oameni. N-ar avea nici un motiv să nu aibă. Dacă nu sunt maltratate de cineva, reacționează ca niște căței uriași și se bucură de toată atenția pe care le-o acorzi.

– Cam ca oamenii, comentă Eve fără să se gândească.

– Într-adevăr.

Adam o cuprinse cu brațul pe după umăr și o conduse spre ieșire.

– Dar, între noi fie vorba, am descoperit că animalele sunt mai cinstite decât oamenii.

Eve se simți din nou vinovată că nu-i dezvăluise adevărul despre ea. Clătinând din cap, conchise că-și risipea energia emoțională degeaba. Urma să stea acolo foarte puțin timp, așa că nimeni n-avea să afle.

* * *

Peste două ore, Adam o conduse la restaurantul local, pentru cină. Prima persoană pe care Eve o văzu de cum intră fu bruneta misterioasă din timpul zilei. Nu putea să-și imagineze ce făcuse ca s-o supere pe acea femeie, care se încruntă la vederea ei, dar preferă să nu-și mai bată capul, în timp ce o ospătăriță îi conducea spre o masă din partea opusă a salonului.

După ce făcură comanda, își potoliră setea cu bere. Conform previziunilor lui Sudie, vremea se încălzise.

– Deci, începu Adam, frecându-și mustața cu un deget, de ce n-ai practicat psihologia infantilă pe progeniturile prietenilor tăi?

Eve observase că locuitorii statului Wisconsin nu ezitau să pună cele mai năstrușnice întrebări și zâmbi. Apoi, amintindu-și de bone și guvernante, ridică din umeri.

– Cred că îmi foloseam energiile în altă direcție. M-am apucat de lucru în vara când am absolvit colegiul și, nu peste mult, tatăl meu a început să-ncerce să mă convingă că trebuia să urmez studiile post-universitare.

Aruncându-i o privire lui Adam, văzu că relatarea ei îl interesa, așa că povesti mai departe.

– M-am împotrivit timp de un an, dar până la urmă i-am făcut pe plac, ca de obicei. Am păstrat legătura cu prietenii, desigur, dar de-acum mă concentram asupra studiilor, ca să am note cât mai bune, în timp ce ei se concentrau să aibă copii. Ne-am îndepărtat încetul cu încetul. După ce am absolvit, m-am adâncit din nou în muncă și, într-un fel, nu mi-am mai reluat vechile legături.

– Și nu te-ai măritat.

Cu un fior, Eve simți că începea să se înroșească.

– Ăă, nu...

Spre propria ei surprindere, adăugă:

– Dacă stau să mă gândesc, cred că n-am făcut-o fiindcă tatăl meu era mulțumit de felul cum îmi foloseam energia. Voiam să-l satisfac, iar asta nu-mi lăsa prea mult timp pentru relațiile personale.

Când tatăl ei murise, Eve tocmai era pe cale să renunțe la toate vechile ei visuri.

Sătulă să-și tot facă psihanaliza – sau de teamă să sondeze și mai adânc acel teritoriu sensibil – schimbă subiectul:

– Dar tu? Tu cum de nu te-ai însurat niciodată?

– Aveam toate pogoanele alea de recuperat, mai ții minte? Într-un fel, visul bunicului a devenit al meu și m-am obișnuit să mă gândesc numai la pământuri.

Ridică din umeri, semn că nu-l deranja.

– Și, întrucât n-a apărut nici o persoană interesantă ca să-mi distragă atenția, am început să-i învăț pe copiii altora cum să pescuiască și să călărească.

Zâmbi cu auto-ironie, în timp ce ridica sticla la gură.

– Mda, am auzit.

Zâmbetul se șterse de pe buzele Evei, alungat de curiozitate.

– Cum îți găsești timp ca să le faci pe toate? Ferma, îndatoririle de veterinar, afacerile, copiii?

– Nici eu nu știu. Lucrul cel mai important pe moment le împinge pe toate celelalte în planul doi. Și, cumva, până la urmă se fac toate.

Continuară să-și povestească unul altuia despre copilăria și adolescența lor, până când lângă masă apăru Fisk, cu un zâmbet amuzat.

– Am fost trimis să vă invit la masa noastră, spuse el, ca să bem ceva împreună, de vreme ce ați terminat de mâncat.

În timp ce mergeau spre mesele pe care prietenii lui Adam le alăturaseră, Eve o observă din nou pe femeia necunoscută, care păru să se însuflețească la vederea lui Adam. Acesta, însă,

nu-i dădu nici o atenție, prezentând-o doar pe Eve acelor prieteni pe care ea încă nu-i cunoscuse. În sfârșit, așezându-se lângă Alice, Eve o întrebă în șoaptă cine era bruneta.

Alice aruncă o privire iritată spre grupul cel zgomotos.

– Vai de mine... Jane e iarăși în formă. Jane Hartwig, îi explică ea Evei.

Grupul le atrăsese atenția aproape tuturor celor din pizzerie. Deodată, Jane Hartwig se ridică, anunțând că ea se plictisise. În timp ce vorbea, mângâia umărul bărbatului de lângă ea, dar Eve observă privirea piezișă pe care o aruncase pe sub gene spre ea și Adam. Acesta o ignora, vorbind mai departe cu un prieten de-ai lui.

Chelnerița se apropie să le ia comanda de bere și, când Eve ridică din nou privirea, văzu că grupul lui Jane dispăruse.

* * *

Deși ziua fusese însorită și caldă, seara era destul de friguroasă, în timp ce localnicii își luau rămas bun, câteva ore mai târziu.

– Îmi plac prietenii tăi, îi spuse Eve lui Adam, după ce se urcară amândoi în camionetă.

– Majoritatea au răspuns gestului tău binevoitor de a o ajuta pe Alice, răspunse el, înainte de a porni motorul. E foarte populară. Aici s-a născut și a crescut, iar de-a lungul anilor a adunat o mulțime de prieteni. Când au aflat că rămâi la noi și, pe deasupra, o ajuți, ai cucerit chiar și cele mai împietrite inimi.

Îi zâmbi sexy pe sub mustață, iar Eve îi surâse și ea.

– Desigur, nu strică nici că și tu ești prietenoasă din fire.

– Mi s-au spus multe despre mine, dar pe-asta nu-mi amintesc s-o mai fi auzit.

– Stai aproape de noi, și vom face din tine o credincioasă, Fată de la Oraș.

Prima oară când Adam o numise astfel, cu doar douăzeci și patru de ore în urmă, în glasul lui se simțise o anumită ironie. Acum Eve percepu și o undă de tandrețe.

Când ajunseră acasă, Adam ocoli până lângă portiera din dreapta și o luă în brațe. Îi inspiră parfumul ispititor care-l sâcâise toată ziua, simțind o mare satisfacție când Eve se cuibări la pieptul lui, cu un oftat.

– Apropo, dacă Schneider spune că reparația mașinii mai întârzie, nu-ți face griji. O poți folosi pe asta.

– Mulțumesc... șopti încet Eve, cu vocea înfundată în umărul lui.

La ușa casei, Adam se opri pentru ca Eve să deschidă, dar observă că rămase nemișcată în brațele lui. Coborând privirea, îi văzu ochii închiși. Sărăcuța...! O istoviseră.

Drumul până în dormitorul de la etaj fu o adevărată tortură, cu fruntea Evei rezemată de gâtul lui și parfumul ei inundându-i toate simțurile. Lampa ridicol de mică de pe noptieră răspândea o lumină intimă, iar Adam o depuse ușurel pe Eve în patul cu așternutul gata desfăcut.

– Somn ușor, micuțo.

Cu mișcări încete, își coborî gura până când i-o acoperi pe a ei, într-un sărut blând. Buzele li se împreunară, dar în clipa următoare Adam se retrase.

– Somn ușor, repetă el în șoaptă și plecă – înainte de a fi prea târziu.

Capitolul 6

Eve tocmai încălzise laptele praf al lui Karen și începea să-i dea să sugă din biberon, când clopoțelul de deasupra ușii anunță că sosise cineva. Cu copilul în brațe și sticla în mână, trecu în partea din față a magazinului. Două femei tinere stăteau în fața peretelui cu picturi de vânzare despre care Alice îi explicase că etala tablouri primite în consignație.

– Dacă vă pot ajuta cu ceva, spuneți-mi, își anunță Eve prezența de după tejghea.

Cele două se întoarseră, iar Eve deveni țeapănă. Jane Hartwig, îmbrăcată într-un taior de in și pantofi cu tocuri, o privi rece, înainte de a reveni cu atenția la tablouri.

– Nu, e prea mohorât, spuse prietena ei, arătând un tablou. Prea simplist. Aici nu se găsește absolut nimic de valoare.

Jane întoarse capul și o privi lung pe Eve, observându-i bluza de casă, blugii și tenișii.

– Absolut nimic de valoare.

Eve fierbea, dar își păstră calmul. Nu trădă nici măcar printr-o tresărire faptul că înțelesese provocarea și insulta adresată ei personal.

– Îmi pare rău, domnișoarelor, că n-ați găsit nimic care să vă intereseze, spuse ea cu amabilitate. Să mai treceți pe la noi.

Și reveni în camera din fund. Dar efortul o costase și, când se așeză în balansoar, constată că-i tremurau genunchii. Imediat, însă, auzi sunetul ușii de la intrare trântindu-se, și zâmbi ușor.

Privi fetița care se uita la ea cu ochi imenși și începu s-o legene, spunându-i:

– Dacă fetițele vor să se joace cu focul, trebuie să aibă ceva mai inflamabil decât niște chibrituri umede.

* * *

Adam bătu la ușa din spate a casei bunicului său pentru a doua oară în două ore. Prima dată Eve nu fusese acasă, iar acum, fiind aproape seară, începea să se îngrijoreze. Apoi o văzuse trecând cu mașina și se hotărâse să mai aștepte puțin timp, pentru a o lăsa să se liniștească.

Sheba lătră insistent, în timp ce Adam aștepta cu mâna pe clanță, iar în cealaltă mână cu plăcinta de mere pe care Sudie o copsese anume pentru Eve.

– Mda, fetițo, știu. Și eu vreau s-o văd, dar cred că e bine să avem puțină răbdare.

Când Eve deschise în sfârșit ușa, Adam ridică plăcinta în fața lui ca pe o ofrandă de pace.

– Bine ai venit. Sudie ți-a pregătit-o.

– O, mâncare! Minunat!

Eve luă platoul cu plăcinta și, întorcându-se, îl invită peste umăr:

– Intră. Am făcut cafea. Putem să bem o ceașcă, la plăcinta asta.

În timp ce Eve o întâmpina pe Sheba, Adam intră în bucătărie, unde se opri brusc. Pe bufet și pe jos stăteau aliniate fel și fel de cutii și borcane. O tavă din carton și staniol, pe masă, conținea un cotor de măr, ca mărturie mută a cinei frugale pe care tocmai o mâncase Eve. Adam își dori să fi venit după ea imediat ce văzuse farurile mașinii, ca s-o invite la ghiveciul gătit de Sudie pentru el.

În timp ce lua cești le și farfurioarele din dulap, Eve îl văzu privind cumpărăturile.

– La început m-am apucat să le îndes la nimereală, până mi-am dat seama că așa în veci nu voi mai găsi nimic. Așa că am luat-o mai metodic. Mi s-a părut mai ușor să le pun pe toate în ordine mai întâi, iar apoi să le aleg locurile.

Adam observase cutiile de conserve împărțite după categorii: legume, fructe și supe. Apoi, clipi din ochi. Văzuse un detaliu antologic – Eve rânduise fiecare grup în ordine alfabetică.

– Se vede clar că ești o organizatoare înnăscută.

Eve îi făcu semn să se așeze la masă.

– Tilly spune mereu că, dacă o treabă merită să fie făcută, atunci merită să fie făcută bine.

– Tilly?

– Mi-e ca o mamă.

Se așeză și începu imediat să înfulece din plăcintă, în timp ce Sheba aștepta cu speranță la picioarele ei.

– Mmmmm. N-ai idee ce gustoasă e!

– Sudie e o bucătăreasă bună. Numai că, până apuc eu să mănânc toate bunătățile ei, își cam pierd prospețimea.

Eve mâncase deja jumătate din porția ei, iar Adam încă nici nu luase prima îmbucătură. Tocmai tăiase o bucățică din felie, când auzi un icnet și, ridicând privirea, văzu că Eve lăsa jos ceașca de cafea, tușind.

– Ai pățit ceva?

Clătinând din cap, Eve se strâmbă.

– Of, e infectă!

Adam dădu să guste din ceașca lui, dar Eve îl opri:

– Nu, crede-mă, mai bine să nu-ncerci!

Se ridică, luând cestile de pe masă.

– Nu știu unde-am greșit... Sigur, e un altfel de ibric decât sunt eu obișnuită să folosesc, dar totuși... Uff!

Cu un fior, turnă cafelele în chiuvetă.

Adam privi spre vechiul și fidelul ibric de aluminiu al tatălui său, care stătea pe un ochi de aragaz.

– Cred că, de-a lungul anilor, i-am dăruit bunicului trei filtre de cafea diferite. Mereu s-a întors la drăcia asta. Niciodată n-am putut să rețin cât timp trebuie să ții la fiert cafeaua într-un ibric de aluminiu.

– E clar că nici eu.

Eve se așeză la loc, terminându-și plăcinta. Adam o privi lung. Avea cearcăne sub ochi și se mișca încet, semn că era frântă de oboseală.

– Cum a fost prima zi?

Pe buzele Evei jucă un mic zâmbet, ca al Madonnei, făcându-le să arate și mai ispititoare.

– Interesantă.

Adam așteptă cu răbdare în timp ce Eve mai mânca o felie de plăcintă, dar în curând se convinse că n-avea de gând să-i ofere mai multe informații. Era clar că avusese o zi grea, dacă era atât de obosită încât nici nu voia să vorbească.

– Am venit să te invit la o vizită în hambar, dar văd că ești doborâtă.

Zâmbind, Eve dădu din cap.

– Nu e nici o grabă, continuă Adam, trecându-și degetul mare peste mustață. Vreau doar să poți călări oricând dorești. Există vreun motiv pentru care toate astea, arătă el spre șirurile de alimente, nu pot aștepta până mâine dimineață?

– Nici unul. De fapt, când ai bătut la ușă, tocmai mă întrebam dacă să fac un duș sau să mă trântesc direct în pat. Iar acum, după ce-am mâncat două porții de plăcintă, cred că patul câștigă detașat.

– Nici nu mă mir. Să-ți spun ceva. Ce-ar fi s-o ții pe Sheba aici, cu tine, la noapte? Ești în deplină siguranță, dar îți va ține de urât. Dimineața doar deschide-i ușa, și va veni acasă ca să mănânce.

Întrebându-se ce-avea să-i mai ofere Adam cu următoarea ocazie, Eve dădu din cap.

– Dacă ești sigur, o țin cu plăcere.

Închise din nou ușa și-și dădu seama că, dacă lucrurile ar fi stat altfel, dacă ea ar fi fost alta decât cea care era, știa prea bine ce anume i-ar fi oferit ea lui Adam.

* * *

Eve reușise să termine două desene reușite ale lui Sheba și o acuarelă acceptabilă. Tocmai se gândea s-o picteze și în ulei, când auzi sunetul unei mașini și, privind muntele de jumări pe care le pregătise, porni distrată spre ușă, convinsă că era Adam. Spre surprinderea ei, văzu un Mercedes din care tocmai cobora nimeni altul decât...

– Unchiule Robb! exclamă Eve ieșind grăbită. S-a întâmplat ceva?

– Nimic.

Unchiul ei se opri la picioarele treptelor.

– Decât dacă nu cumva te gândești că ar fi cazul să știu și eu ce se întâmplă.

– Dar i-am lăsat vorbă lui Tilly să-ți spună. Și, din moment ce ai reușit să ajungi aici, înseamnă că ți-a spus.

– Adevărat, dar o adresă și un număr de telefon nu prea echivalează cu o explicație.

Eve recunoscu tonul tăios ca de oțel din cuvintele rostite binevoitor de unchiul ei. N-avea de gând să se mulțumească doar cu un răspuns de formă.

– Am picat într-un moment nepotrivit, poate? întrebă el.

Cedând în fața inevitabilului, Eve zâmbi.

– Deloc. De fapt, ai picat cum nu se poate mai bine. Hai să luăm micul dejun împreună, îl invită ea, deschizându-i ușa.

– Ți-a plăcut aici mai mult decât la cabana noastră? întrebă unchiul Robb, îndreptându-se spre aragaz.

– Am avut motivele mele.

Eve începu să pună mâncarea în farfurii, dar se opri imediat, observând că unchiul ei o privea cu fascinație. Luă două perechi de tacâmuri și i le întinse:

– Vrei să pui tu masa până termin eu de prăjit pâinea?

Sprâncenele stufoase ale unchiului Robb, care întotdeauna îi amintiseră Evei de două omizi grase și păroase, se înălțară și mai sus.

– Firește.

Unchiul ei nu mai spuse nimic până când se așeză și gustă din toate, inclusiv din cafea.

– Draga mea, meriți felicitări. Mâncarea e excelentă.

Eve simți că se umfla în pene de mândrie.

– Îți mulțumesc.

– Dar, în fond, nu pot spune că sunt surprins. Și în trecut, tot ce-ți puneai în minte îți reușea.

Îl privi surprinsă.

– Inclusiv când i-ai făcut hatârul tatălui tău și ți-ai luat diploma, și-ai învățat să tragi sforile la Worldwide.

Luă încă o înghițitură de cafea.

– Rămâne de văzut ce-ai luat acum în colimator.

– Ce-ar fi să terminăm de mâncat cât e cald, iar apoi voi încerca să-ți răspund la toate întrebările.

Ridicând din umerii săi înguști, sub sacoul sport elegant, unchiul Robb începu să mănânce delicat, în timp ce Eve își umplea cu poftă burta. Când în sfârșit unchiul ei își alinie cuțitul și furculița pe farfurie și o privi din nou cu sprâncenele înălțate, Eve luase hotărârea să fie complet sinceră cu el.

– Cât de mult te-ar surprinde dacă ți-aș spune că nu mă mai interesează să conduc Worldwide?

Buzele unchiului Robb se arcuiră într-un zâmbet amuzat.

– Nu foarte mult, din moment ce am simțit că ești cam... distrată, să zicem, de-o bună bucată de vreme.

Cuvintele lui o făcură să se mai destindă.

– Și-atunci, ce facem cu Worldwide? Știu că ți-ai exprimat ușurarea când consiliul de administrație m-a numit președinte, dar te-ai gândi să preiei acum conducerea?

– Draga mea, eu am fost întotdeauna doar omul cu ideile. Am lăsat organizarea în seama tatălui tău, apoi într-a ta. Nu, clătină unchiul Robb din capul său cu păr blond încărunțit, funcția de președinte nu mă atrage deloc.

Eve își rezemă bărbia în palmă.

– Atunci, nu ne mai rămân decât două posibilități, iar gândul de a vinde firma unui concurent mă îngrozește. Nu pot ignora posibilitatea ca Worldwide să fie vândută pe porțiuni, iar oamenii noștri să stea la coadă la șomaj.

– Iar cealaltă posibilitate ar fi ca angajații s-o cumpere?

– Cum crezi că ar reacționa?

Unchiul ei începu să se joace cu toarta ceștii.

– Varianta asta a fost adusă în discuție la decesul tatălui tău. Când lupta pentru putere a început să se ascută, fără a se profila nici un câștigător clar, consiliul de administrație te-a numit pe tine, conform dorinței lui.

Își ridică privirea spre ea, pe sub pleoape, adăugând sec:

– Poți ghici cine a încercat să se aleagă președinte, cu sau fără cumpărare.

Oare de ce nu era surprinsă? Totuși, descoperirea că avusese dreptate în legătură cu motivele lui Richard de a o dori de soție o ustura.

– Auzi, auzi, auzi...! Fostul meu logodnic n-a stat deloc degeaba...

Buzele i se crispară.

– Dacă n-a putut obține controlul asupra companiei într-un fel, a încercat pe altă cale.

Apoi își privi unchiul cu o expresie acuzatoare.

– Unchiule Robb, dacă tot știai, de ce n-ai spus nimic când te-am anunțat că Richard mă ceruse în căsătorie?

Unchiul Robb o bătu pe dosul mâinii.

– Din simplul motiv, draga mea, că reușise să te scoată din melancolia cauzată de moartea tatălui tău. Și, adăugă el, când Eve făcu un gest nervos, fiindcă ai fost întotdeauna o fată foarte deșteaptă. Nu m-am așteptat să dureze mult până aflai despre vicleșugul lui Richard, o dată ce-ți reveneai.

Eve își înclină capul, neputând înfrunta privirea unchiului ei, când îl întrebă:

– Știai despre... activitățile lui amoroase? Mai știau și alții?

– Mă tem că discreția n-a fost niciodată principala calitate a lui Richard.

Auzind un chicotit, Eve înălță capul.

– Ceea ce i-a surprins pe toți a fost faptul că tu ai pus capăt logodnei. Necunoscându-te așa cum te cunosc eu, s-or fi așteptat, probabil, să accepți situația. Dacă nu te superi că întreb, cum ai aflat?

Începând să zâmbească ușor, Eve își dădu seama surprinsă că se putea amuza pe seama acelui incident.

– Eram într-o cabină de toaletă, la balul Starlight, când pe actuala lui chere amie a apucat-o să discute cu o prietenă despre... tehnicile lui.

Un mod destul de vulgar de a afla adevărul. Îmi pare rău.

O fi fost vulgar, dar cel puțin m-a smuls din letargie. Oricum, logodna asta mă neliniștea de mai multe săptămâni. Cu cât insista Richard mai mult să stabilim data nunții, cu atât îmi creștea panica.

Unchiul ei dădu din cap mulțumit.

– Vezi, am avut dreptate tot timpul. Indiscreția lui Richard n-a făcut decât să accelereze lucrurile.

– Va fi vreo problemă dacă încercăm să le vindem firma salariaților?

În zâmbetul unchiului Robb se citea clar hotărârea, în timp ce răspundea calm:

– Avem un avantaj decisiv, din moment ce de la logodnă încoace a devenit puțin cam tiranic. Una peste alta, cred că a fost prea sigur pe sine. Nu-ți face griji în legătură cu Richard.

– Nu-mi fac griji decât pentru că am senzația că te-am dezamăgit.

– Draga mea, mi-am dat seama cu ani în urmă că, până la urmă, compania va ieși din mâinile noastre. Problema asta nu m-a obsedat, așa cum nici pentru tatăl tău n-a fost o obsesie. Mă bucur că nici pentru tine nu e.

O privi pe sub sprâncenele stufoase.

– Iar acum, poate-mi spui și mie ce cauți aici?

– Adevărul e că am căzut, mai mult sau mai puțin, victimă împrejurărilor.

În continuare, Eve îi explică despre pana de motor și apariția lui Adam.

– Mi s-a părut absurd să nu dau o mână de ajutor, când la cabană n-aș fi făcut altceva decât să stau și să vegetez. Poate am hotărât că nu sunt croită pentru viața corporatistă, dar trebuie să-mi găsesc ceva de făcut. Și-n plus, adăugă ea cu un zâmbet vag, găsesc liniștitor faptul că oamenii de-aici mă acceptă așa cum sunt. Nimeni nu pare să dorească nimic de la mine.

Numai Adam. Iar Eve nu avea de gând să-și informeze unchiul și despre această... imposibilitate.

Expresia lui încruntată o surprinse.

– Dacă înțeleg eu bine, nimeni de-aici nu știe cine ești?

Când o văzu confirmând, unchiul Robb se încruntă și mai tare.

– Niciodată nu m-a entuziasmat partea asta a planului tău, inclusiv mașina la second-hand.

Eve se ridică, strângând farfuriile.

– Îmi doream doar o șansă de a vedea cum reacționează oamenii față de mine fără ca averea mea să-i influențeze.

Urmând-o, unchiul Robb turnă din nou cafea în cești, pe când Eve spăla farfuriile.

– Cred că aici e mai mult decât desfacerea unei logodne. Vrei să-mi spui mai pe larg?

Eve închise robinetul și, după o lungă tăcere, răspunse:

– În noaptea când m-am despărțit de Richard mi-am dat seama cât de izolată devenisem.

Își privi unchiul drept în ochi.

– Nu aveam nici o prietenă cu care să pot sta de vorbă, ca între femei.

Oftând, recunoscu:

– Eu sunt de vină că am lăsat lucrurile să scape de sub control, că i-am permis lui Richard să-mi guverneze viața. M-am pomenit înconjurată de oameni pe care nu-i interesează decât ceea ce pot face pentru ei dar, cu toată sinceritatea, nu-l pot acuza numai pe el.

Unchiul ei luă ceștile de cafea, arătând cu capul spre masă.

– Îmi dau seama că a trecut mult timp de când n-ai mai avut cu adevărat viață personală. Probabil de când ai acceptat să urmezi studiile post-universitare. Dar, draga mea, cât de realistă poată fi construirea unor relații noi pornind de la premise false?

– Nu vor fi mai mult de câteva săptămâni.

– Așa spui acum. Totuși, am constatat că viața poate lua întorsături neașteptate.

– Dacă te temi că mi-aș putea forma un... atașament definitiv față de cineva de-aici, nu e cazul. Poți foarte bine să știi, unchiule Robb, că e improbabil să mă mai mărit vreodată.

Era mai mult decât improbabil. Oricât și-ar fi dorit ea contrariul, Eve era convinsă de acest lucru.

– Nu trebuie decât să-mi aleg o nouă carieră și totul o să fie bine.

– Pentru tine vreau mai mult de la viață decât „să fie bine".

Eve se încordă, pregătindu-se pentru o continuare a interogatoriului, dar unchiul ei, după ce-i mai studie privirea câteva momente, oftă.

– Tatăl tău ar fi trebuit să se recăsătorească după moartea mamei tale. După ce-am să mă duc și eu, draga mea, nu va mai rămâne nimeni. Vei ajunge singură la bătrânețe. Dar, continuă el ridicându-se în picioare, am mai avut încredere și înainte în bunul tău simț. De ce mi-aș schimba acum părerea?

Îi zâmbi.

– Condu-mă până la mașină.

În timp ce se ridica, Eve auzi un alt autovehicul afară. Părea să fie zi de vizite. Dar, când ieșiră pe ușă, îl văzură pe Adam care tocmai pornea din nou camioneta. Văzând mașina altcuiva în fața casei, probabil se gândise să n-o deranjeze.

– Adam, așteaptă!

Și, întorcându-se spre unchiul ei, îl invită:

– Vino să faci cunoștință cu proprietarul casei.

Sprâncenele unchiului Robb se înălțară, în timp ce camioneta revenea pe alee. Sub pălăria Stetson, chipul lui Adam părea sculptat în piatră. Coborî urmat de Sheba. Când unchiul Robb o privi zâmbind, Eve avu o senzație de gol în stomac.

– Să nu-ți faci cine știe ce idei, murmură ea încet, deși știa că unchiul ei își formase deja o părere complet greșită despre motivul pentru care rămăsese acolo.

Adam nu știuse că avea o singură celulă capabilă de gelozie în tot trupul, până în momentul când îl înjunghie o senzație extrem de neplăcută, la vederea unui bărbat mai vârstnic care o ținea pe Eve cu brațul pe după umeri. Când află că era unchiul ei, fu cuprins de ușurare. Îi strânse mâna, în timp ce observa o vagă asemănare familială.

– Iertați-mă, n-am vrut să vă deranjez.

– Câtuși de puțin, replică Robb Sutton. Eu tocmai plecam, dar mă bucur că am avut posibilitatea de a-ți mulțumi pentru că ai ajutat-o pe Eve când i s-a stricat mașina.

– Ar fi făcut-o oricine, domnule.

Sprâncenele stufoase ale unchiului Robb se ridicară cu aproape cinci centimetri.

– Domnule, hai? Nu cred că m-a mai numit cineva așa de când am terminat marina.

Ochii lui îi sfredeliră pe ai lui Adam.

– Aici situația pare să fie mult mai sigură, iar oamenii mult mai politicoși, decât la Chicago.

Îi strânse din nou mâna lui Adam.

– Mă bucur că am avut ocazia să te cunosc. Și pe câinele dumitale. Acum, cel puțin, sunt mai liniștit știind-o pe Eve aici. Știu că e o atitudine cam demodată din partea mea, dar numai pe ea o am.

Aruncă o privire laterală spre Eve, ridicând din umeri, parcă în semn de scuză. Eve avusese o expresie curioasă pe față, până la ultimele cuvinte ale unchiului ei, când se apropie de el și îl îmbrățișă.

– Îi e mai bine aici decât singură, într-o cabană izolată, domnule.

– Da, ai perfectă dreptate.

Unchiul Robb o sărută pe Eve pe obraz, adăugând:

– Am să te caut imediat ce am vreo veste, draga mea. Până atunci, ia-o ușurel.

Privind spre Mercedes-ul care se îndepărta, Adam își dădu seama că nu reacționase ca de obicei când apăreau semnele

bogăției. Și nu numai fiindcă omul acela era unchiul Evei; strânsoarea puternică de mână a lui Robb Sutton și privirea lui pătrunzătoare îi spuseseră multe despre omul aflat înăuntrul învelișului elegant. Îl plăcea... pe el și sprâncenele lui nostime.

Eve îl privi cu ochi strălucitori.

– Te-aș putea îmbia cu un mic dejun?

– Nici măcar nu e nevoie să insiști, zâmbi nerăbdător Adam. Încă n-am mâncat nimic pe ziua de azi și sunt lihnit.

– Îți pot oferi chiar și o cafea buvabilă, continuă ea conducându-l în casă, cu Sheba pe urme. Și, în două minute, mai fac niște jumări.

Adam văzu imediat filtrul de cafea european, scump, și deschise dulapul să scoată o ceașcă. Un cadou de la unchiul ei; se vedea clar că-și putea permite să facă asemenea daruri mai ușor decât Eve. Când se întoarse, o văzu răzuind resturile jumărilor din tigaie.

– Unchiului tău nu-i era foame?

– Niciodată nu mănâncă prea mult, dar nu asta a fost problema. Încă mai învăț să apreciez rețetele. Dacă nu se precizează cantitățile, niciodată nu le nimeresc bine.

Când Eve aprinse focul sub altă tigaie și ridică de pe aceasta capacul, Adam înțelese la ce se referea. Tigaia era plină ca pentru o familie întreagă, sau un om nemâncat de zile întregi.

În timp ce Eve îi frigea jumările, Adam începu să prăjească pâinea.

– Înțeleg că-ți place să lucrezi la magazinul lui Alice.

– Da, nici nu-mi amintesc să mă mai fi distrat vreodată atât de bine, iar pe deasupra mă mai și plătește. M-am

hotărât să-mi folosesc primul salariu pentru a deschide un cont într-o bancă locală, pentru că m-am săturat să tot cumpăr pe datorie.

– Întrucât nu există decât o singură bancă, nu prea ai de unde alege.

– Asta-mi amintește că voiam să te întreb ceva. Am luat prânzul cu Alice, Clarel și Connie, și vorbeau despre problemele pe care le au unii oameni când vor să-și finanțeze prin intermediul băncii noile afaceri.

Îl privi nedumerită.

– De ce le face Hartwig asemenea greutăți? Nu vrea ca orașul să se dezvolte?

Adam puse pe masă ceașca de cafea.

– Cred că adevărata problemă e alta. Hartwig a încetat să mai țină pasul cu lumea, la un moment dar, prin anii șaptezeci. Cu toții avem dificultățile noastre, dar cred că nu sunt nedrept când spun că lui Hartwig nu i-a mai venit o idee originală cel puțin de când am început eu să fiu atent la așa ceva.

Se ridică în picioare, strânse vasele și le duse la chiuvetă.

– Dar de-ajuns cu Hartwig. Va fi o zi frumoasă și aș vrea să faci cunoștință cu o iapă numită Treasure. Te tentează o partidă de călărie?

Fața Evei fu luminată de zâmbetul pe care Adam ajunsese să-l îndrăgească atât de mult.

– Așteaptă doar un minut, până-mi schimb bluza.

Capitolul 7

Sâmbătă dimineața, Eve stătea la soare, lângă lacul lui Adam, desenând portretele a trei dintre copiii ale căror fețe le pictase.

Jamie McKenzie și Ted Remson arătau ca niște pescari profesioniști, cu undițele lor, dar Melissa McKenzie nu reușea să-și țină undița nemișcată timp suficient pentru a prinde ceva. Nu putea sta la un loc mai mult de cinci minute, înainte de a smuci de undiță pentru a atrage atenția peștelui. Cârligul i se agăța mereu de câte ceva, pierzând cu acel prilej momeala. Cu acele ocazii, Brownie, câinele dachshund al familiei McKenzie, lătra din toți bojocii, iar câte unul dintre băieți îi descura undița. Până la urmă, se săturară și se mutară mai încolo pe mal, ca să pescuiască în liniște.

Deodată, lătrăturile lui Brownie se transformară în schelălăieli de durere. Eve ridică privirea și văzu firul de nailon al Melissei întins între capătul undiței și ceafa câinelui. Se ridică în picioare, ajungând la Brownie în același timp cu Melissa.

Printre suspine, fetița spuse:

– A fost un accident...

Brownie începu să-i lingă lacrimile.

– Cinstit, domnișoară Sutton... undița s-a smucit... și l-a agățat pe Brownie.

Sheba se apucă s-o lingă și ea pe față.

Eve încercă s-o consoleze, când ajunseră lângă ele și băieții. Ted îl apucă pe Brownie de cap, în timp ce Jamie examina cârligul de pește prins într-un smoc de blană de la ceafă.

– I-l poți scoate? întrebă Eve.

– A intrat complet și-a ieșit pe partea cealaltă. Nu știu...

– Bine. Ai un cuțit?

Toți cei trei copii o priviră cu ochi mari, iar chipul bronzat al lui Jamie păli.

– Nu cred că...

– Taie firul lângă cârlig, și-l ducem la domnul doctor Wagner să i-l scoată.

Slavă Domnului că venise cu mașina, nu călare pe Treasure, întrucât plănuia să călărească mai târziu, cu Adam. Jamie scoase cuțitul, tăie firul și luă în brațe câinele care scheuna. Eve o cuprinse pe Melissa cu brațul pe după umeri și porniră cu toții grăbiți spre mașină.

Ajunseră repede la clinică. În timp ce parca, Eve remarcă absentă curtea amenajată decorativ. Intrară pe rând, iar Martha apăru aproape imediat.

– Ați adus copiii, domnișoară Sutton? întrebă ea, uitându-se în jur după părinții lor.

După ce Eve îi explică despre cârligul de pescuit, Martha deschise ușa din spatele ei.

– Pe-aici, vă rog.

Îi conduse pe un coridor scurt, până la o ușă pe care o deschise, făcându-le semn să intre.

– Puneți câinele pe masa de examinare. Domnul doctor vine imediat.

Sheba se așeză lângă Eve, în timp ce aceasta încerca s-o calmeze pe Melissa. Peste nici cinci minute, ușa se deschise și intră Adam. Le zâmbi și îl salută pe Brownie, mângâindu-l ușor pe tot trupul. Apoi, în timp ce-l scărpina între urechi, examină cârligul fără ca Brownie să-și dea seama ce se întâmpla.

– Nu va dura mult. O să-și revină.

Deschise un dulap și puse un instrument pe o tasă din apropiere. Apoi, în timp ce umplea o seringă, o întrebă pe Eve:

– Crezi că poți să-i ții capul, sau mai bine s-o chem pe Martha?

Melissa o privi cu ochii înlăcrimați, iar Eve înghiți în sec.

– Spune-mi ce să fac.

Îl apucă pe Brownie de cap, băieții îi ținură picioarele, pentru orice eventualitate, iar Adam începu să lucreze. Cât ai bate din palme, tăie capătul ghimpat al cârligului, îl desprinse din piele și spălă locul cu dezinfectant.

Când câinele schelălăi, Eve îi spuse, aruncând o privire spre Adam:

– Știu ce simți.

Adam îi zâmbi pe sub mustață, în timp ce-i făcea lui Brownie o injecție cu antibiotic. Puse câteva pastile într-un plic de hârtie și i le dădu lui Jamie, explicându-i cum să le administreze. Melissei îi dădu câțiva biscuiți pentru câini și-i spuse să-l țină pe Brownie cuminte, cinci minute, pe masă. Apoi îi făcu semn Evei să-l însoțească afară.

Sheba îi urmă și, imediat ce ușa se închise, Eve îl privi pe Adam cu teamă.

– E ceva ce nu vrei să știe copiii?

– Deloc, răspunse el luând-o de braț, dar cred că le-ar prinde bine câteva minute ca să se calmeze. Mă gândeam ca, dacă tot ești aici, să te plimb puțin prin clinică.

În timp ce o conducea pe hol, Eve oftă de ușurare.

– N-ar trebui să mă sperii așa. Încă nu mi-am revenit după șocul de a mă comporta ca un... ca un părinte, cred. Nu cred că aș putea suporta să-i spun Melissei, dacă s-ar întâmpla ceva rău.

– Te-ai descurcat foarte bine, o liniști el, cuprinzând-o cu un braț. Ți-am spus, ai un talent înnăscut. Dar, ca să fie totul clar, să știi că nu-i mint niciodată pe stăpânii pacienților. Sinceritatea e cea mai bună politică. Nu lăsa să se nască speranțe false și, în cele din urmă, va fi mai ușor pentru toată lumea.

Eve se delecta cu senzația încurajatoare a brațului lui pe umărul ei, cu mirosul familiar de pădure al aftershave-ului și cu apretul halatului alb de medic. Dar un fior neașteptat îi alungă plăcerea. Cuvintele lui Adam își făcură efectul în timp ce acesta se oprea în fața unei uși cu inscripția „Chirurgie".

O privi întrebător.

– Mi-ai făcut impresia unei femei deschise și directe. Nu găsești că sinceritatea e cea mai bună metodă?

Eve nu putu decât să dea din cap, pierdută în adâncurile verzi ale ochilor lui. Inima, însă, i se strângea când se gândea cât de puține detalii îi dăduse despre ea însăși. Ținând seama de ostilitatea lui la adresa oamenilor bogați, oare adevărul le-ar fi afectat cu ceva prietenia? Iar Adam, dacă afla, avea să-i ierte mica înșelătorie?

* * *

Duminică dimineața, Eve continuă să-și facă griji în legătură cu felul cum îl amăgise pe Adam, în timp ce lucra la portretul lui Sheba. Nu putea fi acuzată că-l mințise, își spuse ea; nu făcuse decât să omită unele lucruri din trecutul ei. Dar cuvintele unchiului Robb despre a construi pe bazele unor premise false îi reverberau încontinuu în minte, neliniștind-o încontinuu. Gândurile i se învârteau mereu în cerc, până când își dădu seama că Adam urma să sosească peste o jumătate de oră.

În același moment își aminti și de rufele pe care le pusese la spălat de dimineață, întrucât nu-i mai rămăseseră haine curate. Trebuia să-și mai cumpere. Deschise ușa de la subsol și coborî grăbită scara. Dar, pe la jumătate, încetini pașii și se opri, la vederea valurilor de spumă din jurul mașinii de spălat.

– O, Doamne, Dumnezeule!

Rămase cu privirea spre muntele de clăbuci. Cu ce greșise?

Ca să-și cruțe ultimele haine curate, își scoase pantofii, jeanșii și bluza și le aruncă spre scară. Luă o găleată de plastic și, pășind prin spumă, deschise ușa mașinii de spălat. Interiorul era și el plin de spumă. Gemu, dându-și seama că trebuia să spele hainele din nou. Închise ușa și, privind butoanele de comandă, se întrebă dacă n-ar fi mers doar să clătească hainele. Ținându-și respirația, răsuci butonul până pe comanda pentru clătit și îl apăsă. Șuvoaiele de apă care începură să clipocească în mașină îi mai ridicară moralul.

În următoarele zece minute, Eve turnă găleți de spumă în chiuvetă. Găsi o grămadă de prosoape verzi cu care să șteargă pe jos și, când mașina se opri, avea în fața ei o dușumea umedă dar mai curată, fără nici un strop de spumă rămas.

Începu să scoată confecțiile din mașină, aruncându-le în uscător. Observă o pereche de chiloți albaștri. Ridicând din umeri, îndesă peste ei niște blugi și vârî iar mâinile în mașină. Când ieși la iveală a doua pereche de chiloți albaștri, Eve clipi din ochi nedumerită. Toate cele care înainte fuseseră albe acum erau albastre. Oftă; învățase încă o lecție.

La auzul lătrăturilor lui Sheba, aruncă restul hainelor în uscător, trânti ușa și porni ceasul. Apoi o luă la fugă spre scară, ca să-și salveze hainele înainte ca Adam s-o vadă dezbrăcată. După ce se îmbrăcă, își îndesă picioarele în pantofi și urcă în fugă scara, îl găsi așteptând în ușă.

– Sunt gata, spuse ea, netezindu-și părul legat într-o coadă de cal.

Adam, care o zărise doar parțial îmbrăcată, spuse primul lucru care-i trecu prin minte:

– Cu părul legat așa și roșie în obraji, arăți cam de șaisprezece ani. Ce-ai făcut?

Bujorii Evei se aprinseră și mai tare.

– Câteva treburi prin casă, atâta...

În timp ce mergeau spre mașină, Adam își aminti ceva.

– De fapt, câți ani ai... dacă nu te superi că te întreb?

Eve râse, urcând.

– Sunt măgulită, crede-mă. Dar anul ăsta am împlinit treizeci.

– Pentru o asemenea relicvă, te ții foarte bine.

– Din cauza aerului de-aici. În fiecare zi simt cum cade câte un an de pe mine. Deci, unde mergem pentru alimentele alea de picnic despre care mi-ai spus?

– La „Fermierul elegant".

O văzu zâmbind.

– Îmi dau seama că „Fermierul elegant“ poate suna cam contradictoriu, dar cred că vei avea o surpriză plăcută.

* * *

Când ajunseră în parcarea imensă, Adam trebui să aștepte până-i veni rândul. Fiind duminică, locul gemea de vizitatori. Când o văzu întorcând mereu capul în toate părțile, Adam o întrebă după ce se uita.

– Pe listă erau trecute mai multe deserturi cu fragi, dar nu văd fragi nicăieri.

– Vizavi, replică el, arătând înapoi cu degetul mare. Acolo cresc. Oamenii își culeg singuri fragi, sau cumpără cât vor.

Apoi arătă cu capul spre o mică rulotă cu umbrar de pânză întins alături.

– Mai servesc și vreo șase deserturi nerușinat de delicioase. Vom lua și noi, înainte să plecăm.

– Desert înainte de picnic?

Adam zâmbi.

– Nu cred că fragii proaspeți vor supraviețui hurducatului în coburii șeii. Haide, o chemă el luând-o de mână, să luăm ceva de mâncare.

Se alăturară oamenilor care circulau încet prin magazin. „Fermierul elegant“ oferea de toate, de la gustări pentru turiști până la delicatese gourmet. Adam observă că amândoi erau salutați pe nume în timp ce-și alegeau mezelurile, brânzeturile și două sortimente de muștar.

În timp ce așteptau să le fie cântărite fructele, comentă:

– Pari să cunoști foarte mulți oameni, deși ești de foarte puțin timp aici.

Eve adăugă în coș și niște struguri cu boabe lucioase.

– Păi, Alice nu vinde numai articole de artă plastică. Oamenii vin să cumpere diverse produse meșteșugărești. Îți place pepenele?

Când Adam dădu din cap, Eve îi puse în brațe un pachet cu felii de pepene galben și verde.

La ieșirea din magazin îi salută un fermier. Adam i-l prezentă pe Armunson cu familia lui, după care începură să discute despre niște simptome pe care le prezenta vaca, în timp ce Eve conversa cu soția și copiii fermierului. O auzi cum îi făcea să se dezghețe pe cei doi băieți adolescenți timizi, pe sora lor mai mică o făcea să râdă, iar de la soția lui Armunson scoase mai mult de cinci cuvinte.

După ce Adam îi răspunse la întrebări, fermierul încercă să-i strecoare niște bani, dar Adam îi refuză.

– Mai bine am lucra ceva la schimb.

– Ai vreo idee anume?

– Mai mulți oameni m-au întrebat despre posibilitățile de cazare a cailor, în vara asta. Carl și băieții mei au deja destule treburi pe cap. Poate că fiii tăi ar putea să facă treburile de dimineața în grajduri și să supravegheze scoaterea cailor la aer. Există destui copii înnebuniți după cai, gata oricând să-i plimbe, sub supraveghere.

– Ya, cred că se poate.

– Bine. Am să trec eu pe la tine.

Când se așezară pe niște baloturi de fân, la umbra copertinei de pânză, Eve se interesă, printre înghițituri de tartă cu fragi:

– Dacă nu te superi că te întreb, ce înseamnă să lucrați la schimb?

Adam înghiți o gură de înghețată și-și împinse pălăria pe ceafă.

– Arn a avut o perioadă de ghinion. Duce lipsă de bani, iar eu am nevoie de cineva la grajduri, așa că mi s-a părut cea mai simplă soluție ca să-mi achite consultația în natură.

– Mi se pare mie, sau ai mai procedat și altă dată așa?

Privindu-i zâmbetul, Adam își dădu seama că, pentru prima dată, putea împărtăși unele dintre lucrurile pe care le ținea închise într-însul.

– Aș vrea să pot reveni în trecut, pe vremea când oamenii făceau troc. Așa, toată lumea era mulțumită, mai mult sau mai puțin. Dar nu se poate, oftă el. În zilele noastre, când vrei să-ți extinzi afacerile, te duci la omul cu bani. E mai rapid – și mai periculos. Uneori, visurile astea sunt periclitate de regulile celui care dă banul.

– Prin „omul cu bani" înțelegi un bancher?

Adam dădu din cap, iar Eve își opri mâna cu linguriță în aer.

– Iar prin „bancher" te referi, concret, la Hartwig, nu-i așa?

– Mda...

Împingându-și farfuria goală într-o parte, Adam continuă:

– Să nu mă înțelegi greșit. Știu că afacerile bancare au regulile lor, dar termenii lui Hartwig sunt întotdeauna puțin mai duri, puțin mai spinoși decât în alte părți...

Se întrerupse exasperat, simțind ca de obicei că i se ridica tensiunea când vorbea despre tacticile lui Hartwig.

– Atunci de ce nu se adresează altei bănci?

Imediat, însă, Eve se încruntă, spunând:

– Da, pentru că au deja o ipotecă la banca asta și le este mai ușor...

– Mda. Hartwig a ajuns cel mai bogat om din tot comitatul. Și-ar putea permite un mic sarificiu pentru nefericiții care

chiar trebuie să muncească spre a avea din ce trăi, dar n-o face niciodată. Cu nimic nu-i iartă. Măcinarea asta inutilă a sufletelor și a demnității e ceea ce nu pot ierta.

Eve știa că se gândea la tatăl și la bunicul lui. Mai ales la bunicul lui. Aflase că Ramsey Wagner muncise până la epuizare, cât trei, încercând să scape de datorii. Cu cât îi scurtase lăcomia lui Hartwig zilele, lui și altora ca el?

– Nu s-ar putea organiza un soi de cooperativă de ajutor reciproc? întrebă ea. S-a gândit vreodată cineva să înființeze una?

– S-a discutat.

Adam își puse pălăria pe cap și se ridică.

– Din păcate, ca să poată folosi la ceva, ar trebui să existe o rezervă de bani, iar ultimii ani au fost secetoși și plini de probleme. Toți sunt strâmtorați la limită. Avem nevoie de doi ani buni, sau de...

– Sau de...?

O privi cu un zâmbet ironic.

– De-o nașă-zână. Haide. Să lăsăm încolo problemele bănești și să ne aerisim mințile cu-o partidă de călărie.

* * *

Când intrară în pădurea de pe creastă, încetinindu-și caii la trap, aerul se răcori imediat, iar Eve râse încântată.

– Nu credeam să mă pot plânge vreodată că mi-e prea cald, dar aici, la umbră, e minunat!

– Dacă aici îți place, așteaptă numai să vezi surpriza pe care ți-am pregătit-o.

– Ce e?

Eve își aminti de coburii aproape plini aduși de Adam, care n-o lăsase să se uite înăuntru înainte de a împacheta mâncarea. Îl privi întrebătoare.

Adam se aplecă spre ea, dându-i un bobârnac ușurel în nas.

– Dacă ți-aș spune, n-ar mai fi surpriză.

Nu-și amintea când fusese tachinată ultima oară... Indiferent de cine. Zâmbind încântată, privi înapoi, în timp ce panta devenea mai abruptă. Nu-și dăduse seama că ajunseseră atât de sus.

– Ca să ajungem la surpriza asta, trebuie să ieșim din vale?

– Nnț.

Adam arătă cu capul spre dreapta:

– Creasta asta se lărgește la intrarea în Pasul Ghețarului, dar noi rămânem în partea asta. Nu mai avem mult de mers.

Copacii deveneau tot mai deși, iar Adam o luă înainte, schimbând direcția și continuând să urce, de-a lungul unui pârâu. În sfârșit, se opri.

Abia când ajunse lângă el, Eve putu vedea mica pajiște însorită care se întindea înaintea lor. Dincolo de ea se deschidea toată valea lui Adam.

– E superb!

– Este, încuviință el încet, îmbrățișându-și valea cu privirea. Când am nevoie să-mi încarc bateriile, vin aici să le mulțumesc strămoșilor. Îi binecuvântez unul câte unul.

Priponi caii, lăsându-i să pască.

– În valea asta au găsit tot ce doreau: copaci pentru lemne, izvoare pentru apă, precum și lacul, vânat cât cuprinde și indieni prietenoși. Și, apropo de izvoare...

O luă de braț, întorcând-o în direcția opusă.

– Hai să-ți arăt surpriza.

O conduse la umbra copacilor, unde murmura pârâul. Eve văzu că ajunseseră la izvorul acestuia: un elește mărginit cu pietre, a cărui apă ieșea din pământ bolborosind.

Îngenunche pe malul cu mușchi, făcându-și mâinile căuș în apă.

– E rece ca gheața.

– Gustave Wagner a găsit iazul ăsta și a pus pietrele pe margini, ca să nu roadă pământul din jur. Lacul e alimentat de mai multe izvoare.

Adam întinse mâna pe lângă ea, scufundându-și-o în apă până la cot. Când o scoase, ținea o sticlă verde.

– Am pus-o aici ieri, ca să avem vin rece la masă. Vino.

O ajută să se ridice, apoi îi dădu sticla, în timp ce scotea coburii de pe cal. Sheba mirosise o urmă și se îndepărta adulmecând. Urmărind-o cu privirea, Eve zări printre copaci și tufișuri un luciu metalic. Când se întoarse să-l întrebe pe Adam ce era, acesta scosese o pătură.

– Ce e gardul ăla de-acolo? întrebă ea, ajutându-l să întindă pătura pe jos.

– Cimitirul familiei. Am să ți-l arăt după ce mâncăm.

Se aplecă să ridice coburul, iar Eve văzu lângă acesta două pahare de vin.

– Sudie a pariat cu mine c-am să le sparg, deși am adus și pătura, ca să fie mai moale.

Pentru prima oară, Eve se întrebă ce femei existaseră în viața lui Adam, simțind un junghi de gelozie că și lor le putuse arăta acele locuri.

– Am impresia că ai mai venit la picnicuri aici.

– Eu nu. Dar toate au un început. Mai bine scoate mâncarea, până destup eu sticla.

Arăta atât de mulțumit de sine însuși, încât Eve nu-și putu stăpâni un zâmbet, în timp ce despacheta cumpărăturile.

– Vorbeai de niște indieni prietenoși. Din ce trib erau?

– Potawatomie. Siouxii fuseseră deja împinși spre Mississippi. Bunica mea a lăsat un jurnal în care povestește cum cereau mâncare sau îmbrăcăminte. Mai periculoși erau urșii și lupii.

– Urși? întrebă Eve privind peste umăr în pădure.

– Nici o grijă, Fată de la Oraș. Nu mai sunt de mult, răspunse Adam, înmnându-i un pahar. Pentru ce bem?

– Pentru strămoși și noile începuturi?

– Foarte potrivit.

Îi atinse paharul cu al lui, iar Eve sorbi din vinul alb și sec, rece.

– Și, cum merge? Noul început, vreau să spun.

– Mai bine decât sperasem. Pana aia de motor a fost cel mai mare noroc din viața mea. Nici nu țin minte când m-am simțit mai bine.

– Nici eu.

Înainte ca Eve să se gândească ce să spună în continuare, o întrebă:

– Crezi că-ți place destul de mult ca să rămâi un timp pe-aici?

– Mă rog, mi-au mai rămas trei săptămâni...

Dându-și seama cât de repede trecuse prima săptămână, Eve se întrerupse, cu cuțitul în mână.

– Tocmai mi-am amintit vechea zicală: „Când te distrezi, timpul zboară“. Îmi va părea foarte rău să plec.

– Atunci, de ce să mai pleci?

Capitolul 8

Surprinsă, privirea Evei se îndreptă spre Adam. Acesta stătea culcat pe pătură, cu mâncarea între ei și capul în apropiere de al Evei. Pe sub mustață, nici un zâmbet nu pândea în așteptarea răspunsului.

Eve își umezi buzele.

– Mi-am luat concediu fără plată doar pentru o lună.

– Și pe urmă?

– Pe urmă... am să mă întorc acasă.

– De ce? Ce te-așteaptă acolo, în afară de slujbă?

Întrucât Eve nu făcu decât să-l privească lung, Adam continuă:

– În seara când ne-am cunoscut, ai recunoscut că munca ta nu-ți mai place. Nu mi-ai arătat nici o lucrare de-a ta, dar știu că te ocupi de pictură. Mi-am dat seama de prima oară când te-am văzut desenând că ai har. Ar trebui să-ți dezvolți talentul ăsta. Aici o poți face.

Evei îi creștea inima la auzul acestor cuvinte, dar în gât i se puse un nod. Adam era primul om care o respecta ca pe o

persoană posesoare a unui talent înnăscut. Nu pentru bani, nu pentru ceea ce putea oferi pe plan material, fiindcă el n-o cunoștea pe acea Eve Sutton. O plăcea numai pentru ceea ce era ea însăși.

– Ce propui?

– Cred că ar trebui să nu excluzi o mutare definitivă la Brighton. Poți continua să locuiești în casa bunicului meu, cât timp pictezi. Ți-ai găsit o slujbă pentru alte câteva luni, dacă o vrei, poate chiar mai mult, după cum vorbește Alice. Suntem prieteni. Prietenii se ajută între ei.

Inima Evei bătea de bucurie, emoție, speranță, nedumerire, teamă și nerăbdare. Reacționa atât de contradictoriu, încât un moment o cuprinse amețeala, făcând-o să-și lase capul în piept. Poate că nici nu voia să se despartă de Adam... și de ceilalți.

În sfârșit, zâmbi.

– Asta înseamnă că ești de acord, da?

Ridicând capul, surprinse privirea limpede și directă a lui Adam. Sinceritatea lui merita un răspuns asemenea.

– Da, cel puțin în parte.

Trebuia să-și afirme independența, fără a presupune o posibilă atracție din partea lui Adam. Spera numai ca nici propria ei atracție crescândă față de el să nu fie vizibilă, mai ales pentru el.

– Nu pot rămâne în casa bunicului tău decât dacă-ți plătesc chirie. Îmi pot permite, să știi.

– Se prea poate să ți-o permiți, Fată de la Oraș, dar caii nu se schimbă în mijlocul râului. Am avut o înțelegere, mai ții minte? Îmi gătești câteva mâncăruri de casă și plătești întreținerea.

Pe buzele lui se întinse încet un zâmbet.

– Totuși, nu m-aș plânge dacă ai vrea să te achiți de partea asta a înțelegerii.

– A! Ăă, da, sigur...

După ce stătu câteva secunde pe gânduri, Eve propuse:

– În două zile...? Trebuie să fac planuri, cumpărături...

– Cum vrei tu.

– Bine, atunci ar mai fi ceva.

Adam ridică întrebător din sprâncene, chiar când Eve își dădea seama că n-avea nici cea mai vagă idee cum să-l împiedice să-i invadeze spațiul, dacă avea cumva intenția să-i facă curte.

– Ăă...

Întrucât nu-i venea nici o idee inspirată, trase aer în piept, ca să se calmeze, și spuse:

– Voiam doar să fiu sigură că ai înțeles că... că dacă ești proprietarul locuinței, asta nu înseamnă și că... vreau să zic, că nu te gândești să...

Întinzând mâna, Adam îi desprinse dintre degetele nervoase cuțitul plin de muștar. Până să înțeleagă ce se întâmpla, Eve se pomeni culcată pe pătură, cu capul lângă al lui Adam și mâinile cuprinse în palmele lui bătătorite.

– Vrei să spui, Fată de la Oraș, că mă ții la distanță, în felul tău elegant?

În ochi nu i se citea decât amuzament, tot mai intens, pe măsură ce Eve se înroșea de jenă.

– Accept limitele pe care le impui.

Eve nu putu decât să-l privească, amuțită de surprindere.

– Îți promit c-am să mă comport ca un gentleman, am să-ți consum mâncărurile delicioase și-am să mă bucur de compania ta, fără nici o obligație.

Un moment se încruntă, spunând apoi:

– Anunță-mă numai dacă-ți face cineva probleme. Într-un fel, mă simt răspunzător pentru tine, adăugă el, când Eve deschise în sfârșit gura să protesteze. Și, ca să pecetluim înțelegerea...

Fără veste, buzele lui le acoperiră pe ale ei. Avea gura caldă, iar mustața o gâdila delicios. Evei îi plăcea prea mult ca să protesteze. Când în sfârșit îi dădu drumul, o încercă sentimentul fascinant că avea un erou care o apăra. Pentru prima oară în viața ei, se simțea cu adevărat bogată.

Acest gând îi readuse în minte vechea problemă. Banii. Își aminti golurile pe care le lăsase în trecutul ei, ducând la impresia greșită a lui Adam. Un moment o părăsi curajul.

Dar, dacă-i era prieten, faptul că Eve era bogată nu putea conta cu nimic. Se retrase pentru a-i vedea reacția, când îi spuse:

– Mai ții minte când ai spus că nu mă cunoști cu adevărat? Ei bine...

– Cred, o întrerupse el, mușcându-i drăgăstos buzele, că de-acum avem timp destul ca să rezolvăm și problema asta.

Ceea ce-i făcea cu gura era atât de excitant, încât ar fi trebuit să fie interzis prin lege. Niciodată nu mai avusese asemenea senzații pornind de la un simplu sărut.

Adam nu era sigur cum se întâmplase, dar descoperi că nu-i putea lăsa gura în pace. Voise doar s-o sâcâie cu un sărut ușor și scurt, ca să încheie învoiala și, probabil, să-i arate că, deși îi înțelegea limitele, asta nu însemna că n-avea să le forțeze puțin din când în când. Probabil arăta ca un om din Neanderthal care-i oferea protecția lui. Dar gândul că

altcineva ar mai fi putut avea parte de mâncărurile acelea de casă și de compania ei îi trezise dorința de a lăsa o pecete de neșters.

Când se dezmetici, Eve încercă din nou:

– Dar...

– Dacă asta te face să te simți mai bine, vom folosi următoarele trei săptămâni ca să umplem cele mai mari goluri, i-o reteză Adam, punctându-și cuvintele cu sărutări rapide sub bărbia și pe gâtul ei. Îți promit că le voi acorda cea mai mare atenție.

Atenția ei se concentra asupra tensiunii în spirală pe care i-o provoca Adam, în timp ce-i înconjura gâtul cu gura. Valul de căldură o surprindea. O jinduire dureroasă, pornită de undeva din adâncurile făpturii ei, părea să crească...

Chiar lângă urechea ei, Sheba lătră. Apoi își împinse botul între fețele lor, lingându-i pe amândoi pe rând.

Cu o înjurătură, Adam încercă s-o împingă la o parte. Plăcându-i jocul, Sheba lătră și mai tare. Adam se lăsă peste Eve ca s-o apere, strigând la cățea.

În sfârșit, fu nevoit să se ridice și s-o cheme lângă el, ordonându-i:

– Sheba, șezi!

Privirea lui o întâlni pe a Evei și izbucniră amândoi în râs.

Arăta atât de fermecătoare când îi zâmbea, încât Adam se aplecă să-i mai fure un sărut. Auziră un scheunat familiar și întoarseră capetele.

Cam la un metru distanță, Sheba se apropia de ei, târându-se pe burtă.

* * *

A doua zi, când se întoarseră acasă de la partida de călărie care devenise zilnică, o găsiră pe Sudie pe picior de plecare. De cum o văzu pe Eve venind dinspre hambar, menajera începu să strige:

– Bună! Te-ai distrat bine?

– Minunat. Sunt atâtea de văzut...!

Și în ziua aceea, Adam menținuse relația lor la un nivel strict platonic. Eve încă nu știa dacă să fie bucuroasă sau dezamăgită.

– În ultimele două zile, Adam mi-a arătat o mulțime de ferme, livezi, lacul, o baltă, cimitirul familiei și câteva izvoare.

– Dacă băiatul ăsta a avut vreodată o slăbiciune, e valea lui.

– Are toate motivele să fie mândru, continuă Eve, intrând în bucătărie. Este o moștenire minunată. Nu vrei un ceai de la gheață?

Scosese deja carafa cu ceai din frigider, când îi trecu prin minte să întrebe:

– Sau poate vrei ceva mai deosebit?

Turnă ceaiul, foindu-se sub privirea curioasă a lui Sudie. Expresia menajerei părea destul de speculativă. În clipa următoare, însă, femeia spuse:

– Uite că era să uit pentru ce am venit, deși oricum voiam să trec pe la tine. Ai primit un telefon. Zicea că e unchiul tău. Când nu te-a găsit aici, a încercat și la numărul lui Adam.

– Unchiul Robb?

– Așa-l cheamă, răspunse Sudie, despăturind o hârtie pe care o scosese din buzunarul șorțului. Robb Sutton. A zis să-ți spun că ideea cu fundația o să reușească.

Și îi dădu Evei biletul.

– E o veste excelentă!

Eve îl sunase pe unchiul ei ca să-l întrebe dacă puteau să organizeze o fundație pentru finanțarea firmelor noi și să înceapă actele necesare.

– A spus să-l sun?

– Nu, a spus că revine el într-o zi, două. Dacă nu te superi că întreb, despre ce fundație e vorba?

Eve o conduse spre fotoliul comod de lângă șemineu și-i spuse ce auzise despre dificultățile firmelor locale de a obține împrumuturi.

– M-am gândit la o fundație specializată în întreprinzători și i-am cerut unchiului meu să afle unele detalii, cum se depune cererea și așa mai departe.

– Maică Precistă! Asta ar fi o lecție usturătoare pentru Emery, nu-i așa?

Eve zâmbi.

– Sper, desigur. Cred că și-a făcut destul de cap.

Sorbi din ceaiul de la gheață, apoi îi veni încă o idee.

– Sudie, ai vrea să iei mâine masa cu noi? Poate că, din moment ce-i cunoști pe toți atât de bine, vei contribui cu unele idei care mie nu mi-au venit încă. Până acum, e doar un vis nebulos.

– Sigur. Orice, numai să-l călcăm pe Emery pe bătătură. Am să mă îmbrac cu cel mai bun sarafan al meu.

Observă că Eve se încruntase și o întrebă ce era.

– Tocmai mi-am amintit că trebuie să mă duc la cumpărături. Va trebui să încerc să-mi fac timp mâine. Îmi spăl toate rufele, dar se pare că am intrat în criză de haine curate.

Sudie pocni din degete.

– Uite, asta am uitat să-ți spun mai deunăzi.

Înclinând din cap, adăugă:

– Deși, dacă ai spălat deja, probabil ai descoperit singură ce mofturoasă poate să fie mașina aia veche.

– Dacă vrei să spui că nu sunt eu de vină pentru baia cu superclăbuc pe care am creat-o, atunci îți mulțumesc. Care-i secretul?

– Vino. Am să-ți arăt.

Dar abia ajunseseră la ușa scării de la subsol, când în casă intră Adam.

– A, Adam, spuse Sudie, bătându-se peste buzunarul șorțului. Era să uit, am un mesaj pentru tine. Langley are nu știu ce problemă și vrea să-i dai un telefon.

Adam oftă.

– S-a zis cu seara mea. Pot să-l sun de la tine? o întrebă el pe Eve.

Eve așteptă împreună cu Sudie în timp ce Adam vorbea, înțelegând din conversație că trebuia să se ducă la ferma lui Langley. Deși îi părea rău, își spuse că era mai bine așa. Lucrurile evoluaseră mult mai repede decât se așteptase ea. Deși nu repetaseră episodul din ajun, îl surprinsese pe Adam de câteva ori privind-o. Un scurt răgaz ar fi ajutat-o să plaseze lucrurile în perspectivă.

Sub privirea atentă a lui Sudie, Adam își luă rămas bun cu discreție. Apoi, Eve o urmă pe menajeră la subsol, pentru a descifra tainele mașinii de spălat și ale uscătorului de rufe.

* * *

În aceeași dimineață, Eve intră grăbită în magazinul lui Alice, aducând acuarela lui Sheba pe care tocmai o pictase.

– O, ce frumoasă e! comentă Alice. Ar fi trebuit să m-aștept să ai un asemenea talent. Altceva ce-ai mai pictat?

– Am început și un tablou în ulei, tot cu Sheba, dar blocul meu de schițe e cam pe jumătate plin.

Alice îi ceru să-l aducă din mașină. În timp ce noua ei prietenă studia schițele, Eve aștepta nervoasă, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul. Când ajunse la copiii din weekendul trecut, Alice oftă.

– Îmi dai seama din desenele astea că te pricepi la peisaje, dar cred că punctul tău forte vor fi portretele.

– Dar n-am studiat niciodată portretistica.

Alice zâmbi.

– Cred că nici nu e nevoie. Privește, continuă ea, arătând spre desenul cu Melissa punând momeală în cârlig. Ai tras doar câteva linii, dar o recunosc. La fel și cu astealalte.

Reveni la desenul inițial cu Sheba și îl puse lângă acuarela terminată.

– Înțelegi ce vreau să spun? Dacă ești atât de talentată, nu e nevoie să studiezi. Pictezi pur și simplu.

– Pictura am făcut-o pentru Alice. Vrei să mă înveți cum s-o înrămez?

– Sigur că da. Nu e greu, dar îți ia timp.

Luă pictura și trecu în camera din spate.

– Am să-ți fac o demonstrație, iar apoi poți să exersezi.

Lucrară împreună câteva secunde, apoi Alice întrebă:

– Ai fi de acord să-ți expun în față câteva desene?

Eve ridică priviea dinspre desenul căruia îi tăia marginea neregulată.

– Cred că nu, dar de ce?

Alice zâmbi.

– Fiincă, după ce vor vedea de ce ești în stare, probabil că părinții copiilor au să-ți comande câteva portrete.

Evei îi scăpă o exclamație surprinsă, în timp ce încerca să-și stăpânească emoția.

– Chiar atât de talentată mă găsești?

Râzând, Alice o îmbrățișă.

– Știu că ești talentată. Haide, continuă ea, luându-și fetița în brațe, e timpul să mergem la masă. Așteaptă numai să le spun și celorlalte!

* * *

Peste un sfert de oră, Alice ridică paharul în semn de salut:

– Pentru artista noastră portretistă!

Sudie, Connie și Clarel își ridicară și ele paharele. Ca să-și alunge nervozitatea, Eve râse:

– Nu crezi că vă cam repeziți?

– Fără falsă modestie, declară Connie. Dacă Alice spune că ai talent, pentru mine e de ajuns.

Eve privi în jur, prin Taverna și Restaurantul lui Wickman. Plină cu muncitori constructori și electricieni telefoniști care mâncau pizza și beau bere, precum și proprietari de magazine care înfulecau la repezeală câte un sandviș, clădirea veche de-un secol trepida de zgomot.

Urmărindu-i privirea, Sudie spuse:

– Orașul ăsta nu numai că supraviețuiește, dar se și dezvoltă încontinuu.

– Apropo de dezvoltare, interveni Connie, ce-i cu povestea aia pe care mi-a spus-o Sudie despre o fundație care dă bani de pomană pentru lansarea firmelor noi?

Eve râse.

– N-o să-i dea de pomană, dar le va ușura micilor întreprinzători sarcina de a intra în afaceri.

Le dădu aceleași explicații ca și lui Sudie, sperând să se găsească o cale de a le ajuta pe soțiile unora dintre oamenii pentru care Adam era atât de îngrijorat.

– Am invitat-o azi și pe Sudie, ca să punem laolaltă tot ce știm despre genurile de afaceri care ar fi posibile. Gândiți-vă ce i-ați auzit pe oameni spunând că i-ar interesa.

Imediat ce începură să-și scormonească memoria, le veniră repede în minte șase nume și tipuri de afaceri. Deși lucra în Milwaukee, Connie își formase în ultimul an și câțiva clienți locali. Unii dintre ei puteau prezenta anumite posibilități.

– Ia stai puțin, spuse ea. Știu din experiență cât de greu e să pui bazele unei noi firme. Clarel știe și ea. Ar trebui să-i adunăm pe oamenii ăștia la un loc și să stăm de vorbă cu ei, să știe ce-i așteaptă.

Clarel interveni la rândul ei:

– Oamenii care pun bazele unei firme au nevoie de un cont în bancă și de un jurist, precum și de un plan de afaceri. Altfel, au toate șansele să eșueze.

Connie dădu din cap, gânditoare.

– Una dintre clientele mele de-aici e avocat. Marilyn Grant. S-a retras din practică anul trecut, când a născut primul copil. Mă întreb dacă ar interesa-o să ne dea o mână de ajutor.

– Eu pot să vă ajut cu sfaturi despre marketing și planurile de afaceri, se oferi Eve.

Când terminară masa, entuziasmul și emoția le crescuseră. Sudie se oferise să ia legătura cu femeile care-și exprimau interesul în afaceri, iar Alice le oferi magazinul ei ca loc de întâlnire.

– Dumnezeule, ia uite cât e ceasul! observă ea. Trebuie s-o-ntind!

– Înainte să pleci, îi puse Sudie o mână pe braț, voiam să-ți cer sfatul. Adam urmează să împlinească treizeci și cinci de ani. Crezi că i-aș putea organiza o petrecere-surpriză?

Alice zâmbi.

– Cred că ar fi cazul, din moment ce Adam și Fisk mi-au pregătit și ei una, acum câțiva ani, când am împlinit treizeci. Ne vom pune toate trei mințile la contribuție.

Și îi adresă Evei un zâmbet conspirativ, după care își sărută fetița în semn de rămas-bun și plecă.

Văzând-o pe Eve cum roșise, Sudie o bătu pe braț.

– N-a vrut să te tachineze. Dar toată lumea știe că Adam are nevoie de o femeie cu care să se așeze la casa lui.

Eve o privi stupefiată.

– Cum, la asta vă gândiți?! Adam și cu mine nu suntem... vreau să spun, spunem doar pieteni...

– De ce, nu-l placi?

– Cum să nu-l plac?! Dar...

– Hmmm...

Sudie o privi lung, în timp ce descuia ușa magazinului și întorcea cartonașul din geam.

– Trebuie să faci cum crezi tu că e mai bine, desigur, dar eu în locul tău mi-aș urma instinctele.

Capitolul 9

Eve se grăbea spre ieșirea mall-ului aglomerat din apropiere de Milwaukee. Căuta un fast-food, întrucât trebuia să ajungă înapoi în mai puțin de-o oră, pentru ca Alice să poată pleca la școală la timp. Zări unul și se îndreptă spre ușă.

În timp ce stătea la coadă, urmări cu privirea o ospătăriță grăbită, după care ochii i se opriră la vederea unei fețe familiare. Era tânăra care o însoțise pe Jane Hartwig în magazin, săptămâna trecută. Iar în fața ei, așezată cu spatele spre Eve, la nici șapte metri distanță, stătea însăși Jane.

Eve își mută privirea, mai înaintă puțin, și în sfârșit comandă un croissant cu șuncă și cașcaval și o cola. În timp ce-și lua restul, avu un sentiment de déjU vu. Luă banii, își aranjă mai bine pachetele cu cumpărături și dispăru.

În timp ce se îndepărta, la volanul mașinii, înțelese dintr-o dată de ce scena din mall i se păruse atât de familiară. Ceva asemănător i se întâmplase și ei, după despărțirea de iubitul ei din colegiu, iar obrajii i se mai aprindeau chiar și acum când își amintea cât de jenată fusese la vederea prietenei sale

fugind din bufetul colegiului. Daphne încercase să îndulcească șocul despărțirii, dar Eve fusese prea rănită ca s-o asculte și se îndepărtase de ea.

Înscrise mașina în traficul de pe autostradă, cu gândul la asemănările dintre ea și Jane. Când sosi la magazin, încercă să le clarifice, în parte, cu Alice.

După ce-i descrise incidentul, încheie cu cuvintele:

– Jane încă o mai are pe mama ei, desigur, dar din ce-am auzit de la Sudie, doamna Hartwig e ocupată aproape tot timpul cu conducerea acelor comitete și comisii din care face parte. Iar Emery Hartwig, cât de puțin l-am văzut, nu mi se pare tocmai genul de tată prietenos cu fiica lui. O situație foarte asemănătoare cu cea pe care am avut-o eu de înfruntat.

Expresia lui Alice se îmblânzi, în timp ce-și punea hârtiile pentru școală în servietă.

– E frumos din partea ta că încerci să te transpui în pielea lui Jane, dar nici nu te compari cu ea. Nu cred că Jane s-a gândit vreodată la altcineva decât la sine.

– Dar nu-ți dai seama? Pot s-o înțeleg, se luptă pe două fronturi ca să atragă atenția, iar eforturile ei sunt foarte puțin răsplătite.

Un gând neașteptat o făcu să se încrunte.

– Între familia Hartwig și Adam există o legătură încordată. Poate că ăsta e unul dintre motivele pentru care Jane s-a simțit atrasă de el. Sau poate că așa a fost la început, iar inima ei tânără a fost captivată de căldura și prietenia lui Adam. Dar antipatia lui față de Emery și insistența cu care Jane s-a ținut după el au acționat în propriul ei dezavantaj.

– Acum trebuie să fug, dar vom mai vorbi noi despre asta, altă dată. Îți promit.

Eve dădu din cap, în timp ce Alice își lua servieta, sărută fruntea lui Karen și ieșea pe ușă, făcând un ultim gest de salut cu mâna.

De fiecare dată când se gândea la Adam, Eve își amintea cât de neobișnuit reacționa față de sărutările lui drăgăstoase. O smulse din gânduri Karen, care gânguri, mișcându-și cu vioiciune brațele.

– Da, dulceață, și eu găsesc că e minunat. Și, până nu uit, ar fi cazul s-o sun pe Sudie și să-i spun că trebuie să iau lecții pentru gătitul mâncării.

Fetița împunse aerul cu un deget, spre ea.

– Mă rog, înțelegi tu, totul e să știi să-ți înghiți mândria.

* * *

După aproape trei săptămâni, Adam considera partida de călărie cu Eve punctul de maxim interes al zilei. Exploraseră toată zona din jur, dar destinația lui favorită continua să fie poiana cu vedere spre vale. Iar azi se îndreptase ață într-acolo, cu sentimentul că pășea pe propriul lui teritoriu.

– Ia vino aici, o chemă el pe Eve, apucând-o de-o mână, în timp ce strângea resturile puiului fript pe care li-l dăduse Sudie pentru picnic.

Trase ușor, făcând-o să ajungă efectiv nas în nas cu el.

– Mi-am jurat să nu mă grăbesc, să-ți las timp. Dar...

Capul i se aplecă, apropiindu-și gura de buzele ei delicioase.

– ...Cred că ar fi cazul să știi că n-am de gând să te las să dispari din viața mea la fel de ușor cum ai apărut.

Adam văzu ochii Evei dilatându-se sub efectul cuvintelor lui.

– De ce te miri așa?

– Dar nu... nu știi nimic despre mine...

– Dimpotrivă.

Îi cuprinse bărbia în palmă, ridicându-i fața spre el, și mai aproape.

– Ești minunată, și pe dinăuntru, și pe din afară. Ai încercat să iei locul fiului pe care tatăl tău nu l-a avut niciodată. Ai descoperit că nu-ți place slujba ta, așa că te-ai hotărât să afli ce ți-ar fi plăcut. Ai refuzat să-ți plângi singură de milă după desfacerea logodnei. Ești plină de compasiune, empatie, talent. Și... mai acordă-mi o săptămână, și-am să mai lungesc lista. Dar cel mai important e faptul că te potrivești la perfecție cu idealul visurilor mele.

Eve continua să-l privească uluită, așa că Adam se aplecă și-i atinse buzele cu ale lui. Voia s-o ia în brațe și s-o convingă de iubirea lui, dar își stăpâni dorința. În acel moment, sentimentele ei erau mai importante decât ale lui.

Îl privi clipind din ochi.

– Vrei să spui că... mă iubești?

– Se vede că nu mă prea descurc, altfel nu m-ai întreba.

– Dar... Nu crezi că mă iei puțin cam prea repede?

– Asta înseamnă că tu crezi că te iau prea repede. Mai bine mi-ai spune ce anume simți tu.

Închizând un moment ochii, Eve încercă să treacă peste zidul pe care și-l înălțase în minte de-a lungul anilor.

– Nu mi-e deloc ușor s-o spun, dar cred că simt și ușurare. Ușurare fiindcă... of, fiindcă am simțit o... o legătură, o atracție, dacă vrei...

– Aha, începem să ajungem undeva, zâmbi Adam. Deci, te simți atrasă de mine, mm?

O sărută pe vârful nasului.

– Deși trebuie să spun că ai reușit de minune s-o ascunzi.

– Fiindcă îmi puneam întrebări cu privire la propria mea moralitate. Ce fel de femeie aș fi, dacă imediat ce desfac o logodnă mă simt atrasă de un alt bărbat?

– În locul tău, eu m-aș mulțumi cu ușurarea, replică Adam continuând să zâmbească. Acea mică mustrare de conștiință n-a fost nimic mai mult decât vinovăția de a fi fost fericită, când societatea dicta că ar fi trebuit să fii nefericită.

Deși logica lui o făcu să zâmbească, Eve clătină din cap.

– Ascultă, urmă Adam, luându-i o mână și începând să se joace cu degetele ei. Am făcut o mică gimnastică mintală și mi-am dat seama de strâmtoarea în care te afli.

Zâmbetul îi deveni răutăcios.

– Vei constata că sunt și destul de isteț ca să fi observat că atracția era reciprocă.

– Ești destul de sigur pe tine, nu?

– Nu, doar perspicace. Și plin, plin de speranță.

Îi ridică mâna și-și mângâie obrazul cu ea, înainte de a-i atinge nodurile degetelor cu buzele.

– Dacă nu simțeai nimic, n-ai fi avut nici un motiv de a călări cu mine în fiecare zi. Mă iubeai sau pe mine, sau caii și cățeaua.

Aiureala lui o făcu să zâmbească, dându-și seama că priceperea de a o face să râdă se număra printre lucrurile care-i plăceau cel mai mult la el.

– Dacă vrei să-mi spui că și tu mă iubești, nu te sfii. Aruncă-te oricând.

Ceața plăcută care o învăluise pe Eve începu să se evapore. Simți că se încorda sub mâinile lui.

– Of, Adam...

Știa că-l plăcea teribil, dar... dragoste? Cum mai putea avea încredere în propria ei judecată? Acest gând o făcu să se încrunte, când spuse:

– Lăsând gluma la o parte, nu-mi înțelegi dilema? Toate s-au întâmplat atât de repede... Nu mai... În clipa asta, nu mai sunt sigură de nimic.

– Să nu crezi că eu înțeleg mare lucru, replică Adam, mângâindu-i degetele. Cum spuneam, am vrut să aștept, să-ți las puțin timp ca să te liniștești, după afacerea cealaltă, dar până la urmă n-am putut să mai aștept.

Zâmbetul băiețesc i se întinse pe sub mustață, iar Eve jindui să-l simtă sărutând-o din nou.

– În multe belele mă bagă gura asta a mea...

Îl putea crede. Orice bărbat care săruta atât de bine ca el risca să aibă necazuri.

– Dacă nu știi deja, uneori tinde să vorbească fără mine.

– Atunci de ce nu lași vorba la o parte și nu mă săruți?

– Oricând sunt mulțumit să mă supun domnișoarei!

Și o sărută.

* * *

Peste câteva minute, Eve întrebă cu un oftat de mulțumire:

– Când ți-ai dat seama?

În ochii ei, nedumerirea tulbure fusese înlocuită de o luminiță.

– Sincer să fiu, probabil cu mult înainte de a o fi recunoscut în sinea mea. Probabil că imediat ce te-am luat în brațe, când te-ai lovit la picior. Nici un bărbat nu ajunge la vârsta mea fără să-și fi format o imagine despre genul de femeie care l-ar face fericit.

– Întâmplător, nici tu nu ești departe de o asemenea imagine... spuse ea, apropiindu-și buzele de ale lui.

Adam distinse „dar"-ul nerostit din vocea ei. Așa cum îi spusese, o înțelegea. Încercă s-o liniștească:

– Hai s-o luăm așa: am destulă încredere pentru amândoi, dar nu te voi aduce cu forța în fața altarului. Mai întâi, te voi lăsa să te obișnuiești cu ideea.

Privindu-l, Eve văzu că fruntea i se încrețise, astfel încât se simți cuprinsă de tristețe că-i lipsea atât de mult încrederea în sine.

– Experiența cu Richard, din păcate, mi-a accentuat impresia că nu aveam prea multe de oferit, îi explică ea. Privind retrospectiv, îmi dau seama că anxietatea mă făcea să devin tot mai inhibată, pe măsură ce trecea timpul.

Adam îi cuprinse mâinile într-ale lui, ridicându-le la buze.

– Rezervată, da. Inhibată, nu.

I le sărută cu gingășie, adăugând:

– Continuă.

– Mai mult sau mai puțin, Richard s-a strecurat pe ușa din spate.

Văzându-i privirea întrebătoare, Eve încercă să clarifice:

– Era un protejat al tatălui meu, iar eu mă obișnuisem cu privirea lui. Când tata a murit, Richard m-a ajutat să rezist. Am petrecut atât de mult timp împreună încât, când el a pus problema căsătoriei, aceasta a părut aproape o prelungire firească a prezentului. Mă simțeam bine în compania lui, aveam încredere în el...

Își încreți nasul, strâmbându-se.

– Am greșit, desigur. Dar, încă dinainte de a-mi fi dat seama de asta, începusem să mă gândesc mai bine. Richard nu mai

avea la fel de multă răbdare cu... atitudinea mea rezervată, cum spuneai. Și, cu cât insista mai mult, cu atât îmi creștea mie panica.

Când rămase tăcută, cu mâinile într-ale lui, Adam întrebă încet:

– Și-atunci, i-ai dat ordinul de drum?

Evei îi scăpă un ușor oftat.

– Din păcate, nu. Înainte de a-mi aduna curajul pentru a pune capăt legăturii, am descoperit că-l interesam cam la fel ca pe iubitul meu din colegiu.

Expresia ei ironic-amărâtă arăta mai mult decât orice cuvinte că procesul de vindecare începuse deja. Ridică spre Adam o privire nesigură.

– Vrei să știi toate amănuntele picante?

– Nu, declară el, luând-o în brațe. Îmi crește tensiunea numai când mă gândesc cum te-a făcut să suferi.

Când îi dădu drumul din brațe, Eve fu surprinsă să vadă că avea o expresie serioasă.

– Acum câteva săptămâni, când l-am cunoscut pe unchiul tău, am avut impresia că e destul de înstărit. Ceea ce mi-ai spus nu face decât să mi-o confirme. Dar voiam să știi că nu trebuie să-ți faci nici o grijă pe plan financiar. Nu vom fi niște bogătași dar, punând la un loc câștigurile de la fermă și de la clinică, îți pot asigura o viață confortabilă. Înțelege doar că te iubesc, pe tine, cu inima ta splendidă și cu talentul tău extraordinar, indiferent dacă unchiul tău intră sau nu în combinație.

– O, Adam...

Cuvintele lui o mișcaseră atât de adânc, încât ochii i se umplură de lacrimi. Acum era momentul să-i spună totul

despre adevărata Eve, așa cum voia. Jură că avea s-o facă. Adam, însă, îi șterse lacrimile cu sărutări, răspunzând că urma să stea de vorbă mai târziu; acum trebuia să profite de faptul că Sheba plecase iar după o urmă. Și, curând, Eve își pierdu complet uzul rațiunii.

* * *

Eve potrivi iar perna de pe canapea, apoi renunță. Toate fuseseră deja șterse, aranjate și rearanjate. De două ori. Adam trebuia să apară din moment în moment, pentru a o ajuta să termine de pregătit cina pe care Eve o începuse mai devreme, cu Sudie.

Aduse sticla de vin roșu și o destupă. Umplu două pahare, continuând să caute o cale de a-i dezvălui lui Adam tot adevărul.

Peste câteva minute, însă, când deschise ușa, încă nu-și găsise cuvintele cele mai potrivite.

Adam se apropie de ea și-și frecă nasul de gâtul ei.

– Hmmm, aroma mea favorită...

– Care, a mea sau a vinului?

– Glumeață! replică el, mușcând-o ușurel de gât. Observă că nu m-am repezit direct la vin.

După ce se răsuci în brațele lui, întâmpinându-l așa cum se cuvenea, Eve îi dădu un pahar, îl luă și pe al ei și-l conduse pe Adam spre canapea.

– Începem în câteva minute. Mai întâi vreau să...

– Mai întâi, o întrerupse el, un toast.

Își apropie paharul de al ei.

– Pentru ce bem?

– Pentru noile începuturi?

Eve avea un nod în gât și abia reuși să înghită. Punând jos paharul, spuse:

– Nici nu știi cât de potrivit a fost un asemenea toast.

– Ei...!

Adam își lăsă și el paharul jos și-i cuprinse obrazul.

– De ce-ai devenit atât de serioasă? Parcă te-am convins că cina nu e o problemă. Nu sunt nici mofturos, și nici nu mă tem să fiu folosit drept cobai, adăugă el cu un zâmbet.

Eve încercă să zâmbească.

– Nu despre cină e vorba...

Mâna lui era atât de caldă și liniștitoare... O acoperi cu a ei, pentru a-și regăsi puterile.

– ...Ci despre noi. Sau, mai bine zis, despre mine.

Lui Adam i se șterse zâmbetul de pe buze, în timp ce o privea prudent. Vorbind cu repeziciune, Eve continuă:

– Ieri n-am apucat să-ți explic, dar nu voiam să-ți faci o idee greșită. Sau, mai bine zid, cred că ți-ai făcut o idee greșită și vreau să îndrept lucrurile.

Mâna lui se încordă, în timp ce cuvintele pregătite cu atâta grijă îi piereau Evei din minte. La vederea expresiei lui îngrijorate, continuă grăbită:

– Înțelegi, am... am o mică firmă de electronice, sau, mai exact, e a familiei mele. Știu ce părere ai despre oamenii ca Hartwig și n-am vrut să crezi că unchiul meu și cu mine semănăm cu el. Niciodată...

– Doamne sfinte!

Adam îi înclină fața pentru a-i dărui un sărut scurt, apăsat.

– De parcă te-aș compara vreodată cu el!

O mângâie blând pe bărbie.

– Să nu mă mai sperii așa niciodată. Credeam că te-ai răzgândit în legătură cu ședereа la Brighton, că vrei să te întorci la Chicago.

Expresia temătoare a Evei se destinse, în timp ce-l mângâia pe față.

– A, nu...

Adam n-o lăsă să spună mai mult, ci o strânse la piept, în timp ce-i acoperea buzele cu ale lui. Bătăile inimii sale începură să-și revină la normal. O auzi pe Sheba scheunând și se retrase, ezitant, de teamă să nu se repeadă la joacă chiar în acel moment.

Eve era încă destul de neliniștită.

– Deci, n-ai nici o obiecție.

– Nu, răspunse el cuprinzându-i capul la piept. Ți-am spus. Dacă unchiul tău vrea să-ți dea niște bani, e dreptul lui. Dar asta n-are nici o legătură cu noi. Cheltuiește-i pentru tine însăți, dăruiește-i, mie puțin îmi pasă ce faci cu ei.

Cu brațele petrecute împrejurul ei, Adam își strecură mâinile până în față, atingându-i sânii cu degetele. Pe Eve o străbătu o spirală de tensiune. Deschise încet ochii și văzu capul lui Sheba rezemat pe perna de alături, privindu-i cu atenție.

– Nu te uita acum, spuse ea, dar nu suntem singuri.

Mâinile lui Adam lunecară sâcâitor peste trupul ei, în timp ce se răsucea în loc. Gemu, lăsându-și capul pe umărul Evei.

– Iar...?

– Da, iar, râse ea. Vom avea ce le povesti copiilor noștri.

Capitolul 10

Două zile mai târziu, Eve o înșeua grăbită pe Treasure. Iapa fornăia și-și agita capul, obligând-o să se întrerupă pentru a o calma. Se întreba ce i se întâmplase lui Adam, ca să provoace o asemenea tevatură.

Venise acasă doar de zece minute, pentru lecția de gătit cu Sudie, când sunase telefonul. Menajera lui Adam era atât de tulburată, încât Eve abia reușise să înțeleagă ce spunea. Martha Diehl o sunase fiindcă Adam nu se întorsese la clinică după ce-l vizitase pe Emery la bancă. În schimb, îl văzuse „trecând val-vârtej cu camioneta, și părea mai nervos decât un bărzăun întărâtat".

Sudie se uitase după el și, peste doar câteva minute, trecuse prin dreptul casei „de parcă l-ar fi fugărit toți dracii". Emery plus Adam însemna belea cu „B" mare. Din moment ce nu ajunsese nici la Eve și nici acasă, însemna că plecase undeva să se liniștească. Iar Eve bănuia că știa unde anume; spera numai să aibă dreptate.

Inima i se frânse când ajunse în poiană și văzu că era pustie. Apoi dintre copaci necheză un cal, iar Treasure porni drept spre vecinul ei de grajd. Lucky fusese lăsat cu picioarele împiedicate, ca să pască, dar unde era Adam? Eve își priponi iapa, după care-și aminti de cimitirul familiei.

Îl văzu când ieși dintre copaci, îngenuncheat lângă mormântul lui Ramsey. Arăta învins, cu umerii aduși și capul căzut în piept. Eve se opri la portița de fier forjat, nesigură dacă să-i tulbure liniștea. Dar se vedea atât de clar că era nefericit, încât i se frângea inima. Chiar dacă o alunga, trebuia să-ncerce să-l ajute.

Intră pe poartă și merse încet până lângă el.

– Adam?

Nu-i răspunse dar, după un moment, îi întinse o mână. O privire scurtă spre capul lui aplecat îi dezvălui chipul chinuit, așa că Eve întoarse ochii spre piatra funerară a lui Ramsey, ca să-l lase pe Adam nestânjenit cu gândurile lui.

Monumentul de marmură, cel mai nou și mai mare din tot cimitirul, îi domina. Eve nu-și putu stăpâni un zâmbet când citi din nou cuvintele gravate pe piatră:

Nici faraon, nici prinț, nici cerșetor,
Doar un om și tată bun, și un minunat bunic.

Lângă ea, Adam ridică și el privirea spre stela funerară.

– Visul lui a murit. Dar, martor mi-e Dumnezeu, nu cred c-ar fi vrut vreodată să reunific valea asta în termenii impuși de Emery.

– Ce s-a întâmplat?

– Emery mi-a făcut o ofertă pe care credea că n-aș putea-o refuza – cu plata în natură, în schimbul pământului pe care mi l-am dorit întotdeauna înapoi. Era dispus să anunțe logodna mea cu fiica lui, Jane.

Nu păru să-i audă inspirația intensă, surprinsă.

– Iar acum, Jane era înțelegerea întruchipată. E o puștoaică răsfățată, dar nici chiar ea nu merită una ca asta. I-am spus lui Emery că, dacă aud doar șoptindu-se prin oraș despre propunerea lui, am să mă iau după el cu cravașa.

Oftă obosit.

– Simt că l-am trădat pe bunicul, dar nu știu ce altceva aș fi putut să fac.

Evei i se frângea inima la vederea chipului lui chinuit. Avusese curajul de a renunța la un vis de-o viață. Oare ar fi avut și ea același curaj? Își citi în suflet, înghiți un nod, dar cuvintele nu voiau să iasă. Nefericită, abia reuși să murmure:

– Aș vrea să-ți pot spune să faci ceea ce știi că ai de făcut. Dar nu pot. Nu sunt atât de nobilă încât să-ți cer să abandonezi.

Adam o privi cu un zâmbet înduioșător de drăgăstos.

– Slavă Domnului, spuse el cu glas răgușit, fiindcă însemni pentru mine mai mult decât valea asta.

Eve își aruncă brațele pe după gâtul lui.

– O, Adam...!

Luat prin surprindere, Adam căzu pe spate, trăgând-o peste el. Fața Evei rămase un moment suspendată deasupra lui, cu ochii albaștri lucindu-i de lacrimi. Emery putea să păstreze pământul; cu Eve alături, Adam era cel mai bogat om din

lume. De ce-i luase atâta timp ca să-și înțeleagă propriile sentimente pentru această Fată de la Oraș? O iubea dureros de mult. Răsfirându-i șuvițele aurii cu degetele, îi trase capul în jos și se pierdu în dulceața gurii ei.

Docilitatea ei, sub mușchii lui duri, îi inflama dorința. Părăsindu-i cascada părului, mâinile sale începură să-i cutreiere curbele șoldurilor, explorând-o peste haine și pe dedesubt.

Când simți că sângele începea să-i clocotească necontrolat, se întoarse într-o parte. Mâna lui continua să mângâie materialul de pe șold, simțindu-i fierbințeala trupului tânăr și puternic.

– Ce-i asta? Pare la fel de fină ca pielea ta.

– Mătase...

– Mătase, hmm...? zâmbi Adam. Cred că fanteziile mele tocmai s-au îmbogățit cu o nouă perspectivă.

Se ridică repede, nelăsându-le timp să se dezlănțuie.

– Vino, tocmai mi-am dat seama că nu avem însoțitoarea de companie cu noi, iar în ținuta asta ai un efect mortal.

Își luă pălăria și și-o puse pe cap, cu o ultimă privire spre mormântul bunicului său. Știa că, indiferent cum ieșiseră lucrurile, Ramsey ar fi fost de acord. Numai asta avea importanță.

O conduse în poiană, unde se așezară unul lângă altul peste o întindere de trifoi împestrițat de razele soarelui. Adam își scoase Stetson-ul și-i oferi Evei tot ce mai rămăsese în ultima lor sticlă cu vin de la picnic.

– Îmi pare rău, pahare n-avem.

După ce trase și el o dușcă, rămase cu sticla în mâna rezemată pe genunchi. Eve se sprijini de el, urmărindu-i alene cu

degetele mușchii brațului, în timp ce se gândea cum îi atâțase din nou Adam dorința, în urmă cu câteva minute. Pentru a-și alunga gândul, îl întrebă:

– Cine-i însoțitoarea de companie, Sheba?

– Ai nimerit-o din prima, îi zâmbi el. Ți-am spus vreodată cât ești de isteață pentru o fată de la oraș?

– A, să știi că sunt isteață! Destul de isteață ca să fiu președinta firmei de familie.

Adam o cuprinse și mai strâns.

– Madam președinte, hmm?

Eve se cuibări lângă el, convinsă că nu greșise acordându-i încrederea ei. Nu fusese ușor, dar meritase.

– Tatăl meu a greșit, spuse ea. A insistat că important este să păstrez distanța, pentru a conduce compania, și totuși întotdeauna m-am simțit izolată, însingurată, procedând astfel. Cred că sunt o persoană sociabilă, fiindcă am descoperit atâtea bucurii aici, fiind doar eu însămi și apropiindu-mă de oameni.

– Nici nu mă mir că ai fost atât de nefericită.

Buzele lui îi străbătură gâtul, urechea, până la tâmplă, făcând-o să se înfioare.

– Îți mai amintești când ți-am spus că ești făcută pentru razele soarelui și pentru râsete vesele? E mai bine când le împărtășești. Mă bucur numai fiindcă m-ai ales pe mine ca să le împărtășim împreună.

– Din câte-mi amintesc, tu ești cel care a ales.

– Ne putem contrazice în liniște pe tema asta, cincizeci de ani de-acum încolo.

Eve se întoarse cu gura spre buzele lui, iar când Adam vru să se retragă, îl cuprinse cu brațele pe după gât.

– Suntem nesupravegheați, ai uitat? Cred că e momentul ideal pentru o partidă de zbenguială serioasă, de modă veche.

Inima lui tresări în piept, dar Adam își înfrână necruțător patima crescândă.

– Până la un punct. Însă trebuie să-ți spun, continuă el cu un zâmbet, că nu-mi displace ideea unei nopți a nunții de modă veche.

Roșeața apărută în obrajii ei îl făcu să chicotească.

– Și-n plus, unchiul tău mi te-a lăsat în grijă, mai mult sau mai puțin, iar onoarea mă obligă să te protejez – chiar și de mine însumi.

Deși bujorii din obraji i se aprindeau și mai tare, Eve îi susținu privirea.

– Corectează-mă dacă greșesc, dar ai spus cumva că ai intenții „onorabile"?

– Fă bine și crede-mă, Fată de la Oraș.

Cu glasul înăsprit, Adam adăugă:

– „Onorabil" e cuvântul-cheie.

– Cum spui tu, Adam.

Cu regret, Adam se desprinse din norul dulce al mirosului ei, retrăgându-se.

– O, Doamne, iubito, dacă mai stau mult lângă tine am să explodez ca o rachetă de Patru Iulie.

Plimbându-și posesiv mâinile peste umerii lui, Eve îi șopti la ureche:

– Valea ta este propria noastră Grădină a Edenului.

* * *

Eve se plimba nervoasă prin bucătărie, așteptând cu nerăbdare să sune telefonul. În seara trecută, când vorbise cu unchiul ei, acesta îi promisese că avea să revină cu un telefon în zorii zilei. Eve încercase să facă ceva pentru pământurile aflate în posesia lui Emery Hartwig. Faptul că acesta îl împiedica pe Adam să le răscumpere era de-a dreptul crud.

Peste câteva momente, când telefonul sună în sfârșit, înhăță receptorul:

– Alo?

Unchiul ei chicoti:

– Liniștește-te, totul e-n regulă. Am găsit un avocat din Wisconsin care să se ocupe de achiziție. L-am instruit să sune la oficiul imobiliar local, apoi la bancă, în căutare de „terenuri agricole convenabile".

– La cine te-ai hotărât să recurgi pentru achiziție?

– Din moment ce nu voiai să apară numele nostru, Simms va acționa ca paravan. Dar Hartwig nu-l va vedea niciodată la față. Îi deleg autoritatea lui avocatului, care se va ocupa de toate formalitățile.

– Îți mulțumesc unchiule Robb.

– Plăcerea e de partea mea. Te voi anunța când toate sunt semnate, ca să ți se poată transfera titlul. Apoi, voi înainta hârtiile pentru semnătura finală.

– Excelent, numai că vreau ca titlul de proprietate să fie transferat pe numele lui Adam Wagner.

– Adam, hmm? Se mai întâmplă și altceva ce-ar trebui să știu?

– Încă nu, unchiule Robb. Vreau să-i dăruiesc titlul de proprietate lui Adam de ziua lui, peste o săptămână și ceva. Crezi că va fi vreo problemă?

– N-ar trebui să fie, dar dacă apare vreuna, te anunț. Apropo, ai cumva idee cum vrei să se numească fundația asta pe care o înființezi?

Cu gândul la Adam și la valea lui, care nu-i mai ieșea din minte, Eve răspunse:

– Eden. Fundația Eden.

– Sună bine. Trimite-mi planurile de afaceri și celelalte date, așa cum am discutat, și ne apucăm de treabă.

Eve îi mulțumi din nou și închise.

Fundația Eden. Era tot ce putea face pentru a deveni nașa-zână la care se referise Adam. Spera să fie de ajuns.

* * *

Vestea că Emery Hartwig scosese la vânzare proprietatea din vale fără a-i da lui Adam nici o șansă de a o răscumpăra se răspândise ca fulgerul. Când se află că proprietatea fusese vân-dută, resentimentele împotriva lui se intensificară și mai mult. Eve era îngrijorată ca Jane să nu fie privită în aceeași lumină ca tatăl ei, dar nu știa ce putea face.

Viața ei devenise atât de plină și ocupată, încât abia mai avea timp să gândească. Talentul său de portretistă, în creion, acuarele sau ulei, devenise o „minune de nouă zile", cum spunea Sudie. Mai ales când oamenii văzuseră picturile cu Sheba și câteva animale de-ale copiilor, aduse la clinică. Deodată, începuseră s-o inunde comenzi de portrete ale ani-malelor, precum și ale copiilor și ale câtorva adulți.

– Cât ai să ceri? o întrebă amuzată Alice, în timp ce Eve se agita că n-avea timp să le facă pe toate.

– Nu m-am prea gândit. Cred că voi cere câțiva dolari pentru desene și puțin mai mult pentru acuarele și uleiuri. Atâta cât să-mi acopăr cheltuielile pe materiale.

– Nu se poate.

La auzul tonului lui Alice, Eve ridică privirea de pe tabloul pe care-l înrăma.

– De ce, ce s-a întâmplat?

– Îi primul rând, dacă-ți dai pe degeaba operele de artă, oamenii n-au să le mai prețuiască. Iar la prețurile de dumping pe care mi le-ai spus, te vei pomeni asaltată de comenzi. Îți va rămâne și mai puțin timp pentru tine însăți.

– Dar n-am nevoie de bani.

Exasperată și amuzată în același timp, Alice își propti mâinile în șolduri.

– N-oi fi având tu nevoie de bani, dar cu ceilalți artiști pe care-i reprezint cum rămâne? Ce efect crezi că va avea asupra lucrărilor lor, dacă tu ți le dai pe ale tale aproape gratis?

– Of, fir-ar să fie... Nu vreau decât să pictez, nu să fac din asta o afacere.

Alice zâmbi.

– Am o soluție mai simplă. Numește-mă agenta ta și lasă totul pe mine.

* * *

Aflând despre aceste planuri, în aceeași zi la prânz, Sudie comentă:

– Bună idee. Acum, ce-ar fi să-ți folosești talentul ăsta de organizator și pentru ziua de naștere a lui Adam? Încă n-am stabilit nici un detaliu, am vorbit numai. Și nu mai prea avem timp.

– E de vineri într-o săptămână, nu-i așa?

Sudie dădu din cap, în timp ce Eve își dădea seama că aniversarea lui Adam cădea în aceeași zi pe care o alesese ea inițial pentru a pleca de la cabană, întorcându-se acasă. Se întâmplaseră atât de multe, într-un timp atât de scurt...

– Bine, spune-mi: câți oameni plănuiești să inviți?

Menajera ridică ochii spre tavan, făcând un calcul în minte.

– A, cam o sută, cred...

– O sută...! o privi Eve cu ochi mari. Credeam că ai în vedere vreo duzină, două... Nici nu mă mir că ești gata să apeși pe butonul de panică.

– Adam s-a născut și a crescut aici, deci există mulți oameni care s-ar simți lezați dacă nu i-am invita.

Alice, Clarel și Connie dădură din capete a încuviințare.

– De fapt, cred că ar trebui să ne pregătim pentru cel puțin o sută cincizeci, așa, ca să fim sigure.

Întrucât locuia pe gratis la Adam, Eve insistă să coordoneze ea pregătirile pentru petrecere. În timp ce împingea căruciorul cu Karen înapoi spre magazin, o surprinse pe Alice privind-o de câteva ori. În cele din urmă, prietena ei spuse:

– Știu că nu e treaba mea, desigur, dar mă întrebam cum de știi atât de multe despre fundații și mari petreceri, cu firme de aprovizionare, corturi, barmani...

Fără a fi conștientă de asta, Eve îi explică aproape cu aceleași cuvinte pe care le alesese când îi vorbise lui Adam despre firma ei de familie.

– Ani de zile am organizat petrecerile de Crăciun și picnicurile anuale.

– Deci de-acolo ai experiența de marketing pe care ai menționat-o?

– Da. De fapt, eu sunt președinta firmei.

La auzul acestei vești, Alice clipi din ochi, iar Eve se grăbi să adauge:

– Dar nu pentru mult timp, sper. Unchiul meu și cu mine încercăm să pregătim o vânzare a firmei către salariați.

– Ei, slavă Domnului! Tocmai începeam să mă îngrijorez că tu și Adam veți fi nevoiți să aveți o relație de la distanță.

Ușurarea ei o făcu pe Eve să zâmbească și, în timp ce Alice descuia ușa magazinului, îi spuse:

– Apropo, n-am nimic împotrivă să le spui și celorlalte că sunt președintă. Mă refer la Sudie, Clarel și Connie. Numai că n-am vrut să fac caz pe chestia asta.

Alice o privi cu ironie.

– De parcă tu ai face caz pentru ceva!

* * *

Peste câteva zile, Eve îl privea pe Adam consternată, dorindu-și să fi fost puțin mai reticent. Până și Alice comentase negativ faptul că acceptase comanda unui portret în ulei al lui Dans-în-Vânt, pursângele lui Emery Hartwig. Pe Adam, însă, fusese cât pe ce să-l lovească apoplexia.

– Dar nu sunt sigură că înțelegi, spuse Eve, încercând să-i vadă expresia pe care el se încăpățâna să și-o ascundă; neavând încotro, trecu în fața lui. Nu pictez tabloul pentru Emery Hartwig personal. Jane mi l-a cerut, ca să i-l dea cadou. Pentru Jane îl fac.

Adam o privi încruntat:

– Ce contează pentru cine îl faci? Până la urmă, rezultatul e același.

Oftând, Eve își lăsă capul pe brațul lui. Cum putea un om atât de rezonabil în mod normal să devină așa de irațional când venea vorba de Emery Hartwig?

– Adam, chiar tu mi-ai spus că-ți pare rău pentru Jane și...

– Da, dar nici nu m-am gudurat pe lângă ea, numai ca s-o consolez!

– Nici eu nu mă gudur pe lângă ea, replică tăios Eve, ridicând capul de pe brațul lui; dându-și seama că nu rezolvau nimic cu enervarea, trase adânc aer în piept. Ascultă, poate reușesc să-ți explic așa...

Și începu să-i vorbească despre asemănările dintre viața ei și cea a lui Jane.

– Consider că asta e o ocazie de a stabili o legătură cu ea. Poate că e ultima șansă pe care o avem, înainte de a deveni la fel de implacabilă și nesimțitoare ca tatăl ei.

– Deja este așa. Numai că încă nu-ți dai tu seama.

Adam trase de căpăstru, îndepărtându-l pe Lucky de apă. Apoi întoarse capul spre Eve care, călare pe Treasure, rămăsese în același loc.

– Faci ce vrei. Numai să nu te aștepți să-mi convină.

Și, cu asta, porni la trap.

Eve privi în urma lui, nevenindu-i să creadă. Îi venise o poftă nebună să lovească ceva, așa că dădu cu cravașa în apă, stârnind stropi în toate părțile.

Capitolul 11

De ziua lui, reușiră să-i facă o surpriză totală. Uluit, Adam privea ochii strălucitori și zâmbetul larg al Evei. Luând-o în brațe, o învârti în loc, înainte de a o săruta. Copleșit, nu putu decât să spună:

– Îți mulțumesc...

În clipa următoare, îl înghiți mulțimea prietenilor.

Peste câteva ore, Adam o trase pe Eve după el, printre mesele cu petrecărești zgomotoși, spre ringul de dans.

– Tu, când faci o surpriză cuiva, știu c-o faci să bubuie!

– Am vrut să fie o petrecere cât mai deosebită pentru tine.

Adam își înclină capul, atingându-i urechea cu buzele.

– Tu ești deosebită, iar atâta lucru mi-e de ajuns.

Deși se distra bine, seara începea s-o obosească pe Eve. Oamenii începură să plece pe la miezul nopții, dar trecuse de ora unu când barmanii și ospătarii terminară de strâns resturile de la petrecere.

Eve își scosese de mult pantofii cu tocuri înalte, iar tivul fustei de mătase aproape i se târa pe iarba umezită de rouă, în timp ce traversa peluza spre casă, împreună cu Adam.

Acesta închise ușa și o încuie.

– În sfârșit...!

Își lărgi cravata și-și scoase sacoul costumului, trăgând-o pe Eve spre șemineu. Acolo se așeză pe canapeaua alăturată, cu ea pe genunchi.

– Și-acum, am și eu o surpriză pentru tine, șopti el, mângâindu-i tâmplele cu buzele și nasul.

– O, ce bine, îmi plac așa de mult surprizele!

Adam se rezemă de spătar, ținând între degete un inel cu diamant.

– Luna a trecut, dar să nu crezi că vreau să te grăbesc. M-am gândit, numai, că ar fi momentul potrivit.

– Vai, Adam, ce frumos e...!

Îi întinse mâna stângă, ca să-i pună inelul în deget. Apoi îl privi lung, cu ochi plini de iubire pentru bărbatul care o ajutase să-și refacă viața. Își aruncă brațele pe după gâtul lui.

– Asta înseamnă că accepți să te măriți cu mine?

– Mai încape vorbă? abia reuși Eve să murmure, înainte ca buzele lui s-o amuțească.

După ce în sfârșit Adam o eliberă din brațe, își aminti de propria ei surpriză.

– E rândul meu, spuse, desprinzându-se din îmbrățișare pentru a deschide sertarul măsuței de cafea, de unde scoase un plic mare, alungit. Portretul în ulei a fost potrivit pentru momentul când toți îți dădeau cadouri, în seara asta, dar adevăratul cadou de ziua ta e aici.

– Am primit deja cel mai minunat cadou pe care și l-ar putea dori orice bărbat. Pe tine.

Eve împinse plicul spre el.

– Deschide-l.

Adam îl rupse și începu să scoată filele dinăuntru. În timp ce le despăturea și le netezea, îi zâmbi. Apoi Eve îl văzu clipind din ochi de câteva ori, pentru a vedea mai bine textul bătut la mașină. Pe măsură ce urmărea frazele, chipul începu să i se crispeze. Iar când ajunse la capătul paginii, era încruntat de-a binelea.

– Ce dracu-i asta? întrebă el, ridicând capul.

Eve, însă, văzuse deja hăul care se căsca la picioarele ei.

Se ridică, bâlbâindu-se:

– Este... e titlul de proprietate. Pentru cele două parcele pe care le deținea Emery Hartwig.

– Asta știu și eu, se răsti Adam, ridicându-se în fața ei. Ceea ce vreau să aflu e cum le-ai obținut, și de ce sunt trecute pe numele meu.

Eve își mută greutatea de pe un picior pe altul, înțelegând nefericită că Adam îi interpretase greșit oferta.

– Le-am... le-am cumpărat prin intermediul unui terț, ca să nu știe că erau achiziționate pentru tine.

Își frecă fruntea cu o mână tremurătoare.

– Nu înțeleg. E cadoul meu pentru tine. De ce ești atât de furios, Adam?

Dacă era posibil, linia încordată a gurii lui se subție și mai mult. Aruncă hârtiile. Foile se împrăștiară care-ncotro, în timp ce Adam își strângea la loc nodul cravatei.

– Dacă ești atât de obtuză, cred că trebuie să-ți explic ca la școală. I-am aruncat în față oferta lui Emery. Ce vrei să fac acum cu a ta?

– Dar Emery a încercat să te cumpere. Din partea mea, e un cadou!

– Și vrei să-mi explici și mie diferența? Rezultatul e același. Ambele variante mă emasculează!

Veninul și sensul cuvintelor lui o făcură să se sufoce. Eve clătină din cap, încercând să risipească ceața care o înconjura, să lămurească neînțelegerea. Apoi fu nevoită să închidă ochii și să bâjbâie după canapea, lovită de amețeală. După ce se așeză, deschise ochii îndurerată, dar expresia lui Adam nu se schimbase.

– Îmi dau seama că ți-e greu să înțelegi. Deși știai ce părere aveam despre Hartwig, tot ai făcut-o.

– Dar asta n-are nici o legătură cu situația dintre tine și Hartwig... El a ieșit din combinație.

– Aș vrea să știu cum poți susține asta, când proprietatea a fost la început pe numele lui. Ce-ai făcut, ai împrumutat bani de la unchiul tău? Nemaipomenit! Te-apuci să cerșești, numai ca să-mi iei mie bărbăția!

Se răsuci în loc, spre șemineu, rezemându-se cu mâinile pe peretele de piatră.

Eve își propti ambele picioare pe podea, dar asta nu-i alungă senzația că i se învârtea capul.

– Așteaptă, nu înțeleg... De ce-ar fi trebuit să împrumut bani de la unchiul meu?

– Altfel cum i-ai obținut?

– Dar ți-am spus... avem...

– Mda, știu. O mică firmă de electronice.

O privi încruntat.

– Circuli cu o mașină la second-hand, unchiul tău trebuie să-ți cumpere un filtru de cafea scump, și vrei să cred că ai putut plăti de la tine suma cerută de Hartwig? Nu mă face să râd.

– Filtru de cafea...?

Complet zăpăcită, Eve se apucă de tâmplele îndurerate, cu coatele sprijinite pe genunchi.

– Nu mai înțeleg nimic... Stai! îi ceru ea, când Adam deschise gura să vorbească. Lasă-mă să gândesc.

Masându-și tâmplele, îi revăzu în minte toate acuzațiile. Întrucât cu gândul nu rezolva nimic, încercă același lucru cu voce tare.

– Unchiul meu nu mi-a cumpărat filtrul de cafea. Eu l-am cumpărat. Iar mașina la second-hand am luat-o fiindcă... fiindcă mă săturasem ca oamenii să tot profite de mine numai fiindcă știau că-mi pot permite. Voiam să văd dacă sunt tratată altfel, când nimeni nu bănuiește cât de bogată sunt.

– Bogată? se încruntă Adam. Acum eu nu mai înțeleg nimic.

În clipa următoare deveni rigid, privind-o fix. Un moment, vorbise din nou ca de obicei. Dar clipa trecuse, lăsându-l din nou în fața ei pe acest... străin. Cu glasul rece ca gheața, o întrebă:

– Cum se numește compania ta?

Lucrurile începeau să se lege. Eve nu menționase niciodată numele firmei și, cumva, Adam îi interpretase greșit explicațiile.

– Worldwide, spuse ea, topită de teamă. Am încercat să-ți spun...

– Worldwide!

Cuvântul explodă din gura lui Adam.

– Și tu numești Worldwide o mică firmă de electronice? Maica Ta, Christoase! N-aș vrea să aud cum definești General Electrics.

– General Electrics e un conglomerat. Pe lângă ei, Worldwide este mică. Asta am vrut să spun.

– Bine, și eu cum naiba voiai să-mi dau seama? Am crezut că vorbeai despre o prăvălioară, acolo... Eu nu mă joc cu semantica, așa ca tine.

Sub atacul unei migrene cumplite, Eve se cutremură, întrebând cu voce mică:

– Și-acum ce facem?

– Ce facem? râse Adam. Cum mai pot avea încredere într-un singur cuvânt rostit de tine? Toată relația noastră s-a bazat pe o înșelătorie.

Lovită, Eve ridică brusc capul, iar durerea o făcu să se strâmbe.

– Nu te-am mințit niciodată.

– Ei bine, iartă-mă dacă nu prea pot să te cred, domnișoară Sutton. Mi-e greu să mai știu ce să cred când cineva îmi ia mințile c-un mizilic de câteva milioane de dolari! Sau, poate, erau miliarde?

– Milioane, murmură printre dinți Eve – chiar dacă fuseseră sute de milioane. Unde te duci?

– Să mă-mbăt pulbere, aruncă el peste umăr. Să-ncerc să uit că astă seară te-am cerut în căsătorie!

– Așteaptă.

Eve se ridică, încercând să-și scoată inelul cu diamant. Ceața de lacrimi care-i împăienjenea ochii o împiedica să vadă bine, dar reuși să și-l smulgă, trăgând pe pipăite. În clipa următoare, auzi ușa trântindu-se.

* * *

Pe la începutul după-amiezii, Adam se săturase să le spună tuturor că nu știa unde era Eve și abia aștepta să se poată adânci în muncă, la fermă. Acolo, cel puțin, n-avea să dea peste nimeni care-l întreba despre Eve.

Când ușa cabinetului se deschise, nici măcar nu ridică privirea.

– Hai să închidem, Martha. Slavă Domnului că am avut o zi ușoară. Dacă te simți mai bine cu capul...

– Capul meu n-are nimic, mulțumesc.

La auzul vocii lui Jane, Adam ridică brusc ochii, atent.

– Deși Eve a fost atât de bună încât să mă invite la ziua ta.

Ideea de a avea de-a face cu ea tocmai atunci aproape că-l făcu să geamă, dar imediat Adam observă că, în mod excepțional, Jane avea o expresie prietenoasă. Se ridică în picioare, încercând să fie cordial.

– Jane, ce pot face pentru tine?

– Păi, cred că ne-am putea ajuta reciproc.

Pentru prima oară în viața lui, Adam o văzu pe Jane arătând nesigură, în timp ce-i evita privirea.

– Plănuiesc să deschid un club de echitație, pe proprietatea lui Arnmunson, și mă... mă întrebam dacă aș putea conta pe tine, ca veterinar.

Îl privi din nou, aproape sfidătoare.

Adam clătină din cap, convins că înțelesese greșit.

– Îmi pare rău, azi mi-e cam greu să mă concentrez. Te-ai referit să pământul lui Arn?

– Acum e al meu, de vreme ce l-am convins să-mi vândă câteva pogoane pentru grajduri. Încă mai am probleme cu detaliile pentru pistele de călărie.

– Dar de ce să-ți dai atâta osteneală, când tatăl tău...

– Asta n-are nimic de-a face cu tatăl meu.

Pielea bronzată i se înroși ușor.

– Eve m-a ajutat să înțeleg că pot face totul singură, de vreme ce el nu m-ar lăsa să mă amestec la caii lui.

– Eve!

Pentru prima oară, Jane zâmbi.

– Mare figură, nu-i așa? Dar a avut dreptate. Simt că realizez ceva și, din moment ce-mi plac caii, clubul de echitație e o soluție firească.

Un moment, păru cam încurcată, apoi spuse:

– Deci, cum rămâne? Vrei să îngropăm trecutul și să fii veterinarul meu?

Încă nedumerit, Adam dădu din cap.

– Felicitări, continuă el, strângându-i mâna. Găsesc că e o idee excelentă.

O conduse afară, mirat de transformarea ei și întrebându-se cum reușise Eve s-o schimbe atât de mult. Ultimele ei cuvinte îl derutară, însă, și mai mult.

– Mă bucur că am reușit să mă descurc singură, dar Eve mi-a fost de mare ajutor, spunându-mi despre Fundația Eden. Să-i transmiți că n-am să uit.

Îi făcu cu mâna și plecă, înainte ca Adam s-o poată întreba ce voise să spună.

Adam rămase cu privirea după ea, în arșița soarelui, fără să se poată gândi decât la un singur lucru: Eve avusese dreptate în privința lui Jane. El fusese încăpățânat – și greșise. Se părea că nu le știa pe toate, iar acum începeau să-l asalteze îndoielile.

Îndoielile și întrebările se înmulțiră, când prietenul său Fisk își opri mașina lângă a lui, la un stop.

– Auzi, Adam! strigă el pe fereastra deschidă. Spune-i Evei că în dimineața asta am auzit despre Fundația Eden. Am primit împrumutul.

Cu un zâmbet care nu i se mai ștergea de pe buze, Fisk îi făcu un semn de rămas bun, când o mașină din spatele lor claxonă.

Iar Fundația Eden. Ce naiba...?

Acasă, Adam o luă la întrebări pe Sudie, sperând că putea să-i spună ce se întâmpla.

Sudie îl privi lung, cu mâinile proptite în șoldurile ei trupețe.

– Vrei să zici că Eve nu ți-a spus nimic despre fundație și cu ce ne ocupăm?

– Nu, dar știu că lucra la ceva, în birou. Cred că a menționat un plan de marketing, dar ce legătură are cu Fundația asta misterioasă Eden?

– Hmmm. Și eu, care credeam că sunteți mai apropiați ca două boabe-ntr-o păstaie...!

– Sudie, o preveni el, n-am chef de tachinării și sâcâieli!

– A, bine, nu-ți ieși din papuci. Da' de ce nu te duci s-o-ntrebi pe ea?

– Dacă aș ști unde e, m-aș duce.

Știind că nu avea de ales, Adam îi povesti despre dispariția Evei.

– Sperasem să ne dea telefon până acum și să ne explice.

Încruntată, Sudie clătină din cap, apoi spuse:

– Ar fi fost bine să aflu mai devreme despre asta. N-are nici un sens.

– Nimic nu mai are sens în ziua de azi, dar ce vrei să spui?

– Azi-dimineață, cam la o jumătate de oră după ce-ai plecat tu, a venit șoferul Evei, ca să mă întrebe unde o putea găsi.

– Șoferul ei!

– Mda, zâmbi Sudie. Așa s-a prezentat: „șoferul ei personal". L-am trimis în oraș, la Alice. Acolo credeam că e.

Adam se așeză, frecându-și capul care-i plesnea de durere.

– Toată ziua m-au întrebat de ea unii și alții. Ce rol are Eve în Fundația Eden?

Sudie îi povesti cum le pusese unchiul Evei în legătură cu organizația și ce reușiseră să realizeze.

– Eve ne-a fost de mare ajutor, spunându-le oamenilor cum să-și amelioreze planurile de afaceri, dar n-a făcut numai atât. A găsit un loc unde bunica Thompson să-și vândă toate păturile. Douăzeci s-au și dus, din prima, așa că nepoata ei, Gloria, nu mai are acum nici o grijă cu banii de colegiu. Mai ales că Eve i-a găsit și o bursă.

Cu și mai mult entuziasm, Sudie adăugă:

– Și pe Alice a ajutat-o. Noii locatari erau atât de interesați de arta plastică, încât Eve a convins-o pe Alice să organizeze niște cursuri. Au găsit până și un sculptor. Alice e fascinată de toate posibilitățile. Până și mie mi-a redeșteptat pofta de viață, adăugă ea, zâmbind cu gura până la urechi.

În sinea lui, Adam adăugă numele lui Jane și Fisk pe lista celor care fuseseră ajutați de Eve. Gemu, rezemându-și capul pe masă.

Când avusese probleme cu mașina, Eve l-ar fi putut chema pe șoferul ei personal s-o ajute. Și totuși, n-o făcuse. Nu numai că rămăsese printre ei, dar toate faptele ei dovedeau că-i plăcea să facă parte din comunitate. Nu cumva îl considerase și pe el doar ca pe un om care avea nevoie de ajutor pentru a-și împlini un vis?

Gemu din nou, amintindu-și de noaptea care urmase petrecerii. Eve îi dăduse un cadou neprețuit, iar el îi aruncase în față și darul iubirii, și titlul de proprietate.

Sheba se apropie de scaunul lui, scâncind. Adam o mângâie, murmurând absent:

– O, Doamne, ce-am făcut?

* * *

Eve îi arăta lui Tilly desenele din bloc, explicându-i pe cine reprezenta fiecare. Până ajunse la ultimul. Uitase că-l desenase pe Adam din memorie, cu Stetson-ul tras pe frunte și zâmbind pe sub mustață, în stilul acela al lui înnebunitor de sexy.

– Măi, măi, măi...! comentă Tilly, admirând schița. Cine-i ăsta?

După ce Eve îi povesti despre salvatorul ei, Tilly spuse:

– Nu eram prea sigură în legătură cu valea și cu toți oamenii aceia de care mi-ai pomenit. Dar cu ăsta pe-aproape, dulceață, ar merita până și o comdamnare pe viață la mijloacele de transport în comun.

– Am o veste pentru tine, Tilly. Nici măcar nu au mijloace de transport în comun.

Nu că ar fi contat cu ceva. Nimic n-ar fi deranjat-o, atâta vreme cât avea parte de iubirea lui Adam. Cu el alături, ar fi fost în stare chiar și să se ducă opt ore la serviciu în fiecare zi.

Adam era un om pentru care merita să lupte. Nu trebuia decât să găsească o cale de a-l face să înțeleagă cât de încăpățânat era în privința lui Hartwig. Se gândi la această problemă în tot timpul ședinței de consiliu, unde pregătirile unchiului ei o ajutară să obțină votul majorității pentru a vinde firma salariaților.

Eve evită să se uite direct la Richard în tot timpul ședinței, după care se refugie în cabinetul ei, pentru a-și strânge lucrurile din birou. Era aproape liberă. Luă o cutie goală și începu s-o umple cu diverse obiecte personale, în timp ce se gândea ce i-ar fi putut spune lui Adam.

Peste zece minute, când ușa cabinetului se deschise, Eve tocmai scotocea prin fundul unui sertar.

– Cred că astea sunt toate, Jean. După ce termini de împachetat cărțile, sună-l pe Simms să vină să ia cutiile.

Închizând sertarul, observă vârfurile cizmelor lucioase, de piele maro, care se opriseră lângă birou. Ridică încet capul, abia îndrăznind să spere.

Stetson-ul îi stătea înclinat într-o poziție familiară, acea poziție care lăsa să i se întrezărească doar o lucire a ochiului căprui și zâmbetul sexy ce-i făcea întotdeauna inima s-o ia la sănătoasa.

Cu un oftat slab, numele lui i se desprinse de pe buze:

– Adam...

– Salut, frumoaso.

În clipa următoare fu la pieptul lui, îmbrățișată atât de strâns încât i se tăia respirația. Făcu un efort să tragă aer în piept, împingându-l pe Adam ca să-i vadă chipul.

– Ce-i cu tine aici?

Adam slăbi îmbrățișarea, desfătându-se cu priveliștea feței ei. Bine măcar că se bucura să-l vadă; se temuse că avea să refuze să-i vorbească. Și ar fi meritat.

– Am venit să-mi prezint scuzele și să mă arunc la picioarele tale. Dacă-ți poți găsi în inimă puterea de a ierta lucrurile îngrozitoare pe care ți le-am spus, vreau să te duc acasă.

– O, Adam...! În dimineața asta am înțeles ce greșeală am făcut plecând așa. Tocmai mă gândeam să te caut și să...

Adam n-o lăsă să spună mai mult. Gândeau la fel, iar asta era tot ce conta. Își coborî capul și-i acoperi buzele, cu o poftă mai teribilă decât știuse că putea să existe.

După un moment, Eve ridică o mână tremurătoare spre fața lui, iar Adam își frecă obrazul de dosurile degetelor ei.

– Am venit să te iau în valea noastră, unde ți-e locul.

Sfârșit